

www.burmeseclassic.com

စိမ်းစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဆုအခွေရီ

အလွမ်းများလေပါစေ

၆ လင်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၀၉၈၀၁၀၉
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၁၇၉၀၂၀၉
အပုံးဒီဇိုင်း	- Lလင်း
ထုတ်ဝေသူ	- ဒေါ်မိုးသီဟာ (မိုးမိုးစာပေ) (မြ-၀၃၈၅၁) အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂) စံပယ်အော့ဖ်ဆက် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းဖလင်	- ဦးထွန်းဆိုင်
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။ ပထမအကြိမ်။
အုပ်ရေ	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကိုယ့်အသက်ရှူသံပင် ကိုယ်ပြန်ကြားရသလိုလို။ လှေကား တစ်ထစ်ချင်းတိုင်းကို ညင်သာသောခြေလှမ်းများဖြင့် အတုတ်နိုင်ဆုံး သတိထားပြီး တက်သည့်ကြားက တိုးသဲ့သဲ့ခြေသံများဟာ မိုးထစ် ချန်းသကဲ့သို့ ကြားနေရတဲ့အဖြစ်။

ဘာကြောင့်များ ဒီနေရာဟာ ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက် ခြောက်သွေ့နေတာပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ဒီဝန်းကျင်နှင့် သူမ သည် စိမ်းနေခြင်းမရှိပါ။ လအတန်ကြာ ခွဲခွာသွားပြီးနောက် ပထမ ဆုံးအကြိမ် ပြန်လာသော သူမကို ဒီထက်မက နွေးထွေးစွာ ကြိုဆို သင့်တယ်မဟုတ်လား။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို သူမချလိုက်ရင်း ငွေရောင်သံဘာ ဂျာတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ သံဘာဂျာတံခါး၏နောက်တွင် ကနုတ်ပန်းများဖော်ထားသော ကျွန်းတံခါးက ပိတ်လျက်။

တစ်ခဏမျှရပ်ပြီး နားစွင့်မိပေမယ့် အထဲမှ ဘာသံမျှ မကြားရပေ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် မနေသည့်အတိုင်း။

သူမက လျှပ်စစ်လူခေါ်ဘဲလ်ကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် အသာနှိပ်လိုက်၏။

“တိလီ”

လူခေါ်ဘဲလ်သံက တိတ်ဆိတ်နေသောဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလိုက်သလို မကြာခင် ပေါ်လစ်ပြောင်လက်နေသော ကျွန်းတံခါးချပ်ခနဲ ဖွင့်လာ၏။

ကျွန်းတံခါး၏နောက်ကွယ်မှာ တည်ငြိမ်အေးစက်သော မျက်နှာတစ်ခု။

“ဆရာ”

“ဟင်...မင်း”

မမျှော်လင့်ဘဲ သူမကိုတွေ့ရတော့ သူ မျက်နှာကွက်ခနဲ ဖျက်သည်။ သူမက သော့ခတ်မထားသော သံဘာဂျာတံခါးကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

“ကျွန်မကို အထဝင်ဖို့ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား ဆရာ”

ယခုချိန်ထိ မလှုပ်မယှက်ရှိသော သူ့ကို သူမလေသံတိုးတိုးဖြင့် သတိပေးလိုက်သလို သူ့မျက်ခုံးကို တွန့်ခနဲဖြစ်လျက်

“မင်း...မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ မိ”

ထိုအမေးကြောင့် သူမ ခေါင်းဖျတ်ခနဲ ငုံ့လိုက်မိသည်။ အမှန်တော့ စိမ်းကားလွန်းတဲ့ သူ့အမေးကြောင့် ရင်ထဲနာကျင်ကာ မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝိုင်းလာတာကို မမြင်စေရအောင်ပါ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ဆရာဆီလာတာပါ”

သူ့ကိုမော့မကြည့်ဘဲ ဖြာကျနေသော ဆံနွယ်များကြားမှ ခေါင်းငုံ့လျက်ဖြေ၏။

သူသက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။ ကြည့်စမ်း သူမလာတာ သူ့အတွက် ဒီလောက်တောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေသလား။

“တကယ်ဆို မင်းဒီကိုပြန်မလာသင့်ဘူး မိ”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဒီကိုပြန်မလာသင့်ဘူး ဟုတ်လား”

သူမခေါင်းလေး ဖျတ်ခနဲမော့လာလျက် သူ့ကို အံ့သြသလို ကြည့်ကာ မေးမိ၏။ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေရာက မင်းနဲ့ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူး မိ”

“ဟင်အင်း ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မ ဘဝကိုစခဲ့တာပဲ ဆရာ”

သူမပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း တမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် အသံ တိမ်မဝင်သွားအောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရ၏။

“အဲဒီအတွက် အခု မင်းနဲ့ထိုက်တန်တဲ့နေရာကို ရောက် သွားပြီးမဟုတ်လား မိ၊ ဒီလိုမျိုးနေရာကို မင်းဘာကြောင့် တမ်းတ မက်မောနေမလဲဟင်”

အတတ်နိုင်ဆုံး သူ၏နှစ်သိမ့်စကားဖြစ်၏။ သူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို စူးစူးကြည့်ကာ

“အခုရောက်နေတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မပျော်နေလိမ့်မယ်လို့ ဆရာထင်နေလားဟင်၊ ရယ်စရာတော့ ကောင်းတယ်ဆရာ၊ အဲဒီ ဘဝမှာ ကျွန်မမပျော်ဘူး၊ အရင်က ဘဝဟောင်းကိုပဲ”

“တော်စမ်း...မင်းရှူးနေလား မိ၊ လောကမှာရှိတဲ့လူတိုင်း မက်မောတောင်းတတဲ့ တိုက်၊ ကား၊ စိန်၊ ရွှေငွေတွေနဲ့ ဘဝကို မင်းကမပျော်ဘူးတဲ့လား”

သူမကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါအဖြစ်ကြည့်ကာ မေးသည်။ သူမ မဲ့ခနဲပြုံးမိ၏။

“ဆရာပြောတဲ့အရာတွေဟာ အပေါ်ယံဂုဏ်ပကာနု တွေပါ၊ ကျွန်မ ဒါတွေကို မမက်မောဘူးဆိုတာ ဆရာသိပါတယ်၊ ကျွန်မလိုချင်တာက”

စကားကို ရပ်ကာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ သူ မျက်နှာတစ်ချက်နီသွားလျက်

“ဒီမှာ မိ၊ ဒီနေရာမှာ မင်းလိုချင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

ပြတ်သားသော သူ့အပြောကြောင့် သူမမျက်နှာပျက်လေ ၏။ သူ ဒီလောက် သူမအပေါ်စိမ်းကားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားပါ။

“ဆရာက ကျွန်မထင်ထားတာထက် ပိုပြီး မာကျောပြတ် သားနေပါလားဟင်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ တစ်ချိန်က ငါဟာ ပျော့ညံ့ခဲ့ပေ မယ့် ခုချိန်မှာတော့ ပြတ်သားရမယ် မိ”

သူ့ရှေ့မှောက်တွင်ရှိနေသော အသားအရေဖြူနုဝင်းမွတ် လျက် သောင်းကျော်တန် အဝတ်အစားများနှင့် သိန်းပေါင်းများစွာ တန်သည့် စိန်ထည်တို့ဖြင့် ဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော မြင်လိုက်တာနှင့် သူ့ငွေသမီးတစ်ယောက်ဟု အထူးပြောစရာမလိုအောင် အဖက်ဖက် က ပြည့်စုံနေသည့် ဤမိန်းကလေးကို ခုလို ပြတ်သားမာကျောစွာ ပြောရခြင်းကို ကိုယ်က ရင်နာစရာပါပဲ”

“ဆရာရဲ့ ပြတ်သားမှုဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက်ဆို ရင်တော့ ဆရာမှားနေပြီ”

“မမှားဘူး၊ မင်းပြန်ပါ မိ”

“မပြန်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ မပျော်ဘူး”

ယခုပဲငိုချလိုက်တော့မလို မျက်နှာနှင့် သူမပြောတော့သူ မကြည့်ရက်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ၏။

“ပျော်ရမယ် မိ၊ ဟိုမှာ မင်းအတွက် အားလုံးအဆင်သင့်၊ ဒီမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

မျက်နှာလွှဲလျက်မှ သူမကိုမကြည့်ဘဲ သူ ထပ်မံတိုက်တွန်း၏။

“ဒီစကားကိုချည်း ဆရာ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဆရာပျော်စေချင်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ မပျော်တာ အပြစ်လားဟင်”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်တာ အပြစ်ပဲ...မိ”

ရုတ်ခနဲ သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ သူပြောသည်။ သူမ ငြိမ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သူမမျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်ရင်း

“မိရယ် ကျေးဇူးပြုပြီး မင်း ငါ့ကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့၊ ငါရင်တွေနာလွန်းလို့ပါ”

အပေါ်ယံမျက်နှာထားမှာ ဘယ်လောက်ပဲ တည်ငြိမ်အောင်

ဟန်ဆောင်ပါစေ တကယ်တမ်း သူမရှေ့ရောက်ချိန်မှာ သူမအကြည့်၊ သူမအပြောတွေကြောင့် သူ့စိတ်တို့ ငြိမ်သက်ဖို့ခက်တယ်မဟုတ်လား။

“ဆရာစကား နားမထောင်တာ အပြစ်ဆိုရင် တကယ်လို့ ဆရာစကား ကျွန်မနားထောင်မယ်ဆိုရင်ကော ဆရာ၊ ဘယ်လို ဆုချီးမြှင့်မလဲ”

“ဟင်”

မထင်မှတ်သော သူမမေးခွန်းကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ သူမ ခပ်ပျော့ပျော့ပြုံးကာ

“ကျွန်မတောင်းတာကို ဆရာပေးနိုင်မလားဟင်”

“မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်မ ခေါင်းတစ်ကို ပေးပါမယ်လို့ အရင်ကတိပေး”

သည်နေ့ ထိုကတိမှမရလျှင် သူမ ဒီနေရာမှ လှည့်ပြန်မည်မဟုတ်တော့ဟု သူရိပ်မိလိုက်ပြီ။ မိဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက စာခွတ်ထိုးလုပ်တတ်တာ အရင်ကတည်းကအကျင့်လေ။

“ကောင်းပြီ မင်းလိုချင်တဲ့ကတိ ငါပေးတယ်”

“တကယ်နော်ဆရာ”

“အင်း”

ကြည်လင်သွားသော သူမမျက်နှာလေးက ကလေးတစ်ယောက်အတိုင်း။ သူရင်ထဲ အလိုလို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား၏။

“ဆရာ ကျွန်မကို မကြာခဏလာတွေ့ပါမယ်လို့”

“ဟင် ဒါက”

“မငြင်းရဘူးနော်၊ ဆရာကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ”

လက်လေးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ လက်ညှိုးလေးနှစ်ဖက်ပူးထောင်လျက် ပြောလိုက်ပုံက တကယ့်ချစ်စရာ။

ခက်တာက ထိုကတိကို သူလွယ်လွယ်နှင့် မယေးနိုင်ခြင်းပါ။ သူငြိမ်နေတော့ သူမ မျက်ခုံးလေးတွန့်လာလျက်

“ဆရာ ကတိမတည်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မပြန်မယ်”

“ဟင်...အဲဒါကောင်းတယ်မိ”

သူ မျတ်ခနဲဝင်ပြောတော့ သူမပြုံးသည်။ သူ့ကိုမျက်တောင်များမှေးစင်းလျက် ကြည့်ကာ

“ဘာလဲဟင် ဆရာက ကျွန်မပြန်မယ်ဆိုတာ ဆရာပြန်စေချင်တဲ့နေရာကို ထင်နေတာလား၊ မဟုတ်ဘူးဆရာ ကျွန်မပြန်မယ်ဆိုတာက ဟိုး ကျွန်မဇာတိမြေကိုလေ”

“ဟာ မင်း ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး မိ”

ကမန်းကတန်း သူစိုးရိမ်စွာတားတော့ သူမ ပိုမိုပိုင်ပြီးသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မတောင်းတဲ့ကတိကိုပေး”

ကလေးတစ်ယောက် မုန့်တောင်းသလို သူမက ဇွတ်ပါပဲလား။ နောက်ဆုံး သူ သက်ပြင်းချ ခေါင်းညိတ်ရသည်။

“ဟင်း...ကောင်းပြီလေ၊ အမြဲတမ်းမဟုတ်တောင် တစ်ခါတစ်ရံပေါ့”

“မရဘူး...မရဘူးဆရာ၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျွန်မဆီလာရမယ်”

မိရယ်...

ကိုယ်ကလာချင်ပေမယ့် မင်းဘက်က အချွေအနေ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ။

သူမ၏ ဖြူနေချောမွေ့လှပသော မျက်နှာလေးကို သူကြည့်မိရင်း စိတ်ထဲက ညည်းဆိုမိသည်။

“လာရမယ်နော် ဆရာ”

“အင်း”

“အဟင်း ဒီလိုမှပေါ့၊ တကယ်တော့ဆရာရယ် ခုချိန်မှာ ကျွန်မဘဝအတွက် တကယ်လိုအပ်တာက ဂုဏ်ခန့်တွေမဟုတ်ပါ

ဘူး”

“ကိုယ့်နားလည်ပါတယ် မိ”

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

အပြုံးလေးဖြင့်ဆိုလာသော မိန်းကလေးကို သူ အမှတ်တမဲ့
လက်သီးဆုပ်ဖွဖွဖြင့် နဖူးအသာထုမိပြီးမှ

“ဆောရီး” ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။ ယခုဆို သူမဟာ
သာမန်မိန်းကလေး မိမဟုတ်တော့ဘဲ တကယ့်လူကဲ့သို့ အသိုင်း
အဝိုင်း၏ ထိပ်သီးလောကမှသူဌေးမလေး မိ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါ
လား။

အပိုင်း (၁)

ညနေဆည်းဆာချိန်ဆိုတာ အရပ်ဆိုးတဲ့သူများပင် လှစေသည်မို့ 'မိ' လိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ အထူးပြောစရာမလိုပေ။

ကြာအိုင်ရွာတွင် မိက အလှဆုံးမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်ကာ ကွမ်းတောင်ကိုင်တစ်ဦး။ မှန်တာပြောရလျှင် မိကိုကြည့်လိုက်လျှင် တောမှာမွေးသူတစ်ယောက်ဟု မထင်ရလောက်အောင်ပါ။

အသားအရေက ဖြူဖြေးကာ အရပ်ငါးပေလေးလကွတွင် အချိုးကျကျစ်လစ်ဖြူထွားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဘဲဥပုံမျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးတွင် စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးထူနက်နက်လေးများ၊ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးကြီးများ။ ကော့ရွန်းသောမျက်တောင်၊ ချွန်မြသော နှာတံစင်းစင်းလေးအောက်တွင် ယန်းနုရောင် ထူအိသောနှုတ်ခမ်းအစုံဖြင့် ကျောလယ်တွင် နက်ဖြာနေသည့် ဆံနွယ်များက ထူဝဲကျနေ၏။

“တို့ရွာမှာ မိ အလှဆုံးပဲ”

“ဟေ့ ကြာအိုင်ရွာမှာတင် လှတာမဟုတ်ဘူး ဒီနားဝန်းကျင်မှာ မိအလှက မွေးနေတာ”

တကယ်လည်း မိအလှကုန်သတင်းသည် ကြာအိုင်ရွာတွင်သာမက ရွာနီးစပ်ဝန်းကျင်မှာပါ ကာလသားများကြားတွင် မွေးပျံ့လှ၏။

“လူဆိုတာ အမြဲတမ်း မပြည့်စုံနိုင်ဘူးဆိုတာ မှန်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မိကိုကြည့်ပါလား၊ မိဟာ ရုပ်လေးလှသလောက် ဘဝကတော့ မလှရှာဘူး၊ အဖေလုပ်တဲ့လူက မိမိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်ဘဝနဲ့ရှိစဉ်မှာပဲ ဆုံးသွားရှာတော့ အမေမုဆိုးမကြီးနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ”

“အေးလေ သားအမိနှစ်ယောက် စိုက်ခင်းလေးစိုက်ပြီး ဝမ်းရေးမွေးခဲ့ရတာ”

ရုပ်ရည်လှပသော မိသည် ရွာတွင် သူများတွေလို မပြည့်စုံပါ။ မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့် နှစ်ယောက်သား ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ကြ၏။

“အမေတို့ဘဝ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲပါစေ သမီးကိုတော့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ထားရမယ်”

“သမီးလည်း စာကြိုးစားပါမယ် အမေ”

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတာကြောင့် ရှာဖွေရသမျှကို ကျစ်လစ်စွာစုစည်းပြီး မိကို ကျောင်းတက်စေ၏။

ပညာရေးကို လိုလားသော မိကလည်း စာကြိုးစားခဲ့သည်။ ယခုတော့ မိက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုပင် ဖြေထားပြီ။ လာမည့်နှစ်မှာ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် မိ တက္ကသိုလ်တက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ငါ့သမီးလေးကို တက္ကသိုလ်မှ ထားနိုင်ပါ့မလားကွယ်”

အမေမှဆိုးမကြီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရင်မေက မိ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့အတွက် အလုပ်ကိုကြိုးစားသည်။

သို့သော် ကြက်မတွန့်၍ မိုးမလင်းပါဆိုသော စကားအတိုင်း စိုက်ခင်းလေးတစ်ခုသာရှိတဲ့ မိတို့အတွက် ချမ်းသာကြီးပွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူလှပါ။

“ဆယ်တန်းအောင်ရင်ပဲ တော်ပါပြီ အမေရယ်၊ တက္ကသိုလ်မတက်ရလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အဝေးသင်နဲ့ ဘွဲ့ယူလည်းရတာပဲ။ သမီး ဒီရွာလေးမှာ ဆရာမဝင်လုပ်မယ် အမေ”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲသမီးရယ် သမီး တက္ကသိုလ်ကို ဘယ်လောက်တက်ချင်တယ်ဆိုတာ အမေသိနေတာပဲ။ ပြီးတော့ အမေ့သမီးလေးရပ်ရည်နဲ့ မြို့ကြီးမှာ တက္ကသိုလ်တက်လိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ပြီးပြည့်စုံမလဲ၊ အင်း ငါ့သမီးလေး ဒီလိုဖြစ်ရတာ အမေ့ကြောင့်ပဲ”

ငယ်ရွယ်ချောမောလှပသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်၍ ပြည့်စုံစွာမထားနိုင်ခြင်းအတွက် မိခင်တစ်ဦးပီသစွာ စိတ်မကောင်းခံစားရ၏။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောရတာလဲအမေရယ်၊ အမေ့နေရတဲ့ သမီးဘဝဟာ အေးချမ်းပါတယ်၊ တက္ကသိုလ်မတက်ရလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်”

မိက လိမ္မာသော သမီးတစ်ယောက်မို့ အမေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောသည်။ အမှန်တော့ ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ တက္ကသိုလ်တက်ချင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမတို့ဘဝက မတတ်နိုင်တော့ စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်ရမည်။

“သမီးက အမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်လို့တာ၊ မိဘကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်တဲ့ အမေ့သမီးလေး တစ်နေ့ ပြန်စိတ်ချမ်းသာမှာပါကွယ်”

ညဘက် အလုပ်တွေပြီးလို့ သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့
ကွပ်ယူပေါ် ထွက်ထိုင်ရင်း ညလေပြည်ကို အေးချမ်းစွာ ခံယူကြ
၏။ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော လမင်းကြီးက သူမတို့သားအမိပေါ်
အေးမြသော အလင်းရောင်တို့ လွှတ်ဖြာလျက်။

“အမေ”

“ဟင်”

“အရင်က အမေ မြို့ကြီးမှာနေဖူးတယ်ဆို”

အမေပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးရင်း သူမမေးသည်။ အမေက
သူမမျက်နှာကို လ၏အလင်းရောင်အောက်မှ မြတ်နိုးစွာကြည့်ပြီး

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အမေငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့ကွယ်
မြို့မှာတော့ လူတွေကရှုပ်၊ ကားတွေကရှုပ်နဲ့ အမေတို့လို တောသူ
တွေအဖို့ ဟောဒီကိုယ့်ရွာဇာတိမြေသာ လွမ်းတော့တယ်”

ကြာအိုင်ရွာသူ အမေသည် မိကို လသားအရွယ်မှာပင်
ခေါ်ဆောင်၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့ မိလည်း
ကြာအိုင်သူ။

“မြို့က ဒီလောက်စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းလား အမေ”

“အင်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတော့ မြို့ကြီးကို တစ်ခေါက်

လောက် ရောက်ဖူးချင်တယ်”

ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲကဆန္ဒ
ဖြစ်ပေမယ့် အမေမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်လေသည်။

“သမီးက သွားချင်လို့လား”

“ရောက်ဖူးချင်တာပါ အမေ”

“အင်း၊ တစ်နေ့ရောက်ရမှာပေါ့ကွယ်”

သူမနဖူးမှ ဆံနွယ်လေးများကို လက်ဖြင့် အသာသပ်တင်
လျက် အမေပြောသည်။

“အမေက ရွာကိုဘာလို့ငြိန်လာတာလဲဟင်”

မိက အိပ်နေရာမှ ထလိုက်ရင်း အမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ကာ မေး၏။ ဒေါ်ရင်မေက မိကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲသည်။

“သမီးအဖေဆုံးလို့ပေါ့ကွယ်”

“အဖေသာရှိရင် သမီးတို့ မြို့မှာနေရမှာပေါ့နော် အမေ”

“အင်း...အေး”

ထိုစကားတွေပြောလျှင် အမေမျက်နှာ သိပ်မကောင်းချင်
ပေ။ ဒါ့ကြောင့် သူမဆက်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ရွာကလူတွေဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ အမေ”

သူမက စကားပြောင်းသည်။ အမေက သူမမျက်နှာကို

ကြည့်ကာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

အမေမေးတော့ သူမပြုံး၍ကြည့်၏။ လရောင်အောက်က အမေ့မျက်နှာဟာ အေးမြလိုက်တာ။

“သူတို့က အမေ့သမီးကို မတူကြလို့တဲ့၊ အဟင်း တကယ်တော့ ဒါဟာ သမီးငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားနေကြ စကားတွေပါနော် အမေ”

သူမ အပြုံးနှင့်ပြောနေသလောက် အမေက အင်းမလှုပ် အမေလုပ်။ သူမ ဆက်ပြောတာ နားထောင်နေ၏။

“ဘယ်သူမဆို ငယ်စဉ်ကတော့ လှကြမှာပဲနော် အမေ၊ အသက်ကြီးလာရင် အားလုံးဆိုကြမှာပဲ၊ ငယ်ရွယ်သူနဲ့ အသက်ကြီး တဲ့သူရဲ့ ကွာခြားချက်ဟာ ဒါပဲမဟုတ်လား အမေ”

အသိပညာရှိသော သူမက အမေ့ရုပ်ဆိုးခြင်းဟာ အသက် အရွယ်ကြီးရင့်ခြင်းကြောင့်ဟု စဉ်းစားသုံးသပ်၏။

ထို့ကြောင့် အမေနှင့်သမီး မတူဘူးဟုဆိုလျှင် ရင်ထဲမခံ စားနေတော့ပေ။

အမေ သက်ပြင်းချသည်။

“တကယ်ပဲ သမီး အဲဒီလိုတွေးလားဟင်”

သူမလက်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အမေ မေးသည်။

သူမ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါ အမှန်တရားပဲ အမေ၊ အသက်ကြီးလာတာဟာ ရုပ်ဆိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရင့်ကျက်လာတာပါ”

“အမေ့သမီးလေးက အတွေးအခေါ် သိပ်ရင့်ကျက်တာပဲ ကွယ်၊ အမေလေ ဟိုးကတည်းက စိုးရိမ်ခဲ့တယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလိုပြောတိုင်း ငယ်ရွယ်တဲ့သမီးလေးစိတ်ထဲ သံသယအတွေးဝင် မှာကိုလေ”

“ဖြစ်ရလေအမေရယ်၊ သမီးက အမေ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကို သံသယဝင်ရမှာလဲဟင်”

သူမမေးရင်း အမေ့ကိုကြည့်၏။ ကြည်စင်သော သူမ မျက်နှာက လမင်းနှင့်အပြိုင်။ သို့သော် ဒေါ်ရင်မေကတော့ မျက်နှာ မပျက်အောင် ဣန္ဒြေမပျက် ကြိုးစားရင်း

“ဪ သမီးဟာ အမေ့ကို အမေရင်းမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးမိမှာစိုးလို့ပါကွယ်”

“ကြည့်စမ်း အမေက စိုးရိမ်စရာမရှိ စိုးရိမ်တာပဲ၊ ဟောဒီ လောကမှာ သမီးအတွက် အမေဟာ တစ်ယောက်တည်းပါ”

“သမီးရယ်”

ရုပ်ရည်လှပရုံသာမက ချစ်စဖွယ်စကားဆိုတတ်သော သမီးကို အမေ လက်ကမ်းယူ၍ ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ၏။ သူမက အမေ့ရင်ခွင်မှာ ကြည်နူးစွာခိုလှုံသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သမီး”

“ဘာကိုလဲ အမေ”

အမေ့မျက်နှာကို သူမ နားမလည်စွာမော့ကြည့်မိ၏။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော အမေသည် ယခုတလော တစ်စုံတစ်ရာ အတွက် စိုးရိမ်နေသလိုလို့။

“အမေ့အပေါ်မှာ သမီးသံသယမဝင်လို့လေ”

“အို အမေရယ် ဒါများ ဘယ်သားသမီးက ကိုယ့်အမေ အပေါ် သံသယဝင်မှာလဲဟင်၊ အမေမွေးခဲ့လို့ အမေပြုစုခဲ့လို့ သမီးက လူဖြစ်လာရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးကို အမေသိပ်ချစ်ပါတယ်”

ရင်မှလာသောအသံဖြင့် ဒေါ်ရင်မေပြောရင်း သူမကို တင်းတင်းပွေ၏။ လွတ်ထွက်သွားလျှင် ပျောက်သွားမည့်အလား အမေ့ကို သနားစိတ်ဖြင့် သူမပြန်လည်ပွေဖက်ထားလိုက်မိ၏။

“မိ...မိ”

“ဟဲ့...ဘာတုန်းမြေ့”

စိုက်ခင်းသိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်စဉ် မြေ့ရောက်လာသည်။ သူမနှင့်မြေ့ဆိုတာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် ကစားဖက် သူငယ်ချင်းတွေ။

“နင်ပြန်တော့မှာလား မိ”

“အင်း...နင်ကောမြေ့”

“ငါလည်း ခုပဲပြန်တော့မှာ မိ၊ ခဏစောင့်”

သူမတို့စိုက်ခင်းနှင့် မြေ့တို့စိုက်ခင်းမှာ ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ မှန်တာပြောရလျှင် မြေ့က သူမထက် မိဘနှစ်ပါး ပြည့်စုံစွာရှိလျက် စီးပွားရေးက သင့်တင့်၏။

အပြန်လမ်း ဆည်းဆာချိန်အောက်မှာ သူမနှင့်မြေ့တို့ နှစ်ယောက်။

“ဒါနဲ့ ရှင်သိပြီးပြီလား မိ”

“ဟင် ငါကတာကိုသိရမှာလဲ မြမူ”

အဆုံးအစမရှိသော မြမူစကားကြောင့် သူမပြန်မေးရ၏။
မြမူက ဒီလိုပဲ စကားပြောလျှင် အမြဲတမ်း အူချာချာ။

“အဟီး...ဟုတ်သားပဲ၊ ငါက စိတ်လောသွားတယ်၊
အခု တိုရွာမှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ် မိ”

“ဧည့်သည်ရောက်တာများ အဆန်းလား မိမူရယ်၊ ငါ့မှာ
ဘာများလဲလို့”

သူမထက်စာလျှင် အချိန်ပေါသော မြမူသည်
ရွာအကြောင်းကို ပိုသိ၏။ သူမမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်အလုပ်၊
စိုက်ခင်းအလုပ်တွေဖြင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် မအားလပ်ပါ။

“မိနော်...နင်မသိလို့၊ ဒီတစ်ခါဧည့်သည်က တကယ်
ဆန်းတယ်၊ ရန်ကုန်က စာရေးဆရာတဲ့”

“ဘာ စာရေးဆရာ ဟုတ်လား မြမူ”

ဧည့်သည်က စာရေးဆရာဆိုတာနှင့် သူမမျက်လုံးတွေ
အရောင်တစ်ဖျပ်ဖျပ် တောက်ကုန်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာလူမွန်တဲ့ မိ၊ အသက်ငယ်ငယ်
ခပ်ချောချောပဲ”

“ဟင် နင်က ဆရာနဲ့သိခဲ့ပြီလား မြမူ”

သည်လိုကြတော့ မြမူက သူမထက်ဦးအောင် စာရေး

ဆရာကို သိသွားတာကြောင့် မနာလိုဖြစ်သွားရ၏။

မြမူက ဂုဏ်ယူသောမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းလေးဆော့ကာ
“ဒါပေါ့”

ဟု ခပ်ကြွေးကြွေးဖြေသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ
“နင်နဲ့ဆရာ ခင်တယ်ဆိုတာ ငါမယုံပါဘူး မြမူ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မိ”

မြမူက မျက်လုံးဝိုင်းနှင့် မေး၏။ မြမူမှာ ဒီလောက်အရည်
အချင်းမရှိတာ မိ သိသည်။

“ဒါကတော့ နင်မှာ ဒီလောက်သတ္တိမှမရှိဘဲ မြမူ”

မှန်ရာပြောတော့ မြမူမျက်နှာလေး ငယ်သွားလျက် ဝန်ခံ
၏။

“အေးဟယ်...တကယ်တော့ ဆရာနဲ့ငါ မသိပါဘူး၊

အဘညီဆီသွားတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တာပါ မိ”

“ဒါဆို ငါတို့ ဒီညသွားမိတ်ဆက်ရအောင် မြမူ”

စာပေဝါသနာပါသော သူမက တက်ကြွစွာပြောတော့
မြမူ သွက်လက်စွာ ထောက်ခံသည်။

“ကောင်းတယ် မိ၊ ငါလည်း နင်ကိုခေါ်ပြီး ဒီညနေသွား
မလားလို့လေ”

“နင် ထမင်းစားပြီးလာနဲ့ မြမူ၊ ငါစောင့်နေမယ်”

“အေး”

ခဏနေကြတော့ သူမနှင့်မြို့တို့ လမ်းခွဲသွားသည်။ သူမက အိမ်ကို သွက်လက်စွာပြန်လာ၏။

“အမေ”

“ဟော သမီးလေး ပြန်လာပြီ”

သူမကိုမြင်တာနှင့် အမေမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ သူမပြုံးကာ

“အမေ ခေါင်းကိုက်တာ သက်သာသွားပြီလား”

“အေးကွယ် ဒီနေ့ အမေမပါတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းမှာပေါ့”

စာမေးပွဲပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူမက အမေနှင့်အတူ စိုက်ခင်းသို့ နေ့တိုင်းလိုက်၏။ သည်နေ့မနက်တော့ အိပ်ရာမှအထ အမေ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတာကြောင့် အိမ်မှာထားခဲ့ခြင်းပါ။

“သက်သာသွားပါပြီ သမီးရယ်၊ ကဲ ခဏနားပြီး သမီးရေချိုးလိုက်တော့၊ ဒီနေ့ မယ်သန်းလွှာရောင်းလို့ ဆတ်သားခြောက်လေး ဝယ်ထားတာ ဆီပြန်ချက်တယ်၊ ဟင်းရည်ကိုတော့ ခြံထဲက ဟင်းရွက်စုံလေး လုပ်ထားတယ် သမီး၊ သုံးမျိုးစပ်ငါးပိရည်မျှော်နဲ့ တို့စရာလေးတွေပါ ရှာထားတော့ အမေ့သမီး ထမင်းစားကောင်းမှာကွယ့်”

သူမက အမေရွတ်ပြသမျှဟင်းတွေ နားထောင်ရင်း ဗိုက်ထဲ ပိုဆာလာ၏။

“အမေပြောမှ သမီးဗိုက်ထဲ ဆာလာတယ်၊ ခဏစောင့်နော် အမေ”

“အေး...အေး”

သည်အချိန် အမေလည်း ဗိုက်ဆာလောက်ပြီမို့ သူမခပ်သွက်သွက်လေး ရေချိုးလိုက်၏။ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းထားသော သူမမှာ တွင်းရေအေးအေးလေးကြောင့် လန်းဆန်းသွားရသည်။

ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကွဲလေး လူးကာ အပြာနုရောင်ရှပ်အင်္ကျီကွက်ကို နက်ပြာရောင်လုံချည်နှင့် တွဲဝတ်၏။ ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဖွတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်သည်။

“သမီးရေ ထမင်းပွဲအသင့်ဖြစ်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

သူမထွက်လာတော့ ဟင်းရည်ပူပူလေးနှင့် ထမင်းပွဲက အသင့်၊ မြင်တာနှင့် စားချင်စရာပါ။

“ထမင်းပွဲ ဘာလိုပြင်ထားရတာလဲ အမေရယ်၊ သမီးလုပ်မှာပေါ့”

“စားစမ်းပါကွယ်၊ ဒီလိုလှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်မှ အမေက နေကောင်းတာ”

ပြောရင်း အမေက သူမပန်းကန်ထဲ ဆတ်သားခြောက်
ဟင်း ထည့်ပေး၏။ တစ်သက်တာလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေခဲ့သော
အမေက ငြိမ်ငြိမ်မနေတတ်တော့တာ မဆန်းပါ။

“အမေလည်း စားလေ”

သူမက အမေပန်းကန်ထဲ ဟင်းပြန်ထည့်ပေးလိုက်၏။
ဘဝမှာ ဒီအမေ ဒီသမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာမို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကြင်နာတာ မဆန်းပေ။

“စားကောင်းရဲ့လား သမီး”

“သိပ်ကောင်းစွယ် အမေ၊ အမေ့လောက် ဟင်းချက်
ကောင်းတာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

ထမင်းကို အားရပါးရစားရင်း သူမပြောတော့ အမေ
ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။

“သမီးကတော့လေ သိပ်မြော့က်တာပဲ”

“တကယ်ပြောတာ အမေရဲ့၊ သမီးဘယ်ရောက်ရောက်
အမေ့လက်ရာကို သတိရနေမှာပဲ”

“သမီးရယ်”

သားအမိနှစ်ဦး ထမင်းစားပြီးတော့ ထန်းလျက်၊ ရေနွေး
ဖြင့် အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ထွက်၏။

“အမေ”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဟင် သမီး”

“ဒီနေ့ ရွာမှာ ဧည့်သည်ရောက်တယ်တဲ့ အမေ”

“ဟုတ်လား”

ဧည့်သည်ဆိုတာနှင့် အမေမျက်နှာမကောင်းချင်တော့။

အမေက ရွာကို သူစိမ်းဧည့်သည်တွေလာတာ မကြိုက်ပေ။

“ဒီတစ်ခါလာတဲ့ ဧည့်သည်က စာရေးဆရာတဲ့အမေ”

“စာရေးဆရာ၊ တခြားလူတွေမဟုတ်ဘူးပေါ့”

အမေ၏အမေးကို သူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ အမေက ဘယ်သူတွေထင်နေလို့
လဲ”

“မသိပါဘူးလေ၊ တို့ ကြာအိုင်ရွာကို တစ်စုံတစ်ရာစုံစမ်း
ဖို့လာတာလားလို့”

ပြောင်းဖူးဆေးလိပ်ဖက်ကို ဖွာကာ အမေပြောသည်။ သူမ
ပြုံးလိုက်၏။

“သမီးတို့ရွာက ဒီလောက်ရိုးသားတာ ဘာများစုံစမ်း
စရာရှိမှာလဲ အမေရယ်၊ အခုလာတဲ့ စာရေးဆရာက သမီးတို့ကြာ
အိုင်ရွာ သာယာလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“အင်း...ဒါတော့ဟုတ်မယ်၊ အမေတို့ရွာက ရေတွင်း
ရေကန်ပေါများတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ တကယ်သာယာတယ်သမီးရဲ့”

စိုးမိုး - စာပေ

ဧကတိရွာအကြောင်းပြောတော့ အမေမျက်နှာ ဂုဏ်ယူစွာ ဖြင့် ရှိနေသည်။ အမေက ရွာကို ဒီလောက်ချစ်တာပါ။

“အဲဒါ ခဏနေ မြို့မလာရင် အဘညီတို့အိမ်ကို သမီး လိုက်သွားဦးမယ် အမေ”

“အင်း...အင်း အပြန်နောက်တော့မကျစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေခွင့်ပြုတာမို့ သူမဝမ်းသာသွား၏။ အမှန်တော့ အမေ သည် သူမအလိုဆန္ဒကို ဘယ်တုန်းကမျှ မချုပ်ချယ်ခဲ့ပါ။

မကြာခင် မြို့မရောက်လာ၏။ မြို့မက သနပ်ခါးအပွေး သား။ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဖြင့် ရှိုးထုတ်ထားသည်။

“အရိုး နေကောင်းလား”

“အေး...မြို့မက တယ်လုနေပါလားကွယ့်”

မြို့မကိုကြည့်၍ အမေ ပြုံးပြုံးပြော၏။ မြို့မက မလုံမလုံ ဖြင့်

“အဟီး...အဘညီတို့အိမ် ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်ဆို လို့”

“ငါပြောပြီးပြီ မြို့မ”

သူမဝင်ဟန်မှ မြို့မပါးစပ်ပိတ်၏။ အဘညီဆိုတာက ကြာအိုင်ရွာ၏ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဧည့်သည်အကြောင်း ထပ်ခါထပ်ခါပြောနေလျှင် အမေ မကြိုက်မှာ စိုး၍ပါ။

“သမီးတို့သွားပြီနော် အမေ”

“အေး အေး”

ခြံဝအထိ အမေလိုက်လာပြီးမှ နေခဲ့သည်။ သေချာတယ် သူမပြန်မလာမချင်း အမေ အိမ်ရှေ့ကစောင့်နေမှာ။

“မြို့မ”

“ဟင်”

“ဆရာက ဧည့်သည်တွေလာတာ ကြိုက်ပါ့မလားဟင်”

သူမ စိုးရိမ်စွာမေးတော့ မြို့မ မျက်လုံးဝိုင်းသွားလျက်

“မသိဘူးလေ နင်ပဲ ဆရာကိုတွေ့ချင်ပြီးတော့ မိ”

“အို ဒါက စာရေးဆရာမို့ မြီးဖူးချင်တာပါဟယ်”

စာရေးစာဖတ် ဝါသနာပါသော သူမက သူလိုလူမျိုးကို စိတ်ဝင်စားတာ မဆန်းဟုထင်သည်။ ရွာမှမီးက ညနေခြောက်နာရီ မှ ဆယ်နာရီအထိမို့ တစ်လမ်းလုံး လင်းဖြာနေ၏။

“အဘည့်...အဘည့်”

ရွာလူကြီးဖြစ်သော အဘည့်၏ ဖျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးမှာ မီးထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ သူမတို့ခြံထဲဝင်ရင်း ခေါ်တော့

“ဟော...မိတို့ မြေတို့ပါလား၊ လာကြ လာကြ၊ ခုပဲ ဧည့်သည်ကို ထမင်းကျွေးမလို့”

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ ကူလုပ်ပေးမယ် အဘည့်”

“အေး...အေး ကောင်းတာပေါ့”

သူမနှင့် မြေတို့ မီးဖိုချက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ မီးဖိုထဲမှာ အဘည့်၏ဇနီး အဖွားခင်က ဧည့်သည်ကို ထမင်းကျွေးဖို့ စီစဉ်နေ၏။

“ဖွားခင် သမီးတို့ ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟော...မိတို့ပါလား၊ အတော်ပဲ ဒီနေ့ ခေါ်ထားတဲ့ ကလေးမ နေမကောင်းလို့ မလာနိုင်တာနဲ့ ဧည့်သည်အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ကွယ်”

“ရပါတယ် အဖွားခင်၊ သမီးလုပ်လိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဖွားခင်၊ မြေတို့ကို စိတ်ချပါ”

“အေး...အေး”

အသက်ကြီးပြီဖြစ်သော ဖွားခင်ကို အနားယူစေသည်။ အမေနှင့် ကြီးပြင်းလာသော သူမက ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင်ရှိလှ၏။

ထမင်းဝိုင်းကို လှပအောင် မြေနှင့်အတူပြင်သည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ထမင်းကျွေးမှာမို့ ဟင်းပန်းကန်တွေသယ်စဉ်

“အို”

“ဟာ”

လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော အင်္ကျီဖြူဝတ်ထားသည့် လူတစ်ဦးနှင့် သူမ ထိပ်တိုက်ဝင်တိုးလေ၏။

“အို ဟင်းရည်တွေစိုကုန်ပြီ”

သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ သူမကိုင်လာသော ဟင်းရည်ခွက် မှောက်လိုက်သလိုပါပဲ။

မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ သူမ အလန်တကြားဆော်ရင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမှပေါက်မြွတ်ကာ အမှတ်တမဲ့ သုတ်ပေးမည်ဖြစ်စဉ်

“နေပါစေ”

“ရှင်”

သူမကြည့်လိုက်တော့ ခပ်စူးစူးကြည့်နေသည့် သူမမျက်ဝန်း

များ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါ ဒါ မတော်တဆဖြစ်သွားတာပါ”

သူ၏အကြည့်တို့က စောစောက အပြုအမူပေါ် မကျေနပ် ဘူးထင်၍ အမြန်တောင်းပန်မိသည်။

“တကယ်ဆို မင်းသတိထားသင့်တာပေါ့”

“ဟင်”

ထိုသူက အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွား၏။ ကြည့်စမ်း ဒီကိစ္စကို အဘညီတို့များ ပြန်ပြောလိုက်လျှင် သူမဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ဌ”

“ဟင် မြမူ”

“စောစောက နင်နဲ့ဆရာ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

မြမူက နောက်မှရောက်လာရင်း မေး၏။ သူမမျက်လုံး လေးဝိုင်းသွားကာ

“ဘာ...ဘာ စောစောက ဆရာဆိုတာလား မြမူ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်တွေ့ချင်တဲ့ ဆရာလူမွန်ပဲ”

“အို”

ရုတ်တရက် သူမဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ ကိုယ် ကြိတ်လေးစားခဲ့သော လူနှင့်ကျမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရတယ်လို့။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဌ”

“သူ...သူနဲ့ငါ တိုက်မိပြီး သူရင်ဘတ်ပေါ် ဟင်းရည် တွေမှောက်ကုန်လို့ မြမူ”

“ဟယ်...ဒုက္ခပဲ၊ ဆရာတော့ အတော်စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ ဌ”

ကာယကံရှင်သူမထက် မြမူက ပိုလန့်သွားဟန်။ သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ

“ဟုတ်မလားမသိဘူး၊ ဆရာက ငါတောင်းပန်တာတောင် ခပ်တည်တည်နဲ့”

“အို အဘညီကို သွားတိုင်ရင် ဒုက္ခပဲ ဌ”

မျက်စိမျက်နှာမျက်နှာနှင့် မြမူ ပြောသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူးဟယ် သူတိုင်လို့ အဘညီဆူလည်း ငါနဲ့ ရတော့မှာပဲ”

ကူညီပါမယ်ဆိုမှ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်ရတာ ကြောင့် သူမမှာ ဘာသာအပြစ်တင်မဆုံး။

သို့သော် တကယ်တမ်း ထမင်းဝိုင်းမှာတော့ သူက အပြာ နုရောင် ရှပ်အင်္ကျီကို လဲထားပြီးဖြစ်၏။

စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ခွန်းမျှမဟပေ။ ဒီတော့ မှ သူမ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

“ဪ...ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူတို့က ရွာကကလေးတွေပဲ၊ သူက မိ၊ သူက မြေမူတဲ့၊ နှစ်ယောက်လုံး ဆယ်တန်းဖြေထားတယ်ဆရာ”

အဘညီက သူနှင့်သူမတို့ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။ သည်တော့မှ သူက သူမတို့ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ

“ဒီနှစ်စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ကြရဲ့လား”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

တည်ငြိမ်သော သူ့အသံက ထည်ဝါမှုတစ်မျိုးဖြင့် ခန့်ညားနေ၏။ သူမနားထဲမှာ သူ့အသံက နားထောင်လို့ကောင်းလိုက်တာ။

“မိကတော့ ဖြေနိုင်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်မကတော့ မဖြေနိုင်ဘူး”

မြေမူက မျက်နှာမကောင်းစွာ ဝင်ပြော၏။ သူမက မြေမူကို တတောင်ဖြင့် အသာတွတ်သည်။

“ဖြေနိုင်တယ် မဖြေနိုင်ဘူးဆိုတာ အောင်စာရင်းတွက်မှ

သိနိုင်မှာပဲ မြေမူရဲ့”

“သူပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ကြိုတင်ပြီး မိတ်ဆက်မကျသင့်ဘူး ချာတိတ်”

သူမပြောတာကို သူဝင်ထောက်ခံပေးတာမို့ ကျေးဇူးတင်သွားရ၏။ မြေမူက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထမင်းပွဲအတွက် လိုအပ်တာတွေကို သူမတို့ ဟင်းလိုက်ဖြည့်၏။

ထမင်းပွဲပြီးတော့ အသင့်လုပ်ဘူးသော အချို့နှင့် ဧည့်ခံသည်။

“မိက ဆရာရောက်နေတယ်ဆိုလို့ လာတွေ့တာဆရာ”

အချို့မှာ အတည်ပြုမှုရှိ၍ ထွက်သွားတာကြောင့် သူနှင့်သူမတို့ နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့စဉ် မြေမူ သွက်လက်စွာပြောခြင်း။

“ဪ”

သူက သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

“စောစောကကိစ္စ အဘညီကို မပြောပြလို့ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ”

“ဘာလဲ အဲဒီကိစ္စ ကိုယ်ကတိုင်မယ်ထင်တာလား”

ပြီးမလိုမျက်နှာဖြင့် သူမေးတော့ သူမ ခေါင်းလေးခါယမ်း
သည်။

“မိက ဆရာစိတ်ဆိုးသွားပြီထင်လို့ပါ”

မြမူဝင်ပြော၍ ကျေးဇူးတင်ရ၏။ သူက မျက်နှာတည်
သွားလျက်

“အင်း... အမှန်ပြောရလျှင် အဲဒီအင်္ကျီက ဝယ်ထားတာ
သိပ်မကြာသေးဘူးကွ၊ ခုတော့ ဟင်းတွေစွန်းကုန်တော့”

“ကျွန်... ကျွန်မ ပြန်လျှော်ပေးပါရစေ ဆရာ”

သူမကြောင့်ဖြစ်သွားရတာ မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်
ပြန်လျှော်ပေးချင်၏။

“နေပါစေ၊ နောက်တစ်ထည် ထပ်ဝယ်လိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ၊
အစွန်းချွတ်အောင် ကျွန်မ လျှော်တတ်ပါတယ်”

သည်အင်္ကျီသာ သူမမေးလိုက်လျှင် သူမ ဒီညအိပ်ပျော်
တော့မည်မဟုတ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ မိက အင်္ကျီဖြူတွေ အစွန်းချွတ်
အောင် လျှော်တဲ့နေရာမှာ ပထမတန်းပါ”

“အင်း မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က လိုက်တယ်၊

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထောက်ခံပေးလို့လေ”

မြမူက သူမဘက်မှ ဝင်ပြောပေး၍ သူချီးကျူးသည်။

မြမူ ပြုံးစေနှင့် သူမကို လှမ်းကြည့်၏။

“မိ တော်လို့ပြောတာပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကံ ခဏစောင့်”

သူ နေရာမှထသွား၏။ သူမနှင့်မြမူတို့ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ အင်္ကျီဖြူ
လက်ထဲကိုင်လျက် သူထွက်လာ၏။

“ဒီမှာ”

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

သူပေးသောအင်္ကျီကို သူမ ဝမ်းသာစွာယူလိုက်သည်။

“မင်းက လျှော်ပေးရမှာလေ၊ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါ
ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကြောင့်ဖြစ်တာပဲ ဆရာ၊ ခုလို
ကျွန်မကို လျှော်ခွင့်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့”

“ကဲ သဘောဗျာ”

မကြာခင် ဧည့်သည်တွေ ထပ်ရောက်လာတာကြောင့်
သူမတို့ နှုတ်ဆက်ပြန်ခဲ့သည်။

“အင်္ကျီကို မနက်ဖြန်လာပို့ပေးပါမယ် ဆရာ”

“အင်း ရပါတယ်”

သူက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပြောပေမယ့် ဒီညသေချာ
လျှော်ထားပေးပြီး မနက်ဖြန် မီးပူတိုက်ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။
အပြန်လမ်းမှာ

“မိ နင့်မျက်နှာက ဆရာအင်္ကျီရလာတာကိုပဲ ရတနာ
ပစ္စည်း ရလာတဲ့အတိုင်းပါလား”

ပြီးနေသော သူမကိုကြည့်ပြီး မြေမူ ကြည့်မရဟန်ဖြင့်
ပြော၏။

“အဟင်း...ငါ့အတွက်တော့ ဆရာအင်္ကျီ လက်ထဲ
ရောက်လာတာ ရတနာပစ္စည်းလို့ပဲ မြေမူ၊ ဒီလိုဆရာတစ်ယောက်ရဲ့
အင်္ကျီကို ငါလိုမျိုး ဘယ်သူလျှော်နိုင်လို့လဲ”

“မိရယ် ရူးပါ့ဟယ်”

မြေမူ လက်ခါဖြုတ်ရင်း လမ်းခွဲသွားသည်။ သူမကတော့
ရင်ခွင်ထဲမှ သူ့အင်္ကျီကို ကျေနပ်ပီတိဖြစ်စွာ ငုံ့ကြည့်မိလေ၏။

နောက်နေ့ကြတော့ သူမက သူ့ရှင်အင်္ကျီကို သေချာလျှော်
၍ မီးပူတိုက်သည်။ ဖြူမွှေးသောအင်္ကျီလေးမှာ ဘာအစွန်းအထင်းမျှ
မရှိတော့။ တစ်မနက်လုံးရှိ အလုပ်များကို သူမ ခပ်သွက်သွက်
လုပ်၏။

ညနေရောက်ဖို့ကို စိတ်စောနေသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ
ချောမွေ့သော သူ့ကို အလိုလိုမြင်ယောင်လျက် သူမရင်ထဲ အလိုလို
နွေးထွေးနေသည်။

အလုပ်သိမ်းပြီး အိမ်ပြန်ချိန်မှာ မြေမူရောက်လာ၏။

“မိရေ ဆရာဆီသွားရင် ငါ့ကိုခေါ်ဦး”

“အေး...အေး နင်အမြန်ပြင်ပြီးလာနဲ့”

“အေးပါဟယ်”

ထုံးစံအတိုင်း အမေက ညနေအက်တွင် သူမကို ထမင်း
စားဖို့မျှော်နေ၏။ သူမက ခပ်သွက်သွက်ရေချိုးကာ

“အမေ ဆာနေပြီလား” ဟု မေးသည်။

“ဒီလိုပါပဲသမီးရယ်၊ ဒီနေ့တော့ ပုစွန်ဆိတ်လေးတွေကို ငရပ်သီးစပ်စပ်လေးနဲ့ ချက်ပြီး အချဉ်ရည်ချက်တယ်၊ ငါးပိရည် တို့စရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်”

“အမေ့လက်ရာဆို သမီးအတွက် အားလုံးကောင်းနေတာ ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမေ အားရှိအောင် ကြက်သားလေးဘာလေး ချက်ပေါ့ အမေ”

ငယ်ရွယ်သော သူမအတွက် ဘာဟင်းနဲ့ပဲ စားပါစေ ဝင်၏။ အသက်ကြီးသော အမေ့ကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းကောင်းလေး စားစေချင်သည်။

“ရပါတယ်ကွယ်၊ အမေက အသားဟင်းတွေထက် ဒီလို မျိုးလေးတွေပဲ ကြိုက်ပါတယ်”

တောမှာ မွေးဖွားလာသော အမေသည် တောစာကိုပဲ မက်တယ်ဆိုရမည်လားမသိ။

“အမေစားနိုင်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သိပ်လည်း ချွေတာမနေ ပါနဲ့ အမေ”

“အေးပါကွယ်”

အမေက သူမ၏နောင်ရေးအတွက်ဟု ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ ကြိတ်စုတတ်သည်။ သူမကတော့ အမေ့ကို ဒုက္ခမရောက်စေချင် တာကြောင့် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့လျှင် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ စိတ်

တူးမရှိပါ။

“မိရေ...မိ”

“ဟော...မြမူလာပြီ၊ အမေ သမီး ရွာထဲခဏသွားလိုက် ဦးမယ်”

“အေး အေး”

သည်နေ့တော့ သူမက ဟန်းရင့်ရောင် ယောဝမ်းဆက် လေးဖြင့် သနပ်ခါးမှန်မှန်နှင့် လှနေ၏။

“မိ ဒီနေ့ ပိုလှနေပါလား”

“အမယ် နင်လည်း ခါတိုင်းနေ့တွေနဲ့ မတူဘဲ လှနေတာ ပါနော်”

တကယ်ပဲ မြမူသည် သနပ်ခါးပါးကွက် အမွှေးသားနှင့် အနီပွင့်များပါသော လုံချည်ကို အဖြူရောင်အင်္ကျီဖြင့် တွဲဝတ်ထား သည်။

“အဟီး...ငါ အလှပြင်လာတာ ရယ်စရာကြီးနော်၊ တကယ်တော့ မိရယ် ငါတို့တစ်ရွာလုံးက မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အလှပြင်ပါစေ နင်ရေချိုးပြီး အိပ်နေသလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ နင်ကမှ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ် တကယ်လှတာ မိ”

အရင်ကဆို မြမူ၏ ထိုအပြောများကို ရိုးနေပြီး ဘာလား ဟင်ပေမယ့် ဒီနေ့တော့

“ငါတကယ်လှရဲ့လားဟု” သံသယစိတ်ကြောင့် ဘာသာ
ငဲ့ကြည့်မိသည်။ သူမလှတယ်ဆိုတာ မြို့ကမိန်းကလေးတွေကိုတော့
မို့မည်မထင်။

“ဟင်း... ဒီရွာမှာတော့ ငါက နင်တို့ပြောသလို အလှဆုံး
ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ မြေရယ်၊ ဒါပေမယ့် မြို့ကြီးသူတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်
ရင် ငါ့အလှက ပိုးစုန်းကြူးလောက်ပဲ ရှိမှာပါဟယ်”

“ဒါ နင်က ဆရာဆီသွားရမှာဆိုတော့ အလိုလိုအားငယ်
နေတာလား မိ၊ ငါ့အထင်တော့ မြို့ကြီးက မိန်းကလေးတွေလည်း
နင့်လောက်လှမှာမဟုတ်ပါဘူး မိရယ်”

မိတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ မြေပြော
သည်။ သူမခေါင်းလေးခါယမ်းသည်။

“နင်တို့က ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတာပါ မြေရယ်၊
ဆရာသာ စောစောက နင်ပြောတဲ့စကားတွေကြားရင် ငါ့ကို ဘယ်
လောက်လှောင်လိုက်မလဲ”

“ကြည့်စမ်း နင်ပြောင်းလဲနေပါလား မိ၊ အရင်က
ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့နင်ဟာ ခုတော့ ဆရာကို အတော်
ထည့်တွက်နေတာပါလား”

မြေ အံ့သြသလိုပြောမှ သူမမည်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်
သတိထားမိရ၏။ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် မြေပြော

သလို သူမဘယ်သူကိုမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့သမျှ သူနဲ့ကြုံမှ ဘာကြောင့်
တလေးတနက်တွေ ဖြစ်နေမိပါလိမ့်။

သူမ ဘာမှမဖြေနိုင်ဘဲ တိတ်နေစဉ်

“နင် ဆရာကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား မိ”

“အို နင် ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ မြေ၊ ဟိုမှာ
ဆရာဆီရောက်တော့မယ်၊ တိတ်တိတ်နေ”

နှစ်ယောက်သား အဘညို့တို့အိမ် ရောက်လာသည်။
လူတွေရှင်းကာ အသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေတာကြောင့်

“အဘညို့... အဘညို့”

မြေက အော်ခေါ်သည်။ ခဏနေ ဖွားခင်တွေ့ကံလာ၏။

“ဟော မိန်းကလေးတို့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေ့ကော ဧည့်သည်အတွက် ဘာမာင်းတွေ
ချက်ထားလဲ ဖွားခင်”

“ကျွန်မတို့ ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ ဖွားခင်”

မြေ၏အမေးကို သူမက ပါဝင်ဖြည့်လိုက်သည်။ ဖွားခင်
က ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒီနေ့တော့ မိန်းကလေးတို့ ကူလုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး
ကွယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖွားခင်ရဲ့၊ မြေတို့ကို အားနာလို့လား”

ဟင်၊ ဖွားခင်ကလည်း မြေမှုတို့က အားနာစရာလူမှ မဟုတ်တာပဲ
နော် မိ”

သွက်လက်စွာပြောရင်း မိကိုပါ မြေမှုက ထောက်ခံခိုင်း
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဖွားခင်ရဲ့၊ အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ အစော
ကတည်းက အကူအညီရမှာပါ”

သူမက နောက်ကျနေတာကို မလုံဟန်ဖြင့် အားနာသလို
ပြောမိ၏။

“မိန်းကလေးတို့နဲ့ ဖွားခင်တို့က အားနာရမယ့်လူတွေမှ
မဟုတ်ပဲကွယ်၊ ဒီနေ့ မိန်းကလေးတို့ ကူစရာမလိုတာက မနက်ကပဲ
ဧည့်သည်ပြန်သွားလို့ကွယ်”

“ရှင်”

“ဟင်”

ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီဆိုတာကြောင့် မိနှင့် မြေမှုတို့ အံ့သြ
သွားလျက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်၏။ အထူးသဖြင့်
မိမှာ မျက်နှာလေးမပျက်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“ဧည့်...ဧည့်သည်ဆိုတာ ဆရာလူမွန်ကိုပြောတာလား
ဖွားခင်”

မြေမှုက သေချာအောင်ထပ်မေး၏။ ဖွားခင် ခေါင်းညိတ်

တော့ မိ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရေထဲသွန်ချလိုက်သလိုပါပဲ။

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ညည်းအဘကိုယ်တိုင် မြို့ကိုမနက်
က လိုက်ပို့တာ”

“ဪ”

မိမှာ လက်ထဲကရှပ်အင်္ကျီထုပ်လေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်သွား၏။ ယခုတော့ ဒီအင်္ကျီလေး ပိုင်ရှင်မလေပြီ။

“ဒါဆို ကျွန်မတို့ပြန်တော့မယ် အဖွား”

“အေး...အေး”

သူမနှင့်မြေမှုတို့ တိတ်ဆိတ်စွာပြန်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းကျမှ မြေမှု
အသံ ထွက်လာသည်။

“နင်တော့ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပဲနော် မိ”

“ဟင်...ဪ ဆရာပြန်တာ ဒီအင်္ကျီလေး မေ့သွားတာ
လားပဲ”

“အေးဟယ်...မနေ့က ပြန်မယ်ဆိုတဲ့အသံ တစ်ခွန်း
တောင် မကြားဘဲနဲ့နော် မိ”

“ဆရာလည်း ကိစ္စရှိလို့နေမှာပေါ့ မြေမှုရယ်”

သူမ ထိုသို့ပြောလိုက်သည့်တိုင် ရုတ်တရက် နှုတ်မ
ဆက်လိုက်ရတဲ့အတွက် စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသလိုလို။

“ဒါဆို ဆရာအင်္ကျီကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိ”

“အာညိုဆီက ဆရာလိပ်စာကိုတောင်းပြီး ငါ မြို့ပေါ်
ရောက်မှပေးလိုက်မယ် မြမှု”

“အေးလေ အဲဒါပဲကောင်းပါတယ် မိရယ်”

မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော သူမကို
အမေက အလိုက်သိသိ ဘာမှမမေးပေ။

“အာညိုတို့အိမ်က ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီ အမေ”

“ဪ”

အမေမျက်နှာက ဘာမှမထူးခြား။ သေချာကြည့်လျှင်
ရွာကို ဧည့်သည်လာတာမကြိုက်သော အမေသည် ရွာမှ ဧည့်သည်
ပြန်သွားတာကို ဝမ်းနည်းနေမည် မဟုတ်ပါ။ အခန်းထဲရောက်တော့
ရှပ်အင်္ကျီဖြူလေးကို သူမငေးကြည့်မိ၏။

ဆရာရယ် ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးလို့များ ပြန်သွားတာလား
ရှင်။

သူမ သက်ပြင်းလေးချကာ သူနှင့် ဘယ်အချိန်ပြန်တွေ့
နိုင်မလဲဟု စဉ်းစားမိရ၏။

✻ ✻ ✻

သူနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဆုံခွင့်ရဖို့အတွက် သူမဘက်မှာ
အချိန်များစွာ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာက သူမဘက်
တွင် ရှိလာ၏။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းများ ထွက်လာသည်။ သူမအောင်
၍ မြမှုကျ၏။

“အစကတည်းက ငါက မျှော်လင့်ထားတာမဟုတ်တော့
ဝမ်းမနည်းပါဘူးမိရယ်၊ နင်အောင်တဲ့အတွက်သာ ငါက ဝမ်းသာ
နေတာ”

စာမေးပွဲကျသော မြမှုက သူမကို အပြုံးမပျက် လာပြော
သည်။

“နင် ခုလိုဂုဏ်ပြုတာ ဝမ်းသာပေမယ့် ငါတစ်ယောက်
တည်းအောင်တော့ ဘယ်မှာ အပြည့်အဝ ပျော်နိုင်မှာလဲ မြမှုရယ်၊
တို့နှစ်ယောက် အတူတူအောင်ရင် ပိုပျော်စရာကောင်းတာပေါ့

ဟယ်”

“နင် ငါ့ကို ဒီလိုအောင်စေချင်တာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ
မိရယ်၊ ကဲ အခု နင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ မိ”

စာမေးပွဲအောင်၍ သူမက ပြီးပျော်နေရမည့်အစား အထူး
တည်ငြိမ်နေတာကြောင့် မြမူ မေးသည်။

“ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ မြမူ၊ ဒီရွာမှာပဲ လုပ်အားပေး
ဆရာမလေးဘာလေး ဝင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟဲ့ အဲဒါကိုမေးတာမဟုတ်ဘူး မိ၊ နင်ပဲ စာမေးပွဲအောင်
ရင် ရန်ကုန်သွားမယ်ဆို”

“အေး...အဲဒါ အမေ့ကိုပြောရဦးမှာ မြမူ”

“အရိုးက ခွင့်ပြုမှာပါဟယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်ရင် နင်
ဆရာဆီသွားမှာလား မိ”

သူမကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့်ကြည့်ကာ မြမူမေးသည်။
သူမခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အင်း...ဆရာကို အင်္ကျီသွားပေးရဦးမယ်”

“အဟီ...ငါလည်း လိုက်ချင်တာမိရယ်၊ စာမေးပွဲကျ
တော့ အမေတို့က ဘယ်ထည့်မလဲ”

“အဲဒါ နင့်အပြစ်ပဲ မြမူ၊ နင့်မိဘတွေက နင့်ကိုကျောင်း

စိုးမိုး - စာပေ

သေချာထားတာပဲ၊ နင်မှမကြိုးစားတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟယ်၊ ငါ့ကိုက စာမကျက်ချင်တာ မိ”

သူမထက်စာလျှင် မြမူဘဝက ပြည့်စုံပါ၏။ သို့သော်
စာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မြမူက ခွဲမကောင်းပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့နှစ်တော့ အောင်ဖို့လုပ် မြမူ”
“အေးပါဟယ်”

မြမူပြန်သွားတော့ အမေ့ထံ ရန်ကုန်သွားဖို့ ခွင့်တောင်း
၏။

“သွားလေ သမီး၊ ရန်ကုန်သွားဖို့ လူကြိုက်ရှိလို့လား”

“ရွာလယ်က အပျိုကြီးဒေါ်ဆုတို့သွားမှာ အမေ”

“အေး...အေး ငါ့သမီးစာမေးပွဲအောင်လို့ အမေက
ဆုချချင်တာ၊ ခုလို သမီးခရီးထွက်ချင်တာ အမေခွင့်ပြုရမှာပေါ့၊
သမီးအတွက် အမေစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံရှိတယ်”

“သမီးမှာလည်း စုထားတာရှိပါတယ် အမေ”

“အမေပိုက်ဆံပါ ယူသွားပါသမီး၊ အသုံးလိုတာတွေ
ဝယ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဤသို့ဖြင့် သူမ ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့၏။ အကဲသိထဲမှ ဆရာ

စိုးမိုး - စာပေ

လိပ်စာကို တောင်းခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးသော မိက
တွေ့သမျှမြင်သမျှအားလုံး ဆန်းကြယ်နေ၏။ ရွာမှလူတွေက
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်း၏။

“ကျွန်မအသိတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဆုတို့ကို အသိပေးခဲ့ပြီး သူမထွက်ခဲ့သည်။ တကယ်
တော့ သူမအသိဆိုတာ ဆရာလူမွန်ပါ။

ကားငှား၍ လိပ်စာအတိုင်း သွားလိုက်၏။ တိတ်ဆိတ်
သော ရပ်ကွက်ထဲရှိ အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းသော တစ်ထပ်တိုက်
လေးမှာ ခပ်နွမ်းနွမ်း။

သူမလူခေါ်ဘဲလ် နှိပ်လိုက်၏။

“ဟိ”

ခြံက တိတ်ဆိတ်နေတာကြောင့် လူမှနေရဲ့လားဟု ထင်ချင်
စရာ။

မကြာခင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။
သူမကိုတွေ့တာနှင့်

“ဪ ကလေးမ လာ လာ မင်းကိုစောင့်နေတာ
အတော်ပဲ”

“ရှင်”

အမျိုးသမီးကြီးစကားကြောင့် သူမ အံ့သြသွား၏။ အမျိုး
သမီးရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်ရာသို့ သူမလိုက်ခဲ့သည်။

“မင်းအသက်က ငယ်ဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပါ”

“အေး... ဒီအရွယ်မှပဲ အိမ်မှကိစ္စ လုပ်ကိုင်နိုင်မှာ၊ ဒါနဲ့
မင်းနာမည်က”

“ရှင် ကျွန်မနာမည် မိ”

“မိ ဟုတ်လား၊ နာမည်က တစ်လုံးတည်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထဲရောက်တော့ အမျိုးသမီးကြီးက သူမကို ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်တွေကြောင့် သူမ မနေ
တတ်သလို ဖြစ်ရသည်။

“မောင်လူမွန်က လူရွေးတာတော်သားပဲ၊ သူက ကြီးကြီး
အတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှာပေးမယ်ဆိုတာ”

“ရှင် ဆရာ၊ ဆရာကပြောတယ် ဟုတ်လား”

သူနာမည်ပါလာတာကြောင့် သူမရင်ထဲ နွေးသွား၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နေဦး သူ ခဏနေရင် အပေါ်တ
ဆင်းလာလိမ့်မယ်”

ယခုမှ သေချာကြည့်မိတော့ တိုက်က တစ်ထပ်ခွဲဖြစ်နေ
၏။ အပြင်ပုံစံ ဟောင်းနွမ်းသလို အထဲမှ အသုံးအဆောင်တွေက
လည်း မသစ်ပါ။

သို့သော် အိမ်ဖွဲ့စည်းမှုကတော့ ကျယ်ဝန်းသန့်ရှင်း၏။
မကြာခင် အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ခြေသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့

“ဆရာ”

“ဟင် မင်း”

မမြင့်သောလှေကားမို့ သူ တစ်ခဏနှင့် သူမရပ်နေသော
စဉ်ခန်းရောက်လေ၏။

“ဒီတစ်ခါ မင်းလူရှာပေးတာ မဆိုးဘူး မောင်ရည်မွန်၊
ဒီကလေးမကြည့်ရတာ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ကြီးကြီးသဘော
ကျသွားပြီ”

“ဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီး ဝင်ပြောတော့ သူ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ဆရာ ကျွန်မ ကျွန်မ”

“အေး ဒီကလေးမက မင်းကိုမေးနေတာ၊ ကြီးကြီးက
တော်ရုံလူသဘောကျခဲ့တဲ့အကြောင်း ကလေးကို ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
မောင်ရည်မွန်”

သူမနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကြားမှ သူရပ်လျက် ခေါင်းခါ

စိုးစိုး - စာပေ

ယမ်း၏။ ထို့နောက် သူမကိုကြည့်ကာ

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ ချာတိတ်”

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ဒီအင်္ကျီ”

သူမက ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားသော အင်္ကျီထုတ်ကို မပြစဉ်
ကြီးကြီးက

“ဟေ့...မင်းဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ မောင်ရည်မွန်၊

ဒီကလေးမ မင်းခေါ်လို့ရောက်လာတာ မဟုတ်လားကွယ့်”

“မဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး၊ သူက ကျွန်တော်ရှာပေးတဲ့ မိန်းက
လေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ယခုမှ ကြီးကြီးက သူမကို အံ့သြသလို ကြည့်၏။ သူမ
အမြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း

“ဒီ...ဒီအင်္ကျီလာပေးတာပါ ဆရာ”

“ဪ”

အဖြူရောင်ရှပ်အင်္ကျီလေးကို သူထံ လှမ်းပေးမိ၏။ သူယူ
လိုက်ရင်း

“တကူးတက ဒုက္ခရှာလို့ကွာ”

“ကျွန်မ ဒီရောက်တုန်းကြိုတာနဲ့ပါ ဆရာ”

မျက်နှာတည်နေသော သူမကို အလိုလိုရှင်းပြမိ၏။

စိုးစိုး - စာပေ

ကြီးကြီးက

“ဒါဆို မင်းရှာပေးတဲ့ကလေးမက မလာဘူးလား
မောင်ရည်မွန်”

“လောလောဆယ်တော့ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ကြီးကြီး၊
သူ့အမေမေကောင်းလို့တဲ့”

ဆရာရှင်းပြရင်း သူမဘက်လှည့်သည်။

“ဪ မင်းလည်း ထိုင်ဦးလေ၊ ကော်ဖီသောက်သွား
ဦး”

“ကော်ဖီ ဟုတ်လား၊ ကော်ဖီဖျော်လို့ ရေနွေးတောင်
မတည်ရသေးတာ၊ ငါကလည်း ခူးခေါင်းတွေမှာ၊ အဆစ်အမြစ်
ကိုက်ခဲနဲ့ အသက်ကြီးတော့ ဘယ်နေရာမှ သုံးလို့မရတော့ဘူး”

ဆရာက မျက်နှာပျက်စွာ နားထောင်နေ၏။ သူမ ဒီအိမ်
၏ အခက်အခဲကို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။

“ကျွန်မ ကျွန်မ ရေနွေးတည်လိုက်မယ် ဆရာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမ မီးဖိုထဲပြေးဝင်လျက် ရေနွေးအိုး
အမြန်တည်လိုက်၏။

မကြာခင် သူမဖျော်သော ကော်ဖီရနံ့သည် ဓာတ်အိမ်လုံး
သင်းပျံ့နေတော့၏။

“အိမ်မှာက ကြီးကြီးနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ၊
ဒီရက်ပိုင်း ကြီးကြီးကလည်း နေမကောင်းတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ
မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်မအားတော့”

“အမယ် မင်းက အားလည်း အိမ်ကိစ္စတာလုပ်တတ်လို့
တုံး မောင်လူမွန်၊ ကြက်ဥတစ်လုံးတောင် ပြောင့်ဆောင်မကြော်တတ်
ဘဲနဲ့”

သုံးယောက်သား ကော်ဖီအတူသောက်စဉ် သူက သူမ
ကို ရှင်းပြခြင်း။ ကြီးကြီးဝင်ပြောတော့ သူ မျက်နှာနီသွားသည်။

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ ကြီးကြီး”

“အေးလေ ဒါကြောင့် မင်းကို လူရှာပါဆိုတာ ဒီကလေး
မရောက်လာတော့ ငါ့မှာဝမ်းသာလို့”

ကြီးကြီးက သူမကိုကြည့်၍ ပြောသည်။ ကြားထဲမှ သူမ
အနေရခက်မိ၏။

မှန်တာပြောရလျှင် ယခုအခက်အခဲကို သူမကူညီချင်ပါ

သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အတွက်လေ။

“ဟို လောလောဆယ် လှရှာမရသေးခင် ကျွန်မ ကျွန်မ နေပေးပါမယ်ဆရာ”

“ဟင် မင်းတကယ်ပြောတာလား မိ”

သူက မယုံသလိုမေးတော့ သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။ ကြီးကြီးမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားကာ

“အို နေတဲ့လူကနေပါမယ်လို့ ပြောနေတာ၊ မင်းက ဘာကြောင့် ထပ်မေးနေတာလဲ လူမွန်”

“ဒါပေမယ့် သူဒီကိုလာတာ ကျွန်တော့်အိမ်ကီလို့ လုပ်ဖို့ မှမဟုတ်ဘဲ ကြီးကြီး”

သူမကို အားနာဟန်ဖြင့် သူပြောသည်။

“ရပါတယ် ဆရာ၊ လောလောဆယ် ရွာမှာက အလုပ် မရှိသေးတော့ အမှုကို ဒီမှာခဏနေမယ့်အကြောင်း ပြောခိုင်းလိုက် ပါမယ်”

သူနှင့် တစ်စုံအောက်ထဲမှာ အတူနေရဖို့ဆိုတာ သူမ အတွက် မမျှော်လင့်တဲ့ အခွင့်အရေးမဟုတ်လား။

“ပြောခိုင်းလိုက်မယ်ဆိုတော့”

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ရွာကလူတွေနဲ့လာတာပါ။ အဝတ်

အစားတွေ ပြန်ယူရင်း မှာလိုက်ပါ့မယ်ဆရာ”

အပြီးလေးဖြင့် သူမပြောနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာက တည်နေ ၏။

“ကဲ မောင်လူမွန် ဒီကလေးမကို သူတည်းတဲ့နေရာ လိုက်ဖို့ပေးလိုက်၊ ရွာကလူတွေကို အကျိုးအကြောင်း တစ်ခါတည်း ပြောပြပြီး သူအမေအတွက် ငွေပါပေးလိုက်”

“အို...ဒီ...ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာနေ တာ စေတနာနဲ့ပါ ကြီးကြီး”

စေတနာကို ငွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ခံရတာကြောင့် သူမမျက်နှာ လေးပျက်ချင်သွား၏။

“ဒီလိုရှိတယ် မိ၊ မင်းက စေတနာနဲ့ ဆိုပေမယ့် ဒီအိမ် မှာ လိုအပ်နေတာက လခစားအလုပ်သမားလေ၊ ဒီတော့ သူများ ပေးရမယ့်ပိုက်ဆံ ဆရာတို့ကလည်း စေတနာနဲ့ပေးတယ်လို့ သဘော ထားပြီး လက်ခံပါ”

တည်ငြိမ်စွာ သူပြောလာတော့ သူမမျက်လွှာလေးချနေ လိုက်သည်။ သူနဲ့ယှဉ်ဖြိုင်ငြင်းဖို့ သူမမှာ အင်အားမရှိလေပါ။

“ဟုတ်တယ် ကလေးမ၊ တစ်ယောက်စေတနာ တစ်ယောက်လို့ သဘောထားပေါ့ကွယ်၊ ကဲ ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊

မောင်လူမွန် မင်းအဝတ်အစားလဲတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားပွဲပိုင်းမှ သူထွက်သွား၏။

သူမဆုံးဖြတ်တာ မမှားဟုထင်သည်။ သူ့လို လေးစားရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီခွင့်ရတဲ့အတွက် ကြိတ်ဝမ်းသာနေမိ၏။

ကားဖြင့် သူမတည်းသောနေရာသို့ သူလိုက်ပို့ပေးသည်။

“အင်္ကျီမှာ ဘာအစွန်းအထင်းမှ မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ကားမောင်းရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသော သူမကို သူပြောခြင်း။

“မင်းကြည့်ရတာ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းတဲ့ပုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးထဲက အမေ့ဆီက သင်ထားတာပါ ဆရာ”

“အင်း၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

ခေါင်းညိတ်ရင်း သူပြောသည်။ ရှေ့ခန်းမှာ အတူထိုင်နေတာကြောင့် ရေချိုးပြီးကာစ သူထံမှ ပျော့တော့လတ်ဆတ်သင်းပျံ့သည့် ရနံ့ကို ရ၏။

စိတ်ထဲ လန်းဆန်းသွားလိုက်တာ။ သူမ ကြိတ်ကာရှုမိသည်။

ဒေါ်ဆုံနှင့်တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကာ အမေ့အတွက် စာတစ်စောင်ရေးပေးလိုက်၏။

“မိအတွက် စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော့်ကြီးကြီးလည်း ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဝင်ပြောပေးတာကြောင့် ကျေးဇူးတင်ရ၏။ အဝတ်အစားအိတ်ယူပြီး ပြန်လာကြသည်။

“ကြီးကြီးကတော့ မင်းနေမယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာပဲ”

“ကျွန်မလည်း ကြီးကြီးကို ပြုစုချင်လို့ပါဆရာ၊ အမေကတော့သူဆိုတော့ အမြဲတမ်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ သန်မာတယ်လေ”

သည်အသက်အရွယ်ထိ အမေက စိုက်ခင်းမှာ ဦးမင်းဆဲပါ။ အလုပ်မရှိလျှင် ခြံရှင်း၊ သစ်ပင်စိုက်လုပ်နေတတ်၏။

“မင်းက မင်းအမေနဲ့တူတာလား”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မက အမေနဲ့ လုံးဝမတူဘူးတဲ့ဆရာ”

“ဒါဆို အမေနဲ့တူတာပေါ့”

အဖေဆိုသောစကားကြားတော့ သူမမျက်နှာလေး ပျက်

သည်။

“ကျွန်မအဖေဟာ ကျွန်မ မမွေးခင်မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်

မဟုတ်”

“ဟင်”

သူမမျက်နှာပျက်သွား၏။ ထို့နောက် သူမကို အားနာဟန်

ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ကိုယ့်မေးခွန်းတွေက မင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေပြီ မိ”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ဒါတွေက ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေး ကကည်းက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ”

ရင်ကျက်သော မျက်နှာလေးဖြင့် သူမဖြေတော့ သူ သက်ပြင်းကြိတ်ချ၏။ ထိုခဏမှာပဲ သူရင်ထဲ သူမအပေါ် ကရုဏာ သင်္ကေတသွားသလို ခံစားရသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လောကဓံကို ခံရတဲ့မိန်းကလေးပဲ။

“ကိုယ့်အိမ်မှာနေလို့ အဆင်မပြေတာရှိရင်ပြောနော် မိ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ မင်းမှာ အစ်မတွေဘာတွေ ရှိသေးလားဟင်”

ထိုအခါမကြောင့် သူ့ကို ဆတ်ခနဲကြည့်မိ၏။ ပြီးမှ ခေါင်း လေးခါယမ်းကာ

“ဟင်အင်း... ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ ဆရာ”

“ဪ”

သူ့အသံက ခပ်လေးလေး။ သူ့ဘာကြောင့်မေးတာပါလိမ့်။

“ဆရာ”

“ဟင်”

“ဟိုလေ... ကျွန်မက အဖေကြီးအပြုတ်လည်း ကျွမ်းကျင် ပါတယ်၊ ဆရာကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေရှိရင် ပြောထားပါ၊ ကျွန်မ ချက်ပေးပါ့မယ်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က ဟင်းကျိုး(ရှေး)မများ ဘူး၊ ကြီးကြီးအကြိုက်သာ မင်းချက်ပေးလို့က်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူမရင်ထဲ သူ့အပေါ် စေတနာတွေ ပါနေမိ၏။

“ဒါနဲ့ အောင်စာရင်းတွေထွက်ပြီ မဟုတ်လား မိ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ စာမေးပွဲအောင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မင်းကတော်တာပေါ့ မိ”

သူချီးမွမ်းတော့ သူမရှက်သလိုဖြစ်ကာ

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဆရာ”

“မြမူကော”

“အယ်...သူ သူ ကျတယ်ဆရာ”

“ကဲ ဒါဆို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ မင်းကတော်လို့ အောင်လာတာပဲ မိ၊ မင်းကို ဆုချရမယ်”

သူဆုပေးမယ်ဆိုတာကြောင့် သူမမျက်လုံးတွေ လက်ဖြာ သွား၏။

ပစ္စည်းကိုလိုချင်၍မဟုတ်ပါ။ သူထံက အမှတ်တရရှိ တစ်သက်စာသိမ်းထားချင်၍ပါ။

မျက်ဝန်းအစုံ ဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမရောက်နေတာ သူ၏ အိမ်ပါလားဟု အသိကြောင့် အိပ်မက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ် အပျက်ပဲ။

ယခုတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူ့တို့မြင်တွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းလဲ။

အိပ်ရာမှ စောစောထပြီးတာနှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင်၏။

ညကဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို ချွတ်၍ အသစ်တစ်စုံလဲသည်။

မျက်နှာကို သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်လေး လိမ်းပြီးမှ မီးဖိုထဲဝင်သည်။

ရေဈေးအိုးတည်၊ ဆွမ်းချက်၊ ဘရိတ်ဖတ်စာအတွက် ပြင်ဆင် အိမ်ကိုသန့်ရှင်း စသည်ဖြင့် မိုးလင်းမှစပြီး သူမ အား ထပ်ပါ။

မနက်ခုနစ်နာရီရောက်တာနှင့် လက်ဖက်သံပိုင်း အသံ

ဖြစ်ပြီ။

“ဒီမနက်ကော ဘရိတ်ဖတ်စံက ဘာလဲ မိရေ”

ဘုရားရှိခိုးပြီးလာသော ကြီးကြီးက မေးသည်။ သူမက နေ့စဉ် တတ်သမျှထဲမှ မနက်စာကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် စိစဉ်ပေးတတ်၏။

“ဒီမနက်က မုန့်ဟင်းခါးကို ငရုတ်ကောင်းလေးနဲ့ချက် ထားတယ် ကြီးကြီး၊ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်စားဖို့ ဘူးသီး ကြော်၊ ပဲစိမ်းကြော်နဲ့ ငါးဖယ်ကြော်၊ ဘဲဥပြုတ်အစုံပဲ”

“အမယ်လေး ကြားတာနဲ့စားချင်လာပြီ၊ ဟင်းရည်နဲ့လေး ကလည်း မွေးနေတာပဲ မိ၊ မောင်လူမွန်တော့ ကြိုက်မှာသေချာ တယ်”

ကြီးကြီးပြောနေစဉ်မှာပဲ ရေချိုးပြီးကာ အဖြူရောင်စွပ် ကျယ်လက်တို့ကို အပြာရောင်ပုဆိုးကွက်ဖြင့် တွဲဝတ်လျက် သူရောက်လာ၏။

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ မွေးနေတာပါလား မိ”

“ဟုတ်တယ် မောင်လူမွန်၊ ဒီမနက်စာတဲ့လေ၊ ကဲ မင်းကို စောင့်နေတာ၊ စားဖို့”

သူမက အလိုက်သိစွာ မုန့်ဟင်းခါးပွဲကို ပြင်ပေးလိုက်၏။

“အင်း...မိရောက်လာမှ ကြီးကြီးတို့လည်း တစ်နေ့ တစ်မျိုး လက်ရာကောင်းကောင်း စားရတော့တယ်”

“မိပြန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ပါးစပ်တွေ အကျင့်ပျက် ကုန်တော့မှာပဲ ကြီးကြီး”

ကြီးကြီးနှင့်သူပြောသမျှ သူမ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေမိ၏။ တကယ်လည်း သူမပြန်လျှင် သူတို့ဘယ်လိုစားကြမလဲ။

“ကျွန်မလည်း အမြဲတန်း ချက်ကျွေးချင်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ ဒါပေမယ့်”

“အေးပေါ့ကွယ် မင်းမှာက ရွာမှာအမေရှိနေလေတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ မိရယ်”

သူမပြန်သွားမှာ ကိုကြီး မလိုလားပါ။ သူက သူမကို ကြည့်ကာ

“ဆယ်တန်းအောင်ပြီဆိုတော့ မင်း တက္ကသိုလ်တက်မှာ မဟုတ်လား မိ”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မတက်ပါဘူးဆရာ”

ခေါင်းလေးခါယမ်းရင်း ပြောမိသည်။ ကြီးကြီးက မည်သို့ ဟန်ဖြင့်

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်၊ နေရာအခက်အခဲကြောင့်

ဆိုရင် ကြီးကြီးတို့အိမ်က တက်လေ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး၊ မှန်တာပြောရရင် ကျွန်မ တို့မှာ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ အင်အားမရှိလို့ပါ”

“ဟင်”

အနေကြာလာတော့ သူနှင့်ကြီးကြီးကို သူစိမ်းတွေဟု မမြင်မိပေ။ ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်း ပြောမိ၏။

ကြီးကြီးနှင့်သူ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် သည်။

“အေးကွယ် ကြီးကြီးတို့ကလည်း ချမ်းသာတဲ့လူတွေ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းသာ ခြိုးခြိုးခြံခြံ နေတတ် မယ်ဆိုရင် ကျောင်းထားပေးနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် မိ၊ ကိုယ်တို့ကလည်း အများကြီးမတတ် နိုင်ပါဘူး၊ မင်းလက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ ကူညီချင်ပါတယ်”

ကြီးကြီးစကားကို သူဝင်ထောက်ခံသည်။ သူမအပြုံးလေး ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအပေါ် ဒီလိုစေတနာ ထားတဲ့အတွက် တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့ ကို ကျွန်မ ဒုက္ခမပေးပါရစေနဲ့၊ အဝေးသင်နဲ့တက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့

ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် နဂိုမူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း သူမပြောသည်။

“အင်း...မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ လေးစားစရာပါ၊ ဒါနဲ့ ဘာလုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားလဲ မိ”

ကြီးကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာ သူမကိုမေး၏။ သူမက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း

“ဆရာဆီမှာ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်”

“ဟင်”

သူ့အံ့သြသွား၏။ မထင်မှတ်တဲ့ တောင်းဆိုမှုမဟုတ် လား။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ ဆရာဆီမှာ အလုပ်လုပ် ပါရစေ”

“မင်း ငါ့အလုပ်ကိုသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စာရေးဆရာဖြစ်သော သူက ရုံးခန်းသပ်သပ်ထားတာ သိ၏။ တကယ်တော့ သူမက သူ့လို စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူ။

“တကယ်တော့ ငါက မင်းကို လခကောင်းကောင်း

ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး မိ”

“ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မကို ဒီလခပ်ပေးပါ”

“ဟင် ဒါဆို မင်းက ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေမယ်ပေါ့ မိ”

ကြီးကြီးက ဝင်မေး၏။ သူမခေါင်းလေးညိတ်ကာ

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာက အလုပ်ပေးရင်ပေါ့ ကြီးကြီး”

“မောင်လူမွန် မင်းဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မိကို အလုပ်
အမြန်ပေးလိုက်လေ”

သူမစကားဆုံးတာနှင့် ငြိမ်သက်နေသော သူ့ကို ကြီးကြီး
သတိပေး၏။

“ကျွန်တော်အလုပ်က လူမှမလိုဘဲ ကြီးကြီး”

ထိုစကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး ဖျက်သွား၏။ သူ
ဒီလိုပြောတာ သူမကို ဆက်မထားချင်၍ဖြစ်မည်။

“ဘယ်နှယ့် အလုပ်ပေးစရာမရှိရမှာလဲ မောင်လူမွန်၊
မင်းပဲ ဟိုတလောက ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလုပ်သမား
တစ်ယောက်လိုတယ်ဆို”

ကြီးကြီးဝင်ပြောတော့ သူ မျက်နှာပျက်လေ၏။

“မိက ကွန်ပျူတာမှ မတတ်ဘဲ ကြီးကြီး”

“အို ဒါများလွယ်ပါတယ်၊ မိ ကွန်ပျူတာ အမြန်

သင်တန်းတက်လိုက်နော်၊ ကြီးကြီးထားပေးမယ်”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

သူမကို အလိုရှိနေသော ကြီးကြီးက အလုပ်ရရှိအတွက်
ကူညီရန်အသင့်။ သူမခေါင်းညိတ်တော့ သူ့မျက်နှာကြီးတည်ကာ

“ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရင် ညည်းကို ဘယ်သူက
ကြိုပို့လုပ်မှာလဲ မိ”

“ဒါတော့ မင်းတစ်ခေါက်ပြထားပေါ့ မောင်လူမွန်၊
နောင်ဆို မိဘာသာ သွားတတ်လိမ့်မယ်”

ကြီးကြီးနှင့်တော့ ခက်ပြီဟု သူတွေးလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မိကို အိမ်မှာထားရေးအတွက် ကြီးကြီး အစွမ်းကုန်ကူညီတော့
မည်ဟု နားလည်လိုက်ပြီ။

“ကျွန်တော်က ကြီးကြီးသိတဲ့အတိုင်း မအားဘူးလေ”

“ရမပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာသွားနိုင်အောင်
ကြိုးစားပါ့မယ်”

မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများဖြင့် သူမက ဝင်ပြော
သည်။ ကြီးကြီးနှင့် သူမကို သူ့အလျှော့ပေးလိုက်ရ၏။

“အေးလေ...အဆင်ပြေမယ့်အချိန် ရွေးစာက်ပေါ့၊ ကဲ
ကြီးကြီး ကျွန်တော်အလုပ်သွားတော့မယ်”

ကာ

နေရာမှထရင်း သူနှုတ်ဆက်သည်။ သူမ ဆတ်ခနဲကြည့်

“ကျွန်မ ကွန်ပျူတာတက်ရင် ဆရာ အလုပ်ခန့်မှာပါ
နော်”

“အေးပါ၊ မင်းသာတက်ပါစေ မိ”

နောက်ကြောင်းမကြည့်ဘဲ သူပြောပြီးထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်ရစ်
ခဲ့သော ကြီးကြီးနှင့် သူမက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျေနပ်
စွာ ပြုံးကြည့်လို့။

“ကဲ သူကတိပေးသွားပြီပဲ မိ၊ သင်တန်းတက်ဖို့သာ
ပြင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ သင်တန်းကို ညနေဖက်ပဲ ကျွန်မ
တက်ပါ့မယ်၊ မနက်ဆို အိမ်အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ”

ထိုကဲ့သို့ သူမ၏ အလိုက်တသိဆိုမှုကြောင့် ကြီးကြီး
မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“ညနေဖက်ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကောင်းတာ
ပေါ့ကွယ်”

“ဒါနဲ့ဆရာ အလုပ်ရုံးခန်းက ဘယ်မှာလဲဟင် ကြီးကြီး”
သူမ ဒီအိမ်မှာနေစဉ်အတွင်း သူမအလုပ်ရုံးခန်းသို့ တစ်ခါမျှ

မရောက်ဖူးတာကြောင့် မေးမိ၏။

“မြို့ထဲမှာပါ မိ၊ မိကိုရောက်ဖူးအောင် တစ်ခေါက်
လောက် ခေါ်သွားရမယ်”

ထိုစကားကြောင့် သူမ ကြိုက်ဝမ်းသာသွားသည်။
သူရုံးခန်းကို ရောက်ဖူးချင်တာ ကြာပြီ။ သူရုံးခန်းမှာ သူအပြင်
တခြားဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲလို့လေ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေး
တွေပေါ့။

အို...မိရယ်...

ဆရာရုံးခန်းမှာ ဘယ်မိန်းကလေးပဲ ရှိနေပါစေ ညည်းနဲ့
ဘာဆိုလို့လဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ အပြစ်တင်မိရပြန်၏။

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ၏ရုံးခန်းသို့ သူမရောက်ချိန်တွင်

“ကြီးကြီးပါလား”

တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း သူပြောသည်။ သူမကို မြင်ပေမယ့် ခပ်တည်တည်။

သူမက အလိုက်သိစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။ ကြီးကြီးက အထဲဝင် ရင်း

“မိလေ မင်းရုံးခန်းရောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဆရာအတွက် နေ့လယ်စာထမင်းချိုင့် ယူလာပါတယ်”

ယိုးဒယားအနီရောင် ဆွဲခြင်းထဲမှ စတီးလ်ချိုင့်လေးကို ကြည့်ကာ သူမပြောသည်။

“မင်း နေ့လယ်စာကို ဝယ်စားတယ်ဆိုလို့ မိက ချက်ယူ လာတာ”

“နေ့တိုင်း အပြင်မှာဝယ်စားတော့ ဆရာ ငြီးငွေ့နေမှာ

စိုးလို့ပါ”

“အလကားဒုက္ခရှာလို့၊ ဘာလို့ယူလာတာလဲ”

မကြိုက်သလိုဟန်နှင့် သူပြောတော့ သူမ ဝမ်းနည်းသွား ရ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်လူမွန်၊ မိက စေတနာနဲ့ ချက်ပြီး ယူလာတာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ တကူးတကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးအတွက် ချက်ပေးတဲ့ဟင်းကပါပဲ”

လေသံပျော့လေးနှင့် သူမပြောတော့ သူ ဖျတ်ခနဲကြည့် ၏။

“ကဲ ကဲ ဒါဆိုလည်း ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီ ပြင် လိုက်”

“ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

သူမယူလာသော ထမင်းချိုင့်ကို စားမည်ဆိုတာကြောင့် ခပ်သွက်သွက်လေး ဝမ်းသာအားရ ပြင်ပေးလိုက်၏။

“ဘာဟင်းလဲ”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူမေးသည်။ အမှန်တော့ ဟင်းနဲ့က မွေးနေတာကြောင့် သူမိုက်ထဲ ဆာသလိုဖြစ်သွားရ၏။

“ဆိတ်ကလီဇာဟင်းနဲ့ ကုလားပဲသီးစုံဟင်းပါဆရာ၊ သရက်ချဉ်သုပ်နဲ့ ငံပြာရည်ကြော်လည်း ပါပါတယ်”

“ဪ”

ဆိတ်ကလီဇာဟင်းက သူ့အကြိုက်ပါလား၊ ကြည့်ရတာ သူမကို ကြီးကြီးပြောပြထားခြင်းပဲ ဖြစ်မည်။

“မိကတော့ ဘာဟင်းချက်ချက် လက်ရာတကယ်ကောင်း တာပဲ မောင်လူမွန်၊ ကြီးကြီးတော့ မိရောက်လာမှ ခံတွင်းတွေနေ တာပဲကွ”

“အဲဒါဟုတ်မယ်၊ ခုတလော ကြီးကြီးအသားအရေတွေ စိုပြေလာတယ်”

သူဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။ မိကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိ၏။

“မင်းကော စားခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြီးကြီးနဲ့အတူ စားခဲ့ပါတယ်ဆရာ”

ယခုလို သူမကို ဂရုစိုက်မေးတာကြောင့် ဝမ်းသာသွား ရ၏။ တကယ်တော့ ကိုယ်ချစ်ခင်လေးစားရတဲ့လူဆီက အကြင်မှာ စကားလေးတစ်ခွန်း ကြားရတာနဲ့တင် ပြီးပြည့်စုံလှလောက်တဲ့ အဖြစ်။

“မိကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းအပ်ခဲ့ပြီ”

ကြီးကြီးက သူ့ကိုအသိပေး၏။ သူ ထမင်းစားရပ်သွား လျက်

“ဗျာ ဘယ်မှာလဲ ကြီးကြီး”

“သင်တန်းက အိမ်နဲ့ဆို တစ်မှတ်တိုင်လောက်ပါပဲ၊ ညနေ ဖက်သင်တန်းပဲ”

“အင်းလေ”

နောက်ထပ် သူ့ဘာမှထပ်မပြောပေ။ သူ့ကြည့်ရတာ သူမ သင်တန်းတက်တာကို မကြိုက်ပုံပါလား။

“သင်တန်းတက်ရလို့ အိမ်အလုပ်တွေ ပျက်သွားတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး ဆရာ”

“ကိုယ်က အဲဒီအကြောင်း မင်းကိုပြောလို့လား မိ”

“ဒါပေမယ့် ဆရာက ဟို”

သူ နှုတ်ခမ်းစေ့ကြည့်သည်။ သူမ တိတ်ဆိတ်သွားရ၏။

“မင်း အပင်ပန်းခံနိုင်လို့ သင်တန်းတက်တာပဲ၊ ခုခေတ် ဒီလို သင်တန်းမျိုးက မင်းလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ တက်သင့်ပါတယ် မိ”

“ရှင် ဆ ဆရာ၊ တကယ်ပြောတာပါနော်”

သူမ ဝမ်းသာအားရလေး မေးမိ၏။ သူက ထမင်းစားတာကို လက်စသတ်သည်။

“ကျွမ်းကျင်အောင်တော့လုပ်နော်၊ ကိုယ်ကမှားတာမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

သူနေရာမှ ထသွားတော့ သူမ ချိုင့်များသိမ်းရင်း တစ်ယောက်တည်း ပျော်ရွှင်စွာကျန်ခဲ့၏။ ဒါ သူမ သင်တန်းတက်တာကို သူ့ခွင့်ပြုလိုက်တာပဲ။

သူမတို့မပြန်ခင် သူ့မိတ်ဆွေ ရောက်လာသည်။

“စာမူပြီးပြီလား လူမွန်”

“ဪ အစ်ကို ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ လက်စသတ်မှာပါ”

အသက်အရွယ်အားဖြင့် မကွာခြားပေမယ့် တစ်ဖက်လူမှာ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများနှင့် လက်မှာ အကောင်းစားနာရီ၊ စိန်လက်စွပ်တစ်ဖျပ်ဖျပ်။

“သူကဘယ်သူလဲ လူမွန်”

“ကြီးကြီးခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးပါ အစ်ကို”

မိကိုတွေ့၍ ထိုလူစိမ်းကမေးခြင်း။ ကြီးကြီးက နောက်ဖက်ရောက်နေ၍ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။

“မိ ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပါ”

“ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

သူခိုင်းတာကြောင့် သူမ ထမင်းစားခန်းဘက်ဝင်၍ ကော်ဖီဖျော်ဖို့လုပ်၏။

“သူနာမည်က မိတဲ့လား လူမွန်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မိတဲ့”

“ငါ သူ့ကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုပဲ လူမွန်”

ထိုစကားကြောင့် သူ သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက်၏။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူမကိုတွေ့စဉ်က ထိုကဲ့သို့ ခံစားရတာမဟုတ်လား။

“မိုး...မိုးနဲ့တူတာပဲ လူမွန်”

“ဟင်း...ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မိနဲ့မိုးက အတော်ရုပ်ချင်း ဆင်တယ်”

“မိုး” ဟူသောနာမည်ကြားတာနှင့် သူ့မျက်နှာမိုင်းညှို့သွား၏။

မိုးရယ် ခုချိန်မှာတော့ မင်းက ကောင်းကင်ဘုံတစ်နေရာမှာ အေးချမ်းနေရောပေါ့။

“ကြည့်စမ်း လောကမှာ မိုးနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း

ရှိသေးတာပဲ လူမွန်”

“အများကြီးတော့ မတူပါဘူး အစ်ကို၊ မိုးက အေးဆေးနူးညံ့သိမ်မွေ့သလောက် မိက ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သွက်လက်တယ်၊ ပြီးတော့ အသက်ကလည်းငယ်ပါတယ်”

ပထမဆုံးအကြိမ် မိန့်ပတ်သက်ပြီး သူရင်းပြန်ခြင်း။ ယခုရောက်ရှိနေသော ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ဆိုတာ သူ့ဘဝအတွက် အစ်ကိုလိုခင်ရသော ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးတွေ့ရတာ ငါ့အတွက်တော့ မိုးကိုဖြူတွေ့ရသလိုပဲ၊ အန်တီနွယ်သာ ဒီကလေးမကိုမြင်ရင်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မိန့် သူတို့ကို မပတ်သက်စေချင်ဘူး အစ်ကို”

သူစိမ်းအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ နာမည်ကြားရတာ နှင့် သူ့နားထဲ ခါးစိမ့်သလိုပါပဲ။

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မင်းမေ့နေပြီလား လူမွန်၊ အန်တီနွယ်က ငါ့လူနာလေ၊ သူ့ဝေဒနာကွ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တာကွ၊ မိုးဆုံးသွားပြီးကတည်းက အန်တီနွယ်ဟာ အိပ်ရာကမထနိုင်တော့တာ”

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကို”

သူ့အသံမှာ ဆွေ့ခြောက်နေ၏။ မေ့ထားသော အတိတ်က သူ့ကို ပြန်ခြောက်လှန့်နေသလိုပါပဲ။

“အမှန်တော့ မင်း အန်တီနွယ်ကို တစ်ခေါ်တစ်လောက် တွေ့ပြီး အားပေးသင့်တယ် လူမွန်”

“အစ်ကိုလည်း ကျွန်တော့်အခြေအနေသိပါတယ်၊ မိုးဆုံးရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်လို့ သူတို့ထင်နေတာလေ”

နှစ်ယောက်သားကြားမှာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။

“အေးလေ... အန်တီနွယ်တို့အတွက်ကလည်း မိုးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုမြင်ရင် သူတို့ပိုခံစားရမှာစိုးလို့”

သူ့ဆက်ပြီး မပြောနိုင်တော့ပါ။ တကယ်တော့ မိုးဆုံးပါးသွားခြင်းအတွက် သူ့ဘယ်လောက်ထိခိုက်ကြေကွဲရတယ်ဆိုတာ ဘာသာအသိဆုံးလေ။

ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ခေတ်မီလှပခန့်ညားထည်ဝါလှသော အဖြူရောင်နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီးသည် ကြီးမားသော ဆင်ဝင်နှင့် လေသာဆောင် အပြိုင်ပြိုင်ဖြင့် ကုန်းမော့မော့ပေါ်တွင် ဝင့်ကြွားစွာ တည်ရှိနေ၏။

ကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးထဲမှာလည်း အိမ်ရှေ့တွင် ရေလှေကျောက်ရုပ်နှင့် ဂျပန်မြက်ခင်းစိမ်း။ ခြံထိပ်မှစကာ အိမ်မကြီးအထိ ခင်းထားသော ကွန်ကရစ်လမ်းနှင့် သစ်ခွ၊ နှင်းဆီ၊ စံပယ် စသည်တို့ဖြင့် စုံလင်ရှိနေသော ပန်းဥယျာဉ်။

ထိုသို့သော သားနားကြွယ်ဝပြည့်စုံမှုတွေ ရှိနေပါသော်လည်း ဤတိုက်ကြီး၏ အရှင်သခင် ဒေါ်နေနီနွယ်ကတော့ဖြင့် အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတွင် ဒန်းလော့မွေ့ရာထက်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ မထနိုင်အောင်ရှိနေတာကြာပြီ။

“ဒီနေ့ကော အန်တီနွယ်၊ ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဒေါ်ရီ”
ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကားရပ်ပြီး

တိုက်ကြီးထဲမှ ကြိုဆိုရန်ထွက်လာသော ဒေါ်ရီကို မေးလိုက်၏။

“မမကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲ ဒေါက်တာ၊ အစားလည်းကောင်းကောင်းမစားဘူး”

“အင်း ခက်တယ်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က ဆေးအိတ်ကို ဒေါ်ရီလက်ထဲပေးရင်း စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ညည်း၏။

အမှန်တော့ ဒေါ်နေနီနွယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်နှင့် ဆွေမျိုးမကင်းနိုင်သော လူနာတစ်ယောက်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ဆုံးပါးတာကြာပြီ။ သမီးတစ်ယောက်ရှိပေမယ့် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်က ဆုံးပါးသွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစကာ ဒေါ်နေနီနွယ်တစ်ယောက် ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ခြင်းပါ။

“ဒေါက်တာ ရောက်လာပါပြီ မမ”

“အင်း”

ဆေးအိတ်ကို အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ရီပို့ပေးရင်း အိပ်ရာထက်မှ ဒေါ်နေနီနွယ်ကို သတင်းပို့၏။

ငြိမ်သက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဒေါ်နေနီနွယ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အန်တီနွယ်”

“ရောက်လာပြီလား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က ဒေါ်နေနီနွယ်ကို စမ်းသပ်ဖို့ ပြုလုပ်သည်။

“ပရက်ရှာက ပုံမှန်ပါပဲ အန်တီနွယ်၊ အားနည်းနေတာ အဓိကပဲ၊ အစားတော့ဝင်အောင်စားမှပေါ့၊ အန်တီနွယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ်ကို စမ်းသပ်ပြီးနောက် ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် သက်ပြင်းချကာပြောသည်။

“စားချင်ပါတယ်ကွယ်၊ စားလို့မရတာခက်တယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ်လေသံက ပျော့နေ၏။ အမှန်တော့ ဒေါ်နေနီနွယ်ဆိုတာ တစ်ချိန်က အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ။

“စိတ်ကဖြစ်နေတော့ခက်တယ်၊ မိုးဆုံးတာလည်းကြာပြီ ပဲ အန်တီနွယ်ရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုဖြေမှပေါ့ဗျာ”

တစ်ချိန်က အလွန်လှခဲ့သော ဒေါ်နေနီနွယ်သည် နာမကျန်းတဲ့ကြားမှပင် ဖြူဖျော့ဖျော့နှင့် လှပါသေး၏။

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် အားပေးစကားပြောပေမယ့် ဒေါ်နေနီနွယ် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“သမီးဆုံးတာဟာ အန်တီအတွက် မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ

ဒေါက်တာ”

“အဲဒီလိုစိတ်စွဲနေတာကိုက အန်တီအတွက် ဒုက္ခပဲ၊ တရားနဲ့ဖြေပါ အန်တီရယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ် မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဒေါက်တာ၊ မိုးဟာ အန်တီရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ၊ သူ ခုလိုဆုံးသွားတာ အန်တီဘဝ ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အထီးကျန်ဆန်သွားလဲဆိုတာ သိရဲ့လား ဟင်”

ပြောရင်း ဒေါ်နေနီနွယ်အသံတ ကုန်ခါလာ၏။ စကားပြောမှားသွားပြီဟု ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် သိလိုက်၏။

“ဆောရီး အန်တီနွယ်၊ ကျွန်တော်က အန်တီနွယ်ခံစားချက်ကို မသိလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မိုးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာပါပဲဗျာ”

“မိုး မိုး မာမီသမီးလေး၊ ခုချိန် သမီးသာပြန်လာမယ်ဆိုရင် မာမီ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါကွယ်”

ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စများဖြင့် ဒေါ်နေနီနွယ် တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲစွာရွတ်ဆို၏။

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်မှာလည်း ဒေါ်နေနီနွယ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးကို ပြေး၍လက်ဆွဲခေါ်ချင်လိုက်တာ။
မိုးအကြောင်းတွေးမိရင်း ရုတ်တရက် မိကို သတိရသွား

၏။

“အန်တီနွယ်”

“ဟင်”

“ဟို အန်တီနွယ်မှာ မိုးအပြင် တခြားသားသမီးမရှိခဲ့ဘူး
နော်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်၏ ထူးဆန်းသောအမေးကြောင့်
ဒေါ်နေနီနွယ် နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ ဒေါက်တာ”

“ဪ...တကယ်လို့ အန်တီနွယ်မှာသာ မိုးအပြင်
တခြားသားသမီးရှိခဲ့ရင် ဒီလောက်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါ်နေနီနွယ်၏ ဖြူလျှော့သောမျက်နှာ
မှိုင်းညှို့သွားသည်။

သည်အခိုက် ဒေါ်ရီဝင်လာ၏။

“ဦးမုံ ပြန်ရောက်ပါပြီ မမ”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ဒေါ်နေနီနွယ်သည် အိပ်ရာထက် လဲလျောင်းနေရာမှ ထဖို့
ကြိုးစား၏။ ဦးမုံဆိုတာက ဒေါ်နေနီနွယ်၏ ကုမ္ပဏီမှ လူယုံတော်

မန်နေဂျာကြီး။

“ဦးမုံ ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ မနွယ်”

အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဦးမုံသည် ရိုးသားသောအသွင်
ဖြင့် ဒေါ်နေနီနွယ်ထံ အလုပ်ဝင်တာကြာပြီ။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စက”

“ကျွန်တော် နယ်ဘက်ဆင်းပြီး ကိုယ်တိုင်ရှာပါတယ်
မနွယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာလဲဟင်”

ဒေါ်နေနီနွယ်က မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မေး၏။
ဦးမုံ သက်ပြင်းချကာ

“ဒါပေမယ့် မနွယ်ပြောတဲ့ ကြာအိုင်ရွာက ဒေါ်ရင်မေ
ဆိုတာကို”

“မတွေ့ခဲ့ဘူးလားဟင် ဦးမုံ”

“တွေ့တော့တွေ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက မနွယ်ကို
မသိဘူးတဲ့”

“ဟင်”

“တော့တော့ မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ယိုးရောင်သန်းနေသော
မျက်နှာသည် ယခု ပြန်လည်ပျက်စီးသွား၏။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကြာအိုင်ရွာက ဒေါ်ရင်မေကို တွေ့ခဲ့

ရင် ကျွန်မကို သူသိရမှာပေါ့ ဦးမုံ”

ဦးမုံနှင့် ဒေါ်နေနီနှယ်တို့ ပြောသမျှကို ဒေါက်တာလှိုင်း သစ် နားထောင်နေ၏။

“ခက်တာက ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ငြင်းနေလေတော့ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောနိုင်မှာလဲ မနွယ်”

“ကျွန်မသမီးငယ်လေးဟာ မရင်မလက်ထဲမှာပဲ ဆုံးပါး သွားတာ၊ အဲဒီတုန်းက သမီးကြီး အရမ်းဖျားနေလေတော့ သမီး ငယ်ရဲစရာပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဖျားကြီးနေတဲ့ သမီးကြီးကိုညှာပြီး သမီးငယ်လေးကို ညတွင်းချင်းပဲ ကျွန်မပို့ခိုင်း လိုက်ရတာပဲ”

နာကျင်သောရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း ဒေါ်နေနီနှယ်မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းမဲ့လာ၏။

“စကားတွေအများကြီးမပြောပါနဲ့ အန်တီနွယ်၊ အနားယူ ပါဦး”

နာတာရှည်လူမမာတစ်ယောက်က ဒီမျှစကားတွေပြောနေ တာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာမို့ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် သတိပေးလိုက်၏။

အိပ်ရာထက်မှ ပြန်လည်အနားယူသည့်တိုင် ဒေါ်နေနီနှယ် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်း မရင်မဟာ အဲဒီညမှာပဲ ပျောက်ဆုံး

သွားခဲ့တယ်၊ သူက သမီးငယ်ကို သိပ်ချစ်တော့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာပဲလို့ ယူဆခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတလော က မရင်မတစ်ယောက် ကြာအိုင်ရွာမှာ ရှိနေတာရယ်၊ သူ့မှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့ သတင်း ရတာကြောင့် ကျွန်မသိပ်တွေ့ချင်မိခဲ့တယ် ဦးမုံ၊ ခုတော့ သူက ကျွန်မကိုမသိဘူးတဲ့လား”

ဒေါ်နေနီနှယ် ပြောသမျှ ဦးမုံနှင့် ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေ၏။

ဒေါ်နေနီနှယ်စကားအဆုံး

“ဒါဆို အန်တီမှာ မိုးအပြင် တခြားသမီးတစ်ယောက် ရှိသေးတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ အန်တီရဲ့သမီးငယ်လေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်က ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်”

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ကဆို၍ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် မျက်လုံး ထိုအသက်အရွယ်ရှိ မိုးနှင့်ရပ်ချင်းဆင်သည့် မိဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအား ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိလေ၏။

“ဟော...မောင်လူမွန် ပြန်လာတာအတော်ပဲ၊ ဒီနေ့ မိရဲ့ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက နောက်ကျမယ်တဲ့၊ အဲဒါ သွားကြည့်ပေးပါ ကွယ်”

သူအိမ်ထဲရောက်တာနှင့် ကြီးကြီးက ပြောသည်။ နာရီ ကြည့်လိုက်တော့ ညနေခြောက်နာရီ။

“ကြီးကြီးကလည်း ဘာကြောင့် သူ့ကို ညနေသင်တန်း တက်ခိုင်းတာလဲ၊ ခုလိုနောက်ကျတော့ ကြီးကြီးပဲ စိတ်ပူရတာ မဟုတ်လား”

ပတ်ဝန်းကျင် ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်တိုင်မီးများပင် လင်းနေပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီအချိန် အိမ်ပြန်မရောက် တာ သူမကြိုက်ပါ။

“အမယ်လေး မောင်မင်းကြီးသားရယ် ပြောတော့လွယ် လိုက်တာ၊ မနက်ပိုင်း သင်တန်းတက်တော့ အိမ်အလုပ်တွေ ဘယ်သူ

လုပ်မှာတုန်း၊ မိကအလိုက်သိသိ ညနေပိုင်းတက်တာပဲ ကျေးဇူး တင်ရမယ်”

“ကြီးကြီးက မိကို အဲဒီအိမ်အလုပ်တွေကြောင့် သင်တန်း ပေးတက်တာမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ မိက အိမ်အလုပ်မှာ သိပ်အားကိုးရတာ၊ သင်တန်းမသွားခင် အားလုံးပြီးအောင်လုပ်သွားတယ်၊ အခု ညနေ စာတောင် ချက်ပေးသွားခဲ့ပြီ”

မိ တာဝန်ကျေပုံကတော့ သူသိပါ၏။ မနက်စောစော အိပ်ရာထ၊ ဆွမ်းချက်၊ ဘရိုတ်ဖတ်စံပြင်၊ ဈေးသွား၊ နေ့လယ်စာ ပြန်ချက်၊ အိမ်ရှင်း၊ လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်နှင့် မအားလပ်ပါ။

“ကြီးကြီးရယ် သိပ်လည်းခိုင်းမနေပါနဲ့၊ သူ့အဖော်ရ အောင် နောက်ထပ်တစ်ယောက်ရှာပါလား”

“ကျွတ်...ကျွတ် မင်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့ စားစရိတ် ကို ဘာထင်လဲဟင်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တာဝန်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ်မှတ်လဲ မောင်လူမွန်”

သည်အိမ်မှာ သူရဲသောစာမူလေးနှင့် ကြီးကြီး၏ အတိုး ပေးထားတာလေးပေါင်းကာ စားနေခြင်းပါ။ တူအရီးနှစ်ယောက် တည်းခို လောက်ငှယုံသာဖြစ်၏။

တခြားအပိုစားရိတ်များ တက်လာလျှင် ကြီးကြီးနှင့်သူ ခေါင်းစားရသည်။

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ကြီးကြီး၊ ကဲ ကျွန်တော် ရေအမြန် ချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“အေး...အေး မင်းတို့ပြန်လာမှ ညစာစားကြတာပေါ့ ကွယ်”

ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ သူ့ ခပ်သွက်သွက်ချိုးလိုက်၏။ ရေချိုးပြီးတာနှင့် အဝတ်အစားလဲ၍ မိ၏သင်တန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။

ညနေခြောက်နာရီခွဲဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အနည်းငယ်မှောင်နေပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက် အလုပ်မှဆင်းကာ အိမ်ပြန်သူတွေ၊ ညဂျူတီဝင်ရန်ရှိသူတွေ၊ ညနေဖက် လေညင်းခံအပျော်ရှာသူတွေဖြင့် လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ စည်ကားနေ၏။

“ဟင် ဆရာ”

သူရောက်တော့ သူမတို့သင်တန်းကဆင်းပြီ။ သူမက သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့သြသွားပုံ။ အဖြူရောင် ဗွီချိတ်လည်ပင်းပုံစံနှင့် စပိုရှပ်လက်စကလေးကို အနက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်စပေါ့လုံးလေးတွေဖြင့် တွဲဝတ်ထားလျက် မျက်နှာတွင် သနပ်ခါးမှုန့်မှုန့်ဖြင့်

နက်မှောင်သောဆံပင်များကို ဖြန့်ချထားသည်။

သည်နေ့မှ သူမကို အမှတ်ထင်ထင်ကြည့်မိတော့ ရောက်စနေ့များနှင့်မတူဘဲ တစ်သွေးတမွေးဖြင့် ဝင်းပစ္စာလှလို့ပါလား။

“မင်းကို စိတ်ပူလို့ ကြီးကြီးက ကြိုခိုင်းလိုက်တာ”

မလိုအပ်ဘဲ သူမကိုရှင်းပြသလို ဖြစ်မိ၏။ တစ်ခါမှ ဒီလိုလာမကြိုဘူး၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်နှာပူပူ။

“ဪ”

အစက သူ့ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ပြုံးသွားသော မျက်နှာလေးက ထိုစကားကြောင့် တံညံတညံလေးဖြစ်သွား၏။

“သင်တန်းက ဒီလိုပဲ အမြဲနောက်ကျတတ်သလား”

“ရှင်...ဟင့်အင်း”

အိမ်နှင့် တစ်မှတ်တိုင်ပဲမို့ နှစ်ယောက်သား ကားမစီးဘဲ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ သူမက တိတ်ဆိတ်နေတာမို့ သူမကားစလိုက်ခြင်း။

“အမှန်တော့ မင်း နေ့လယ်သင်တန်းကို ပြောင်းသင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ၊ ခုလို ဆရာလာကြည့်ရလို့လား

ဟင်”

သူ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သည်လိုပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်
သန်းချိန် သူလာမကြိုနိုင်လျှင် သူမတစ်ယောက်တည်းပြန်ဖို့ စိတ်
မချ၍ ပြောခြင်းပါ။

ဒါကို သူမက အထင်လွဲစွာမေးလေတော့ သူ မျက်မှောင်
တွန့်သွားရ၏။

“ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်မကြောင့် ဆရာ အချိန်တွေ
အကျိုးမဲ့ကုန်တာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါ လာမကြို
ခိုင်းဖို့ ကြီးကြီးကို ကျွန်မပြောပါ့မယ်”

“ဪ...ဒါဆို ဘယ်လောက်မှောင်မှောင် မင်းက
တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရဲတယ်ပေါ့ မိ”

ဒေါသဖြင့် သူမေးလိုက်သည်။ သူမ မဲ့မဲ့လေးပြုံးကာ

“လမ်းမှာ လူတွေအများကြီးပါဆရာ၊ ဘာမှကြောက်စရာ
မလိုပါဘူး”

“ဒါ မင်းရဲ့ရွာလမ်းများ မှတ်နေလား မိ၊ ညဘက်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ်
ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

အသက်ငယ်ရွယ်သေးသော သူမက သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ

နေရာတိုင်းမှာ အသုံးမဝင်တတ်ဟု သိခြင်းမရှိပါလား။

သူ့စကားကြောင့် သူမခြေလှမ်းတို့ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား၏။
ဝမ်းနည်းအားယေစိတ်က သူမရင်မှာ လွှမ်းသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မက တောသူပါ၊ ဘာမှ
မသိနားမလည်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ဒါကြောင့်သာ ကိုယ့်ကိုအလိုမရှိ
ဘူးဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ဆရာနားမှာ ဇွတ်တရွတ် ပေတောနေမိတာ
ပါ”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ မိ”

လမ်းမီးများအောက်တွင် သူမမျက်ဝန်းထဲမှ အရည်တချို့
ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်သယောင်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ဆရာ၊ ဆရာ ကျွန်မကို အလိုမရှိဘူး
မဟုတ်လား”

“တော်စမ်း မိ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့”

သူမကို ကျောခိုင်းပြီး သူရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။
တကယ်တော့ မိုးနဲ့တူတဲ့ သူမကိုတွေ့တိုင်း သူစိတ်တွေ အလိုလို
ရှုပ်ထွေးနေတတ်၏။

“မတော်နိုင်ဘူး ဆရာ၊ ဆရာ ကျွန်မကို မုန်းနေတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်မက
ကျွန်မက သေဆုံးသွားတဲ့ ဆရာချစ်သူဟောင်းနဲ့တူနေလို့”

“ဟင်”

ကြည့်စမ်း ဒီစကားတွေကို ဟိုတစ်နေ့က သူမကြားသွားပုံပဲ။ သူမခြေလှမ်းတွေရပ်ပစ်လိုက်၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုမြင်တိုင်း ငါ့ရင်ထဲ ရှုပ်ထွေးနေတတ်တယ်၊ မင်းကိုတွေ့ကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်မိ”

“ရှင်”

မထင်မှတ်ဘဲ သူမစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲထွက်စွာ ပြောမိ၏။ သူမ တစ်ခဏမျှ ကြောင်ငေးသွားသည်။

မျက်နှာဖြူဖုတ်ဖြူရောနှင့် အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားပုံ၊ ဒီတော့မှ သူသတိဝင်လာ၏။

“ဆောရီးပဲ မိ၊ သွားစို့”

ဝမ်းနည်းသွားသော သူမမျက်နှာကို ဆက်မကြည့်ရဲတာကြောင့် သူ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ ထိုစကားမျိုး သူ မပြောသင့်ပေ။ သူမက ကိုယ့်ကို အားကိုး၍လာနေတာမဟုတ်လား။

“ဒီမှာလူမွန် မင်းဟာ စာရေးကောင်းသလောက် စကားပြောရင် ဘုဘောက်ကျလွန်းတယ်၊ အဲဒါကိုသာ မင်းပြင်လိုက်၊ အားလုံးကောင်းသွားမယ်”

သူငယ်ချင်းတချို့က သူ့ကို ထိုသို့ဝေဖန်ဖူးတာ အမှတ်ရ၏။

“အမှန်တော့ စကားဘုဘောက်ကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းက ရင်ထဲခံစားချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလွန်းတာ လူမွန်”

“ကျွန်တော် လူတွေကို ဟန်ဆောင်မဆက်ဆံချင်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းဆက်ဆံတာ ရင်ထဲပေါ့ပါးတယ်ဗျာ”

သူဘက်မှ ခံယူချက်ကို တင်ပြမိ၏။ တချို့က ထောက်ခံသလို တချို့က ကန့်ကွက်ကြသည်။

သူကတော့ ကိုယ်ပိုင်မူအတိုင်း မပြောင်းလဲပေ။ လောကမှာ ဟန်ဆောင်ရတာ အပင်ဖန်းဆုံးပါ။

ယခု မိကို စိတ်ထဲအရှိအတိုင်း ပြောပြီးမှ နောင်တရချင်သည်။ နောက်မှာ သူမလိုက်လာတာပဲဟုထင်၍ လှည့်မကြည့်

“ဟင်”

သူတစ်ယောက်တည်းကလွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိပါလား။

မိ...မိ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

လမ်းမှလူများကိုကြည့်ကာ သူမစိတ်ပူသွားရ၏။

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ သူမကိုရှာသည်။

“ဒွီ...ဒွီ”

ထိုသို့အော်ဟစ်ခေါ်ဖို့လည်း သူမထွီမရှိ၊ ကောင်မလေး

တော့ သူ့ကိုစိတ်ဆိုး၍ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားပြီလား။
 တဖြည်းဖြည်း သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပူလာရ၏။
 တကယ်လို့ သူမကို ပြန်မတွေ့ခဲ့လျှင် ဒီလိုညကြီးမှာ ဟား။
 သူ့ဆက်မတွေးရဲလောက်အောင်ပါ။ သူမ တစ်ခုခုဖြစ်
 သွားလျှင် ဒီတစ်သက် သူ့နောင်တရလို့ ဆုံးမှာမဟုတ်တော့။

“ဆရာ”

“ဟင် မိ”

“အို”

ရက်တရက် သစ်ပင်ကွယ်ကထွက်လာသော သူမကို
 တွေ့တော့ သူ့ဘယ်လိုမှဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူမကိုယ်လေးကို
 ရင်ခွင်ထဲ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆွဲပွေ့မိသည်။

“မိ...မိရယ် မင်းပျောက်သွားရင် ကိုယ်ရှူးလိမ့်မယ်”

“ဆရာရယ်”

လမ်းသွားလမ်းလာတချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်
 ရိုက်နေတယ်ဟုထင်၍ ခေါင်းဖျားငဲ့စောင်း ငဲ့စောင်းနှင့် ကြည့်သွား
 ကြ၏။

ထိုခဏ သူသည် မိကလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်
 တော့ပေ။

“ဆရာ”

“ဟင်”

လမ်းတစ်လျှောက် သူ့လက်မောင်းကို ကလေး
 တစ်ယောက်လို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပျော်ရွှင်စွာ သူမလိုက်ပါလာ
 သည်။

“ကျွန်မကို မတွေ့တော့ ဆရာအရမ်းစိတ်ပူသွားလား
 ဟင်”

ကြည့်နူးဝမ်းသာသော မျက်နှာလေးဖြင့် သူမမေးသည်။
 သူ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်ရင်း

“မင်းက တောသူမလေးဆိုတော့ စိတ်ပူတာပေါ့”

“ကြည့် ဆရာက ကျွန်မကို သိပ်အထင်သေးတာပဲ၊
 တောသူမဆိုပေမယ့် ကျွန်မ ဒီလောက်မအပါဘူးဆရာ”
 နှုတ်ခမ်းလေးစုချင်ယောင်ပြုလျက် သူမပြောတော့ သူ

တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မြို့ကြီးကို မင်းရောက်လာတာပေါ့၊ ကဲ ပြောပါဦး စောစောက မင်းဘာကြောင့် ကိုယ်ပျောက်ပိဇ္ဇာလုပ်တာလဲ မိ”

ယခုမှ အကြောင်းအရင်းကို သူမေးတော့ သူမ ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။

“အဟင်း...ဆရာ ကျွန်မကို တကယ်ပဲမှန်းနေလားလို့ စမ်းသပ်တာ”

“ဘာ...စမ်းသပ်တာဟုတ်လား မိ”

သူ မျက်မှောင်တွန့်လျက်မေးတော့ သူမ ခေါင်းညိတ်၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆရာ ကျွန်မကို မှန်းနေရင် ကျွန်မပျောက်လည်း ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ခင်ဗျားလေးက ကျုပ်အိမ်နေတာ ကျုပ်ဂရုမစိုက်လို့ ဘယ်သူဂရုစိုက်မှာလဲ အမိ”

ခပ်တည်တည်သူပြောတော့ သူမမျက်နှာလေး မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ဒါဆို ဆရာက ကျွန်မကိုစိုးရိမ်လို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အပြေမရမချင်း သူမကျေနပ်ပုံမပေါ်။

“စိုးရိမ်တာပေါ့ဗျာ၊ မင်းပါမလာရင် ကြီးကြီးက ကျုပ်ကို ဆရာ”

“ဆရာ”

သူမနေရာတွင်ရပ်လျက် ခြေလေးဆောင့်လျက် ဆော်သည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်လေးတွေဝိုင်းလို့။

“ဟေ့...ဘာလို့ဆော်တာလဲ၊ လူတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

“အော်မှာပဲ၊ ဆရာက အမှန်ကိုဝန်မခံရဘူး”

“ဘာ”

ရုတ်တရက် သူနှင့်သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား၏။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

“ခုပဲ ရှင်းရှင်းပြောပါဆရာ၊ ဖခင်က ဆရာ ကျွန်မကို မှန်းနေသလား”

သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်လျက် သူမမေး၏။ သူ ရုတ်တရက် တုံ့ဆိုင်းလျက်

“ဆရာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်မခံရဘူးမဟုတ်လား”

သူစိတ်ကို ထင်ရှားစွာဆွဲလိုက်သလိုပါပဲ။ သူ၏ပင်ကိုယ်

စိတ်တွေ ပြန်ဝင်လာသည်။

“မင်း၊ အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ငါမမုန်းဘူး၊ အထူး သဖြင့် မင်းဟာ ငါ့ချစ်သူဟောင်းနဲ့တူနေလို့ မင်းကိုတွေ့တိုင်း ငါ့စိတ်တွေ အတိတ်ကို အမြဲရောက်တယ် မိ”

“ဆ...ရာ”

ပြောလိုက်တော့လည်း လိုအပ်တာထက် သူပိုနေပါလား။
တကယ်တော့ ဒါဟာ သူ့ခံစားချက်အမှန်ပါ။

သူမမျက်နှာလေးနီကာ ရင်ထဲနွေးထွေးသွားရ၏။

“ငါဆက်ပြီးဝန်ခံမယ် မိ၊ ငါ မင်းကို မင်းကို ချစ်မိနေပြီ”

“အို”

“ဒါပေမယ့်တုန်းဟာ ငါ့ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ လာနေသလို ငါတတ်နိုင်သလောက်ရှုရှောင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကိုမှ မင်းကစွတ်လာ ဖော်ထုတ်တော့”

သူခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်မိ၏။ မိုးနှင့်တူသော မိကို ချစ်မိခြင်းက သူ့အပြစ်လား။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ လျက်

“တကယ်...တကယ်ပဲလားဟင် ဆရာ၊ ကျွန်မကိုချစ် တယ်ဆိုတာ”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးမိသည်။ သူ သက်ပြင်းကြိတ်ချလိုက် ၏။

“ဆောရီး...ချောစောက ငါ့စကားတွေကို မင်းမေ့ပစ် လိုက်ပါ မိ၊ တကယ်တော့ ငါဒီလိုစကားမျိုး မပြောသင့်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်ဆရာ၊ အချစ်ကို ဘွားတေးခတ်လို့ ရသလားဟင်၊ ဘာလဲဟင် ဆရာအချစ်က ကျွန်မနဲ့မတန်ဘူး ထင်လို့ လား”

“မိ...မင်း”

နာကြည်းစွာဆိုလာသူလေးကို သူ ကရုဏာဖြင့် ကြည့်မိ သည်။ သူ့ထက်စာလျှင် အသက်ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေး။ ဖြူစင်ရိုးသားလွန်းတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်ကို ဒီလိုချစ်စကား ပြောမိတာ လွန်တယ်ဟုထင်မိ၍ပါ။

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မကတော့ ဒီနေ့ ဆရာပြောလိုက် တဲ့ စကားတွေကို တစ်သက်လုံးမေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခု တော့ ကျွန်မဝန်ခံပါရစေ၊ ဆရာ ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အတွက် အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ”

ပြောပြီး သူမ ချာခနဲလှည့်ထွက်၏။ သူက သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲကာ

“နေဦး မိ”

ဟု ကားသည်။ သူမ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ကြည့်စမ်း သူမမျက်လုံးတွေက စိမ်းလက်လို့နေပါလား။

“ဘာလဲ ဆရာ၊ စောစောက ဆရာပြောလိုက်တဲ့စကား တွေကို ကျွန်မကို မေ့ခိုင်းမလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအတွက် မင်း ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် သူမမျက်လုံးတွေ တောက်ပလာ၏။ သူလက်ထဲမှ သူမလက်ကို မရုန်းထွက်မိ။

“ကိုယ် မင်းအပေါ်ချစ်မိတာ ဝန်ခံမိခဲ့ပြီလေ၊ မင်းဘက်က တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုခုရှိသင့်တယ် မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် သူမလက်လေးကို အသာရုန်းယူလျက်

“ကျွန်မ ဆရာကို အဖြေမပေးခင် ဆရာဆီက သိချင်တာ တစ်ခုရှိပါတယ်”

“ဘာလဲ မိ၊ မင်းဘာကိုသိချင်တာလဲ”

သူမက တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ သူ့ကို ခပ်ဖြည်း ဖြည်းကြည့်၏။

“ကျွန်မ သိချင်တာ ဆရာနဲ့ ဆရာချစ်သူတို့အကြောင်း ပါ”

“ဟင်”

“ဆရာဟာ ဆရာချစ်သူဟောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထိခိုက် ခံစားနေတာကို ကျွန်မသိပါတယ်၊ ဆရာတို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“တော်...တော်တော့ မိ၊ မင်းဆိုလိုတာကို ကိုယ်သိပါ တယ်”

ချက်ချင်းပင် သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှို့ဖိုင်းသွား၏။ မေးပြီး မှ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူ့ကို စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိပြီပဲ။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

တိုးဖျော့သောလေသံက အားနည်းလှသည်။

“ဘာကိုတောင်းပန်တာလဲ မိ”

“စောစောကစကားမျိုး ဆရာကို မမေးသင့်ဘူးလို့ဘာ”

“မေးသင့်ပါတယ် မိ၊ တကယ်တော့ မင်းက ကိုယ့်ဘဝ

ထဲ ဒုတိယအကြိမ် ဝင်လာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ဒုတိယအကြိမ်”

သူမနှုတ်မှ နာကျင်သလို လိုက်၍ရေရွတ်မိ၏။ ချစ်ခဲ့မယ် ဆိုလျှင်လည်း သူမဘက်ကတော့ သူဟာ ပထမဆုံး ချစ်ဦးသူပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမေးတဲ့ မိုးဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဦး၊ သူ့ကိုယ်ဟာ ရက်စက်တဲ့ကံကြမ္မာကြောင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရတာ မိ”

“အို”

“သူဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပဲရှိသေးတယ်၊ မင်းကိုတွေ့ရ တဲ့အချိန်မှာ မိုးများ ပြန်လည်ရှင်သန်ထလာသလားလို့ မိ”

ရီစသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမကိုကြည့်ကာ သူပြော သည်။

“ဒါဆို ဆရာရဲ့ ချစ်ဦးသူက ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မနဲ့ တူတာ ပေါ့နော်”

သူမ အံ့သြသလိုမေးတော့ သူခေါင်းညိတ်၏။

“ရုပ်အားဖြင့်တော့ ဆင်သလိုရှိပေမယ့် မိုးက အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲ မိ”

“ဒါဆို ကျွန်မကကော”

“မင်းက ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်တယ်၊ ရဲရင့်ပွင့်လင်းတယ်၊

တစ်မျိုးစီပေါ့ မိ”

သူ၏မှတ်ချက်က မလွန်ပါ။ သူမသည် ရိုးရှင်းပွင့်လင်း သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ယောက်ျားတွေအတွက် ဒါကို အထင်ကြီးစရာမကောင်းဟု ဆိုလျှင်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။

အပိုင်း (၂)

စိုးမိုး - စာပေ

အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဆင်းလာသော မာမီသည်
မိုးမျက်စိထဲမှာတော့ ခေတ်မီလှပလွန်းနေ၏။

ခေတ်မီသော ဆံထုံးမြင့်မြင့်မှာ သစ်ခွတစ်ခက် ပန်လျက်
မျက်နှာတွင် စနစ်တကျလိမ်းထားသော မိတ်ကပ်များ၊ လည်ဟိုက်
အင်္ကျီ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ရွှေဖြူဆွဲကြိုးမျှင်မျှင်တွင် ဖြူသန့်စိန်
လောကတံသီး တစ်လုံးတည်းက ဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။

“သမီး ကျောင်းမသွားသေးဘူးလား။”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့မာမီ၊ မိုး ခဏနေသွားမှာပါ။”

ပန်းရောင်ပျော့ပျော့ လက်သည်းများကို တစ်ချောင်းခြင်းစီ
စိတ်ရှည်စွာဆိုးနေရာမှ မာမီကို မိုး ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း ခဏနေသွားမယ်ဆိုသေးတယ် မျက်နှာမှာ
ဘာမှလည်း မမြင်ရပါလား သမီး။”

မာမီက မိုးရှေ့ရောက်လာရင်း ပြော၏။

စိုးမိုး - စာပေ

မိုးက လက်သည်လေးများကို ခြောက်အောင် နှုတ်ခမ်း
လေးစုကာ လေမှတ်လိုက်သည်။ ဖြူနသော လက်ချောင်းများ
အတွင်း ပန်းနုရောင်ဆိုးဆေးဖြင့် လိုက်ဖက်လျက်။

“ဘာအထူးပြင်စရာရှိလဲ မာမီ၊ ပေါင်ဒါလောက်ရိုက်ရင်
ရပြီပဲ”

“အမယ်လေးကွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်
က အလှကို ဆေးဆေးချာချာပြင်စမ်းပါ၊ ဒါမှ ငါ့သမီးလေးအလှကို
လူတွေသတိထားမိမှာ”

မာမီက မိုးကို အမြဲတမ်း အားမရဖြစ်တတ်၏။

“ကျောင်းသွားတာပဲ မာမီရယ်၊ ရုပ်ရှင်သွားရိုက်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ”

ကုမ္ပဏီသွားမည့် မာမီကတော့ ရှူတင်သွားမည့်အတိုင်း
ကျောမော့လို့၊ မိုးနှင့်မာမီက သားအမိပေမယ့် ဒီလိုကွာခြားသည်။

မာမီက အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း အရောင်တောက်တွေ
ကြိုက်သလောက် မိုးကလည်း အရောင်ပျော့လေးတွေပဲ ကြိုက်၏။

ဒေါ်နေနီနွယ်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်တဲ့ မိုးကို
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေစေချင်၏။ ပိုက်ဆံဆိုတာ ဒေါ်နေနီနွယ်တို့အဖို့
ထည့်တွက်စရာမလိုပေ။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မျက်နှာငယ်မခံနဲ့နော် သမီး၊ ပိုက်ဆံ
ကို လိုသလောက်သုံး၊ ရော ဒီငွေတွေယူထားလိုက်”

လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထပ်ကို မာမီထုတ်ပေး၏။
မိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မိုးမှာရှိပါသေးတယ် မာမီ”

“ဪ နှိလည်းယူစမ်းပါကွယ်၊ မာမီမှာ ပိုက်ဆံသုံးစရာ
ဟောဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

မိုးနဖူးလေးကို ဖွဖွတစ်ချက်နှမ်းပြီး မာမီထွက်သွား၏။
အသက်လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မာမီသည် တကယ့်အပျိုလေး
တစ်ယောက်လိုပါပဲ။

ခဏကြာတော့ ရေချိုး အလှပြင်ပြီးသော မိုး တက္ကသိုလ်
ထွက်လာ၏။ တကယ်တော့ မိုးက အထူးအလှပြင်စရာမလို။
ဆင်စွယ်ရောင်အသားအရေဖြင့် ဝင်းနှစ်စွာလှနေသူ။ မိုး၏အလှပြင်
ခြင်းက ပေါင်ဒါဖွဖွ ရိုက်ရုံသာ။

“မိုး”

“မောင်”

ကျောင်းရောက်တော့ မောင်ကစောင့်နေ၏။ မောင်ဆိုတာ
က မိုးရဲ့ချစ်သူ စာရေးဆရာပေါက်စ လူမွန်။

မောင်က ကျောင်းမှာ မျက်နှာတည်ကြည်ကာ အနေအေး သူဖြစ်သည်။

“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလားမောင်”

မိုး၏အမေးကို မောင်ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မကြာပါဘူးဗျာ၊ မိုးကိုစောင့်ဖို့ဆိုရင် မောင်လေ အချိန် တွေ ကုန်မှန်းတောင်မသိဘူး”

ဖြူနုသော မိုး၏လက်ဖျားလေးများကို ဆုပ်ကိုင်၍ မောင် ပြောသည်။ မိုး၏ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးသွား၏။

“မောင်က စာရေးဆရာပီပီ စကားပြောကောင်းတယ်”

“အပြောမကောင်းပါဘူးဗျာ၊ မိုးအချစ်ကိုရဖို့တောင် မနည်းသတ္တိမွေးခဲ့ရတာ”

“အဟင်း...သနားပါတယ်”

မှန်တာပြောရလျှင် ချောမောလှပသလောက် ပစ္စည်း ချမ်းသာသော မိုးကို လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။

သည်ကြားထဲမှ မိုးက သူလိုသာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ဒီလ မောင့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဂ္ဂဇင်းမှာပါလာတယ်”

“မိုး ဖက်ပြီးပြီလား”

စိုးမိုး - စာပေ

“အင်း”

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်လေးများ ဝဲပြာအောင် မိုး ခေါင်းညိတ်၏။

“ဝတ္ထုက ကောင်းရဲ့လား မိုး”

“ကောင်းလို့ပဲ မဂ္ဂဇင်းကရွေးတာပေါ့ မောင်ရယ်”

“မိုးက သိပ်အားပေးတတ်တာပဲ”

ချစ်သူကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေလျက် မောင်ဆိုသည်။ လူမွန် အတွက် မိုးသည် အချစ်၏ဆုလာဘ်တစ်ပါးပါ။

“မောင် လုံးချင်းဝတ္ထု ဘယ်တော့ထွက်မလဲဟင်”

သူ့ရင်ခွင်မှ မိုးမေးသည်။ သူ သက်ပြင်းချကာ

“ထွက်ချင်တာပေါ့ မိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ထုတ်ပေးသူက ရှိဦးမှလေ”

“ဒါဆို မာမီကို မိုးပြောလိုက်မယ် မောင်၊ မာမီတို့ ကုမ္ပဏီက ထွက်ရင်ရတာပဲ”

ချစ်သူကို ကူညီလိုသောစောင့်ရှောက်မှု မိုးပြောသည်။ သူ ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်မိ၏။

“နေပါစေ မိုးရယ်၊ မောင် မိုးကိုချစ်တာ တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်လင့်ချက်အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်၊ မိုးက မောင့်ချစ်သူပါ။ မောင့်ရဲ့အခက်အခဲကို ကူညီရမှာပေါ့”

စာပေလောကတွင် မောင့်ကို နေရာတစ်ခုရစေချင်တာ မိုးရဲ့စေတနာ။ မိုးကိုယ်တိုင်က စာပေကို ဝါသနာပါ၏။

“ဒါပေမယ့် မိုးရဲ့အကူအညီတော့ မောင်မယူပါရစေနဲ့”

“မောင်က သိပ်မာနကြီးတာပဲ”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာ မိုး မကျေမနပ်ပြောသည်။ သူပြော

ကာ

“မောင့်မှာ ချမ်းသာတာ ဒီမာနပဲရှိတာပါ မိုးရယ်”

“မိုးက မောင်မာနထားစရာလူလားဟင်”

မချင့်မရဲဖြင့် မိုး မေးသည်။ သူ တောင်းပန်သလိုကြည့်

၏။

“မိုးကို မောင့်ရဲ့အချစ် သီးသန့်နဲ့ပဲ ချစ်ချင်တယ်ကွယ်”

မိုး သက်ပြင်းလေးချ၏။ မောင့်ရင်ခွင်မှာမှီကာ

“ဒီနှစ်ဆို မောင် ကျောင်းပြီးပြီနော်”

“အင်းလေ...မိုးက တစ်နှစ်ကျန်သေးတယ်”

နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား လူမွန်က တတိယနှစ်ကျောင်း

သူလေးမိုးကို ချစ်မိခြင်း။

“မောင်မရှိရင် အခုစုံပြေစည်ကားနေတဲ့ ကျောင်းကြီးဟာ မိုးအတွက် ခြောက်သွေ့သွားမှာပဲကွယ်”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး ချွေးချွေးပြန်ပြီ၊ မောင်က ဒီကောင်မလေးဆီ မရောက်တော့ဘူးတဲ့လား”

မိုး၏မေးပျားချွန်ချွန်လေးကို ကိုင်ကာ အပြုံးဖြင့် သူပြောသည်။

“မောင်က မိုးကိုမေ့ပြီး အသစ်တွေသွားရင်ကော”

“ဟေ့...ဒါပြောစရာလား၊ ခင်ဗျားလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့တောင် မနည်းကြိုးစားထားရတာ၊ မိုးရယ် မောင့်အချစ်ကို ယုံစမ်းပါ”

သူပြောရင်း မိုး၏နဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းသည်။

“တကယ်ပြောတာ မောင်၊ မိုးဆီ မကြာခဏလာရမယ်နော်”

“စိတ်ချ၊ နေ့တိုင်းလာမှာ၊ မောင်ကိုယ်တိုင်က မိုးမျက်နှာ တစ်ရက်မတွေ့ရရင် နေလို့မပျော်ဘူး”

“မောင်ပိုပြီကွယ်”

“ဟောဗျာ တကယ်ပြောတာ”

မိုးအတွက်တော့ ချစ်သူ၏စကားတိုင်းက ကြည်နူးစရာ။

ကြင်နာတတ်သော မောင်နှင့် တွေ့ရတာ မိုး ကံကောင်းပါ၏။

“မိုး”

“ရှင်”

“မောင်တို့ချစ်နေကြတာ မိုးရဲ့မာမီသိရင် ဘယ်လိုဖြစ်
မလဲဟင်”

မာမီအကြောင်းပြောတော့ မိုးမျက်နှာလေး တည်သွား၏။
ဂုဏ်မက်သော မာမီက မိုးနှင့်မောင်ကို သဘောမတူမှာ သေချာ
သည့်။

“မောင်သိပါတယ် မိုးရယ်၊ မိုးမာမီက မောင်လို အည
တြရစာရေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်သဘောတူမလဲ”

“ဒါပေမယ့် မိုးက မောင်ကိုပဲချစ်တာပါကွယ်”

ချစ်သူကို အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည့်တိုင် ရင်ထဲမှာတော့
မိုး သက်ပြင်းကြိတ်ချစ်ရတာမဟုတ်လား။

❖ ❖ ❖

မိုးမိုး - စာပေ

“လူမွန်”

“ဟာ...အစ်ကို”

လှိုင်းသစ်နှင့် လူမွန်ဆိုတာ ငယ်စဉ်က ခြံခြင်းကပ်ရက်
ဖြစ်သည်။ လှိုင်းသစ်က လူမွန်ထက် သုံးနှစ်ကြီး၏။ ငယ်စဉ်က
လူမွန်အမြဲသွားရောက်တတ်တာ လှိုင်းသစ်ဆီ။

သူမလာလျှင်ကိုပဲ လှိုင်းသစ်က ခေါ်တတ်၏။ နှစ်ယောက်
လုံးက တစ်ဦးတည်းသောသားတွေပေမယ့် ဘဝပေးအခြေအနေ
ချင်းက မတူ။ လှိုင်းသစ်မိဘတွေက ချမ်းသာ၏။

လူမွန်ကတော့ အဖျိုကြီးအဒေါ်နှင့် ကြီးပြင်းလာရသူ။
မိဘနှစ်ပါးလုံး လူမွန် ငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့သည်။

“ရှေ့...မင်းအတွက် ငါစားမယ့် ချောကလက်ချဉ်ထား
တယ် လူမွန်”

မိုးမိုး - စာပေ

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

ထိုကဲ့သို့ ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိကြသည်။ သို့သော် ဘဝဆိုတာ အလှည့်အပြောင်းဖြစ်စမြဲမို့ လှိုင်းသစ်မိဘတွေ နယ်ပြောင်းရ၏။

“အစ်ကိုမရှိရင် ကျွန်တော်ပျင်းနေမှာပဲ”

တကယ်တမ်းခွဲရတော့မည်ဆိုတော့ လူမွန် မျက်နှာငိုမဲ့မဲ့ လှိုင်းသစ်ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်းပါ။

“မင်းကိုလည်း ငါအမြဲတန်း သတိရနေမှာပါ လူမွန်”

“ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲအစ်ကို”

မတတ်သာ၍ ခွဲခဲ့ကြပြီးနောက် ရာသီတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပြောင်း၍ နှစ်တို့ကြာခဲ့၏။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရသော လူသားတို့အဖို့ ဘဝကို ရုန်းကန်ရမြဲ။

သည်တော့ စိတ်ထဲမှ သတိရလျှင်တောင် လက်တွေ့ဘဝမှာ အမောတကော ပြေးလွှားနေရတဲ့အဖြစ်။ ကိုယ့်ဘဝတိုးတက်မှုအတွက် ကိုယ်သာကြိုးစားရမှာလေ။

“မင်းနဲ့ ခုလိုပြန်တွေ့ရတာ ငါဝမ်းသာတယ် လူမွန်”

“ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲ အစ်ကို”

“ဟား...ဟား မင်းက ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ လူမွန်”

မြင့်မားသောအရပ်နှင့် ယောက်ျားပီသသောရုပ်ရည်နှင့် လူမွန်သည် စကားပြောတာကတော့ ငယ်စဉ်ကအတိုင်း။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းတောက်တောက်တို့က ငယ်စဉ်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲပေ။

“အစ်ကို ပိုခန့်ညားလာတယ်”

“ဟား ဟား မင်းကလက်ဦးသွားတာပဲ လူမွန်၊ ကလာကွာ ငါတို့တစ်ခုခုစားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

နှစ်များစွာ ကွဲကွာနေသော ခင်မင်ခဲ့သည့် လူနှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့တာ ဝမ်းသာစရာ။

လှိုင်းသစ်က စားသောက်ဆိုင်ခေါ်၍ လူမွန်ကိုကျွေးသည်။

“ကြိုက်တာမှာကွာ လူမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သည်လိုခမ်းနားသော စားသောက်ဆိုင်သို့ လူမွန်လို သာမန်လူတစ်ယောက် ကပ်ဖို့မလွယ်ပါ။

အကောင်းစားကားစီးပြီး အကောင်းဆုံးဆိုင်လာနိုင်တဲ့ အစ်ကို၏ အခြေအနေ အတော်ကောင်းမွန်ကြောင်း လူမွန် ဝမ်းသာစွာ တွေးမိ၏။

“ဒါနဲ့ မင်းဘယ်ကလာတာလဲ လူမွန်”

“ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဂ္ဂဇင်းမှာပါလို့ စာမူလာထုတ်တာပါ အစ်ကို”

“ဟေ...မင်းကစာရေးဆရာလား”

လှိုင်းသစ်က အံ့သြအထင်ကြီးဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ လူမွန်ခပ်လျော့လျော့ပြီးကာ

“မဂ္ဂဇင်းမှာ တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စပါရုံပါ အစ်ကို”

“မင်းကလောင်နာမည်က”

“လူမွန်ပါပဲအစ်ကို”

အစစပြည့်စုံသော အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ရှေ့မှာ ကိုယ့်အကြောင်း ပြောရတာ အားငယ်သလိုလို။

သို့သော် စာပေယုံကြည်ချက်က လူမွန်အတွက် ပြင်းထန်၏။

“စာရေးဆရာ လူမွန်ပေါ့၊ ငါ မင်းဝတ္ထုလေးတွေ ဖတ်ဖူးတယ်၊ လူမွန်ဆိုတဲ့နာမည် တွေကတည်းက မင်းလားလို့ထင်ခဲ့တာ၊ ဟား ဟား ခုတော့ တကယ်ပဲ မင်းဖြစ်နေတာကိုး”

လှိုင်းသစ်က ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။ မကြာခင်မှာထားသော စားစရာတွေ ရောက်လာသည်။

“လူမွန် စားကွာ”

စားပွဲပြည့်မှာထားသော စားစရာတွေက သူတို့နှစ်ယောက်တည်း မကုန်နိုင်ပါ။

“ဒါနဲ့ မင်း လုံးချင်းမထွက်ဘူးလား လူမွန်”

ထိုအမေးကြောင့် သူ အားပျော့စွာပြုံး၏။

“ထုတ်ဝေသူမရှိသေးလို့ပါ အစ်ကို”

“ထုတ်ဝေသူ ဟုတ်လား”

လှိုင်းသစ်မေးပြီး တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွား၏။ ခဏ

ကြာမှ

“မင်းစာမူတွေ အဆင်သင့်ရှိလား လူမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေးပြီးသားလုံးချင်း သုံးအုပ်လောက်တော့ရှိပါတယ် အစ်ကို”

“ဒါဆို ငါ့ကိုပေးဖတ်ကွာ၊ ကြိုက်ရင် ထုတ်မယ်”

“ဟာ အစ်ကို တကယ်ပြောတာလား”

“ဒါပေါ့ကွ”

ထိုစကားက လက်ရှိစားကောင်းသောကံဖွယ်တွေထက် လူမွန်ရင်ထဲ အရသာရှိလှ၏။

“မင်းလိပ်စာ ငါ့ကိုပေး လူမွန်”

“ကျွန်တော်ပဲ အစ်ကို့ဆီ လာခဲ့ပါမယ်”

“အေး...ဒါဆို ငါ့ဗစ်စတင်းကဒ်ယူထား”

လှိုင်းသစ် ထုတ်ပေးသော အဖြူရောင်ဗစ်စတင်းကဒ်လေးကို ရတနာတစ်ခုလို လှမွန်သိမ်း၏။

စားသောက်ပြီး လမ်းခွဲကြသည်။

“မင်းဘယ်တော့လာမှာလဲ လှမွန်”

“မနက်ဖြန်ပဲ အစ်ကို”

“ဟား ဟား ငါ့ကောင်က ဝီရိယရှိသားပဲ၊ ကဲ သွားပြီဟေ့”

“မနက်ဖြန်တွေ့မယ် အစ်ကို”

မမျှော်လင့်ဘဲ အစ်ကိုလှိုင်းသစ်နှင့် တွေ့ရတာ လှမွန်ဘဝ ပြောင်းလဲဖို့ဖြစ်မည်။

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် မိုးထဲလာခဲ့၏။

“ဟော မောင့်မျက်နှာပြုံးလို့ပါလား၊ ဘာတွေထူးခြားလာလဲဟင်”

အစဉ်မြဲလှနေသော မိုးက သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် အကဲခတ်မေး၏။ တကယ်လည်း သူ့မျက်နှာက ဝမ်းသာမှုကြောင့် အပြုံးနှင့် ဖြစ်၏။

“မိုး လူကဲခတ်ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ မောင့်ကို

စာအုပ်ထုတ်ပေးမယ့်သူနဲ့ တွေ့လာတာ”

“ဟင် တကယ်”

“အဟွန်း...တကယ်ပေါ့မိုးရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့က ကွဲနေတာကြာပြီလေ”

မြီးခဲရယ်ခဲလှသော သူလိုလူတစ်ယောက် ယခုလို ပျော်နေသည့်အတွက် မိုး ဝမ်းသာရ၏။

ချစ်သူရဲ့အပျော်ဟာ မိုးရဲ့အပျော်လေ။

“မောင့်အတွက် မိုး ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“နေဦး မိုးရဲ့ မနက်ဖြန် မောင့်စာမူတွေကို အစ်ကိုဆီ သွားပို့ရမှာ၊ ကြိုက်မှထုတ်မှာကွ”

“ဪ...မောင့်လိုလူတစ်ယောက် ရေးတဲ့ဝတ္ထုပဲ ကြိုက်မှာပါကွယ်”

မိုး၏အားပေးမှုက သူ့ရင်ကို တွန်းအားဖြစ်စေ၏။

“မောင့်မှာ မိုးလိုအားပေးတတ်တဲ့ ချစ်သူရှိတာ ကံကောင်းတာပဲဗျာ”

“မိုးမှာလည်း စာပေမြတ်နိုးတဲ့ မောင်ရှိတာ ကံကောင်းတာပါနော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း မိုးရယ်”

သူလေသံအတိုင်း လိုက်ပြောသော ချစ်သူလေးအား
မြတ်နိုးမဆုံးစွာ ကြည့်မိ၏။

“မောင်”

“ဗျာ”

“မနက်ဖြန် မိုးကော မောင်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ရမလားဟင်”

အလိုက်တသိမေးသော ချစ်သူကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်မိ
၏။

“မလိုပါဘူး မိုးရယ်၊ သေချာမှ မောင်ကိုယ်တိုင် မိုးကို
ခေါ်ပါ့မယ်”

“ဒါဆို မိုး ဆုတောင်းပေးနေမယ်နော်”

“ကျေးဇူးပဲ အချစ်ရယ်”

မိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်
အောင် တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးပေ။

သူ့အတွက် လိုအပ်တာတွေကို အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်း
ပေးတတ်သူလေး။

“မိုးရယ် တကယ်တော့ မင်းက ရုပ်လေးလှရုံတင်မဟုတ်
ဘူး စိတ်ကူးပါလှတဲ့ မိန်းကလေးပါ”

သူမ၏ဆံနွယ်လေးတွေကို ယုယစွာ သပ်တင်ပေးရင်း

သူပြောသည်။ မိုးပြုံးကာ သူ့ကိုကြည့်၏။

“မောင်ကလည်း ယောက်ျားပီသပြီး သဘောထားပြည့်ဝ
တဲ့လူပါ”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး ပြောတတ်လိုက်တာ”

“အို”

ရုတ်တရက် မိုးနှုတ်ခမ်းလေးတွေ နွေးထွေးသွား၏။
ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ရင်ခုန်သံကို မိုးမင်းကြီးက ကြားနေရတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

သူရောက်သွားချိန်တွင် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က ရုံးခန်းထဲမှာ။
သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရကြိုသည်။

“လာဟော လူမွန်၊ ခုပဲမင်းကိုစောင့်နေတာ”

“ကျွန်တော် နောက်မကျပါဘူးနော် အစ်ကို”

အားနာသလို သူမေးသည်။ လှိုင်းသစ် ခေါင်းခါယမ်းပြ
၏။

“နောက်မကျပါဘူးကွာ၊ ဒါ ငါ့မိဘတွေ ရှယ်ယာဝင်
ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီပါ။ မင်းကို သူဌေးနဲ့တွေ့ပေးရမယ် လူမွန်”

အမှန်တော့ အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က ဆရာတစ်ယောက်။
လောလောဆယ် အလုပ်မဝင်သေးခင် ဒီကုမ္ပဏီမှာ လာနေခြင်းပါ။

“ဒီနေ့လား အစ်ကို”

“အေး”

သူ့လက်ထဲမှာ စာမူတစ်ထပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“စာမူတွေပါလာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒါဆိုအတော်ပဲ၊ သူဌေးသွားတွေ့ရင်း တစ်ခါတည်း
ယူလာခဲ့ လူမွန်၊ အစ်ကိုက ပေါ့ပါးစွာ ပြောနေသလောက် သူ့အဖို့
တွန့်ဆုတ်မိ၏။

“ဟို ဒီစာမူတွေ အစ်ကိုဖတ်မှာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟား...ဟား ဘာဖတ်စရာလိုလဲကွာ မင်းရေးထားတာ
ဆိုတော့ ကောင်းပြီးသားလို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ် ကဲ သွားစို့”

ရောက်မိပြီးမှ အစ်ကိုခေါ်ရာ သူလိုက်ခဲ့သည်။ အဲသား
ကွန်းအပြည့်တပ်ထားသော ကျယ်ဝန်းသော ရုံးခန်းကြီးတစ်ခုမှာ

“အန်တီနွယ်”

“ဪ...ဒေါက်တာ လာ”

အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ရှိ ခေတ်မီ
ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ညီလို ခင်ရတဲ့သူပါ၊ နာမည်က လူမွန်၊
စာရေးပါတယ်”

“လူမွန် ဒါ တို့ကုမ္ပဏီသူဌေး ဒေါ်နေနီနွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လူမွန်ပါ အန်တီ”

သူ အရိုအသေပေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ဒေါ်နေနီနွယ်
၏ ထက်မြက်ပျံ့ရှသော မျက်လုံးတွေက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ
သည်။

“ထိုင်ပါ မောင်လူမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသံက တည်ငြိမ်အေးဆေးလှ၏။ အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ဘေး
မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒါ သူရေးထားတဲ့ စာမူတွေပဲ အန်တီနွယ်၊ လူမွန်က
မဂ္ဂဇင်းလောကမှာတော့ အတော်မှာမည်ရနေပြီ”

“ဒေါက်တာညွန့်မှတော့ အန်တီနွယ် စိတ်ဝင်စားရတာ
ပေါ့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ အခုယူလာတဲ့စာမူက ဘယ်နှစ်ပုဒ်စာလဲ”

သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးသည်။

“သုံးအုပ်စာပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ...ဒီလောက်တောင်ရှိတာကိုး၊ ကောင်းပြီ ထားခဲ့
လေ၊ ဖတ်ပြီးအကြောင်းပြန်လိုက်မယ်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

အချိန်တိုအတွင်း သူထပြန်တော့ရတော့မည်ဆိုတာ
နားလည်လိုက်၏

“ဒါဆို ကျွန်တော် လူမွန်ကို လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်
အန်တီ”

“အေး...နေ့လယ်တွေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှိုင်းသစ်နှင့်သူ နှစ်ယောက်သား ဒေါ်နေနီနွယ်ရှေ့မှ
ထွက်ခဲ့၏။

“ကဲ လူမွန်ရေ မင်းကံကောင်းမှာပါ”

သူပုန်းကို ပုတ်ကာ အစ်ကိုပြောသည်။ သူ့အသာပြုံး
လျက်

“ကျွန်တော်တော့ အကောင်းဆုံးရေးထားတာပဲ အစ်ကို”

“ကိုယ်ယုံပါတယ် လူမွန်၊ ကဲ ဒီကပဲလမ်းခွဲမယ်၊ အကျိုး
အကြောင်း မင်းဆီဖုန်းဆက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သွားပြီအစ်ကို”

“အေး”

လမ်းတစ်လျှောက် သူစိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေ၏။ တကယ်
လို့ သူဝတ္ထုကို ထုတ်ခွင့်ရလျှင် မိုး ဘယ်လောက်ဝမ်းသာမလဲ။

သူခြေလှမ်းတွေ မိုးရှိရာသို့။ သူရောက်တော့ ဦး၏ကလပ်စ်
နားချိန်ဖြစ်သည်။

“မောင်လာမယ်ဆိုတာ သိသားပဲ”

“တကယ်”

အပြုံးလေးဆောင်ကာ ပြောလိုက်သော ချစ်သူကြောင့် အမောပြေသွား၏။ အင်းလျားဘက်သို့ သူတို့ထွက်ခဲ့သည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့ မောင့်အလုပ်တွေ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

အင်းလျားကန်ဘောင်ရှိ ထီးမိုးထားသော ခုံတန်းလေးမှာ သူနှင့်မိုး ထိုင်သည်။ မိုးက သူ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးနို့နို့ကာ မေးလာ၏။

“ပြေပါတယ် မိုး၊ မောင့်စာမူတွေ သူတို့ယူထားလိုက် တယ်၊ နောက်တစ်ပတ်မှ အကြောင်းပြန်မယ်တဲ့”

ချစ်သူ၏ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော လက်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူပြောသည်။

“မောင်ကံကောင်းမှာပါကွယ်”

“မိုးက ယုံကြည်တယ်ဟုတ်လား”

“အင်း”

ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်ပုံက ချစ်မြတ်နိုးစရာ။ သူ မချင့်

မိုးမိုး - စာပေ

မရဲဖြင့် မိုးကိုယ်လေးကို ထွေးဖက်၏။

“တကယ်လို့ မောင်ကံကောင်းတယ်ဆိုရင်လည်း မိုးက မောင့်အနားမှာရှိနေလို့ပါကွယ်”

“ခုတော့ မောင်ဒီလို ပြောမှာပေါ့၊ နောက်တော့ မောင်က မှာမည်ကြီးစာရေးဆရာဖြစ်သွားရင် မိုးကိုမေ့သွားမှာ မဟုတ်လား”

သူ့ပခုံးပေါ်မှ ခေါင်းလေးမတ်ကာ မိုးပြောသည်။ မိုးမျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ဟန်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ မောင်ဟာ ဘယ်ဘဝ ရောက်ပါစေ မိုးကိုမေ့ပစ်နိုင်မှာတဲ့လားဟင်”

“တကယ်လားမောင်ရယ်”

မိုးက သူ့ရင်ခွင်ထဲဝင်ခိုလှုံ၏။ သူ တင်းတင်းလေးဖက် ရင်း နမ္မတ်သော ပါးပြင်ကို ရှိုက်နမ်းသည်။

“တကယ်ပါ မိုး၊ မောင့်ဘဝမှာ မိုးမရှိရင် မပြည့်စုံပါ ဘူး”

“မိုးလည်း မောင့်လိုပါပဲကွယ်၊ တကယ်လို့ မောင်နဲ့သာ ခွဲရမယ်ဆိုရင် မိုးသေမှာ”

ဝမ်းနည်းသံလေးဖြင့် မိုးပြောတော့ သူ မျက်ခုံးတူသွားရ

၏။

မိုးမိုး - စာပေ

“ကြည့်စမ်း မပြောကောင်းမဆိုကောင်းကွယ်၊ မောင်နဲ့
မိုးက ဘာကြောင့်ခွဲရမှာလဲ၊ မိုးသာသတ္တိရှိမယ်ဆိုရင် မောင်က
အနားမှာ တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားချင်သူပါ”

ပန်းနုရောင်စိုအိသော နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးဖြင့်
ဖွဖွတို့ထိရင်း သူ့လှိုက်လှဲစွာပြောမိသည်။

“အချိန်ဆိုတာရှိပါတယ် မောင်၊ လိုအပ်ရင် မောင့်
အတွက် မိုး သတ္တိရှိမှာပါ”

“မိုးရယ်”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးရိပ်သန်းလာ၏။ လေပြေအေးတို့က
ဆံနယ်များကို ကလူကူစယ်လို့။

“မောင်”

“ဟင်”

“မကြာခင် မိုးရွာတော့မယ်”

“အင်း...မောင်တို့ဖြန်ကြမလားဟင်”

မိုး ခေါင်းခါယမ်းသည်။ သူ့ကို အပြီးလေးဖြင့်ကြည့်ကာ

“မိုးရေထဲမှာ မောင်နဲ့ဒီလို အတူထိုင်နေချင်တယ်”

“မိုး ဖျားမှာပေါ့ကွယ်”

သူ စိုးရိမ်စွာပြောသည်။ မိုးသည် တစ်သက်လုံး အရိပ်

အောက်နေလာသော မိန်းကလေး။ အင်မတန် နုနယ်လွန်း၏။

“မိုးဖျားရင် မောင်ပြုစုပေါ့”

လေးတစ်ယောက်လို မိုးပြောတော့ သူသက်ပြင်းချမိ
သည်။

“သိပ်ကိုပြုစုချင်တာပေါ့ မိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်မှာ
အိလိုပြုစုခွင့်မရှိဘူးလေ”

“မိုးက အခုပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ မောင်နဲ့နှစ်ယောက်အတူ
နေရင်လေ”

“မိုး...မိုးရယ်”

“အို”

သူ၏ချုပ်တည်းမှုတို့ ရုတ်တရက် ပေါက်ထွက်သွားလျက်
မိုးနှုတ်ခမ်းလေးကို အချိန်အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စေသည်။

ထို့နောက် ဖြူနုသောလည်တိုင်လေးဆီသို့ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့
ချွေးသွားသည်။ မိုး၏ညည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရပေမယ့် လျစ်လျူရှု
မိပြီး

“ဝေါ”

“အို...မိုးတကယ်ရွာပြီ”

“အဲဒါ အချစ်မိုးတွေလေ”

နှစ်ယောက်သား မိုးရေထဲ လက်ခြင်းတွဲကာ ပြေးလွှား
ကြတာ ပျော်စရာ။ ပြန်တွေးကြည့်တိုင်း တယ်လိုမေ့နိုင်မှာလဲ။

“ကွန်ဂယက်ကျူလိတ် လူမွန်”

“အစ်ကို ဒါက”

သူ့ကိုတွေ့တာနှင့် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က ဝမ်းသာအားရ
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ သူ့နားမလည်ဖြစ်စဉ် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က

ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့်

“မင်းဝတ္ထုထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ လူမွန်”

“ဟာ...တကယ်လားအစ်ကို”

သူမယုံနိုင်သလိုမေးတော့ လှိုင်းသစ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်၏။ သူ့ရင်ထဲ ဝမ်းသာကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ။

“တကယ်ပေါ့ လူမွန်၊ အန်တီနွယ် ဆုံးဖြတ်တာပဲ”

“ဒါ အစ်ကိုကျေးဇူးပဲဗျာ”

သည်တော့ လှိုင်းသစ် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မင်းအရည်အချင်းရှိလို့ပါ လူမွန်၊ ကဲ လာ အန်တီနွယ်

မင်းကိုစောင့်နေတယ်”

ဒုတိယအကြိမ် အေးစိမ့်နေသော ရုံးခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ သူရောက်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

သူ့အသံကြားမှ ဒေါ်နေနီနွယ် ဖျတ်ခနဲကြည့်လာ၏။

“လူမွန်က ဝတ္ထုထုတ်ပေးမယ်ဆိုတာကို မယုံဘူးဖြစ်နေတယ် အန်တီနွယ်”

“ဒါကတော့ အန်တီတို့ကုမ္ပဏီဘက်ကလည်း အနုပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လိုင်းတစ်ခုကို လိုက်ချင်တာလည်းပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ဝတ္ထုကို ကြိုက်တာလည်းပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို ကြိုက်တယ်ပေါ့လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

ဒေါ်နေနီနွယ် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စစကား ပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကုမ္ပဏီကို ဦးဆောင်နေသော နေနီနွယ်သည် ထက်မြက်စွာ မိန်းမသားတစ်ဦးဟု သူနားလည်လိုက်၏။

“မင်းကို အန်တီတို့ကုမ္ပဏီက စာချုပ်ချုပ်မယ်”

“ဗျာ...စာချုပ်”

စာချုပ်ဆိုတာကြောင့် သူ့မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူက လွတ်လပ်မှုကိုပဲကြိုက်သည်။ ချုပ်နှောင်တာမျိုး မလိုလားပေ။

“ဒါက အလုပ်စည်းကမ်းပဲလေ၊ အနည်းဆုံးဆယ်အုပ်စာ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် စာချုပ်နဲ့မလုပ်နိုင်ပါဘူး အန်တီ”
ဒေါ်နေနီနွယ်စကားမဆုံးခင် သူငြင်းပစ်၏။ အစ်ကို လှိုင်းသစ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“လူမွန်”

သတိပေးသလို တစ်ချက်ခေါ်သံကြားရ၏။ သူ ဂရုမစိုက်ဘဲ

“စာချုပ်နဲ့လုပ်ရရင် ကျွန်တော့်အတွက် ချုပ်နှောင်သလို ခံစားရတယ်၊ အနုပညာသမားဆိုတာ လွတ်လပ်ခြင်းကို မြတ်နိုးတာပါ”

သူရှင်းပြတာကို အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က သေချာနားထောင်၏။

“လူမွန်ပြောတာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်

အန်တီနွယ်၊ သူ အနုပညာကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။”

“ဒါဆို အန်တီတို့က စင်တင်လိုက်ပြီး နာမည်ရသွားရင် တခြားထုတ်ဝေသူဆီ ရောက်သွားမှာမျိုးကော မောင်လှိုင်းသစ် စဉ်းစားမိရဲ့လား။”

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဒေါ်နေနီနွယ်၏ တိကျ ပြတ်သားမှုကို တွေ့ရသည်။

“လူမွန်က ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး အန်တီနွယ်၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။”

“အစ်ကိုမျက်နှာပျက်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် အန်တီ”

လှိုင်းသစ်နှင့်သူ အာမခံတာကြောင့် ဒေါ်နေနီနွယ် စိတ်ချ သွားပုံပင်။ သူစာအုပ်ကိုထုတ်ဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။

“အန်တီတို့ဘက်ကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီပီပီ မင်းရဲ့စာအုပ်ကို အဆင့်မြင့်မြင့် ထုတ်ပေးသွားမယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

လုပ်ငန်းအောင်မြင်သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လှိုင်းသစ် က လူမွန်ကို ညစာလိုက်ကျွေး၏။

“ငါတော့ယုံတယ် လူမွန်၊ မင်းအောင်မြင်လိမ့်မယ်ဆို

တာ”

“စာအုပ်ထုတ်ခွင့်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အားရှိသွား ပြီ အစ်ကို၊ ရှေ့လျှောက် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေကို အကောင်းဆုံးရေး နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်”

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ရလာတဲ့အခွင့်အရေးတစ်ခုအပေါ်မှာ အသုံး ချတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းကြိုးစားတာဟာ မင်းအတွက်ဖြစ် သလို ထုတ်ပေးတဲ့သူအတွက်လည်း အကျိုးအမြတ်ကုန်ရင် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အဆင်ပြေတာပဲလေ”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် အစ်ကို”

လှိုင်းသစ်က ဘီယာနှင့် စားစရာတွေမှာ၏။ သူကတော့ စာအုပ်ထုတ်ဖြစ်တဲ့အကြောင်း မိုးကို ပြေးပြောချင်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းမှာချစ်သူရှိပြီလား လူမွန်”

ဘီယာလေးတစ်ခွက်လောက်ဝင်တော့ လှိုင်းသစ်က လူမွန် ကို ပြုံးကြည့်ကာမေး၏။

“အဟွန်း အစ်ကိုကော မရှိဘူးလား”

သူပြန်မေးတော့ လှိုင်းသစ် ပခုံးတွန့်၏။

“ငါ့ဘဝမှာတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ တစ်လျှောက် စာနဲ့ပဲနေသလို ခုလည်း မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊

ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ ငါ့ထက်စွဲမှာပါ လူမွန်”

သူ့ကို အထင်ကြီးစွာပြော၏။ သူပြုံးလိုက်ကာ

“အဟွန်း ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပါပြီ”

“ဟား...ဟား ဒါကြောင့် မင်းဝတ္ထုတွေက ပိုပြီးအသက် ဝင်တာကိုး လူမွန်၊ တစ်နေ့လောက် မင်းချစ်သူကို ခေါ်လာခဲ့လေ လူမွန်၊ ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို”

အစကတည်းက မိုးနှင့် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကို တွေ့ပေးဖို့ သူရည်ရွယ်ထား၏။

“မင်းရဲ့ချစ်သူက လှမှာပေါ့ လူမွန်”

“ဒါကတော့ လူတိုင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူ အရွှာဆုံးပဲမဟုတ်လား အစ်ကို”

“ဟား...ဟား မှန်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းစကားပြောတာ စာရေးဆရာပီသပါပေတယ်”

ထိုညက ညဉ့်နက်မှ သူတို့လမ်းခွဲ၏။ မနက်အိပ်ရာထ တော့ သူခေါင်းတွေကိုက်နေသည်။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီ။ ဟင် မိုးနဲ့ခိုင်းထားတာ

ပါလား။

အိပ်ရာမှထကာ ရေချိုးခန်းဝင်၏။ ကြီးကြီးက မနက်စာ အသင့်ပြင်ပေးထားသည်။

“ကျွန်တော် စာအုပ်ထုတ်တော့မယ် ကြီးကြီး”

“အင်း စာအုပ်ထုတ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပေမယ့် ညက မင်းသောက်တာများလာတယ် လူမွန်”

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ကြီးကြီး၊ ညက အစ်ကို ဇွတ်တိုက်တာနဲ့”

လူကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုးအောင်သောက်တာ မပြု လုပ်သင့်တဲ့အရာဟု သူနားလည်သည်။

“အေးလေ လူငယ်ဆိုတော့ တစ်ခါတလေ ခွင့်လွှတ်ရ မှာပဲ၊ နောက် ဆင်ခြင်ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးက ထိုမျှနှင့်ပြီးသွား၍ တော်သေး၏။ မနက်စာ စားပြီး မိုးဆီသူထွက်လာခဲ့သည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ မောင်ရယ်”

နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြင့် စောင့်နေသောမိုးက သူ့ကိုတွေ့ တော့ အပြစ်တင်သည်။

“ဆောရီးမိုးရယ်၊ ညက မောင့်စာအုပ်ထုတ်မယ့် အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အသိတစ်ယောက်က ဧည့်ခံနေလို့ပါ”

“ဘာလဲ မောင်သောက်လာတယ်ပေါ့”

မကြိုက်သလို မျက်နှာထားလေးနှင့် မိုးမေးတော့ သူ့အပြစ်ရှိသောလူတစ်ယောက်လို ပြုံးပြသည်။

“နည်းနည်းပါ မိုးရယ်၊ ကဲ အခု မောင်စာအုပ်ထွက်တော့မယ်၊ မိုး ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“ဝမ်းသာတာပေါ့ မောင်၊ မိုးပြောတယ်မဟုတ်လား မောင်က အောင်မြင်မှာပါလို့”

သူ့ကိုယ့်ကြည်ပေးသော ချစ်သူကြောင့် အားတက်ရ၏။

“မိုး အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကဲ လာဒီနေ့ မောင်က မိုးကို အမှတ်တရ ထမင်းဝယ်ကျွေးမယ်၊ လက်ဆောင်လည်း ဝယ်ပေးမယ်”

“ဟင်း ပျော်စရာကြီးပဲ မောင်”

တကယ်ပဲ သူနှင့်အတူသွားရ၍ မိုး ပျော်နေလေ၏။ နှစ်ယောက် ထမင်းအတူစားရင်း မိုးအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် အမှတ်တရလက်ဆောင် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

မိုးမိုး - စာပေ

ပထမဆုံးထုတ်ဝေသော သူ၏စာအုပ်က မမျှော်လင့်ဘဲ အောင်မြင်သွားသည်။ ထိုဝတ္ထုမှာပင် သူ နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ ဖြစ်သွား၏။

သည်အတွက် ဒေါ်နေနီနွယ်တို့ ကုမ္ပဏီမှ သူ့ကို ထိုက်သင့်သော စာမူခ ချီးမြှင့်ခြင်းကို အခမ်းအနားဖြင့် ပြုလုပ်ပေးသည်။

“အဲဒီနေ့ မိုးလိုက်ခဲ့ပါလားကွယ်”

သူ၏အောင်မြင်မှု လက်ခံပွဲတွင် မိုးကို အနားရှိစေချင်၍ ခေါ်သည်။

“ဟင်အင်း...မလိုက်ချင်ပါဘူးကွယ်၊ မောင့်ကို အင်တာဗျူးလုပ်ကြဦးမှာ မဟုတ်လား၊ မိုးလိုက်လာရင် အားလုံးစိတ်ဝင်စားကုန်မှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လဲ မိုးရဲ့၊ သူတို့မေးလာရင် ဒါ ကျွန်တော့်ဇနီး

မိုးမိုး - စာပေ

လောင်းလို့ ဖြေမှာပေါ့”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် သူပြောတော့ မိုး
ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့မောင်ရယ်၊ မောင်က ခုမှနာမည်ရစ၊ စာရေး
ဆရာတစ်ယောက်ပါ၊ တော်ကြာ မောင့်ပရိသတ်မိန်းကလေးတွေက
မောင့်ဝတ္ထုတွေ မဖတ်ကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မိုးကြောင့် မဖတ်ချင်ဘူးဆိုလည်း နေပါစေ၊ မောင်
ဂရုစိုက်တာ မိုးတစ်ယောက်တည်း”

ပျော့အိသော မိုးကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ညင်သာစွာပွေ့
ယူရင်း ပါးပြင်နုနုအား ရှိုက်နမ်းမိ၏။

မိုးကိုချစ်ရတာလောက် သူ့ဘဝပြည့်စုံတာမရှိဟု ထင်
သည်။

“လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာ မောင်၊ မိုးကတော့
မောင့်အတွက် ဂရုစိုက်တယ်၊ မိုးကြောင့် မောင့်တက်လမ်း အဆောင်
အယုက်ဖြစ်မှာ ဒေသနာနဲ့”

“မိုးရယ်”

နောက်ဆုံးတော့ မိုးဆန္ဒအရ သူ့ဇွတ်မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့၏။
ထိုနေ့ချီးမြှင့်ပွဲသို့ သူတစ်ယောက်တည်း တက်ရောက်လာသည်။

“မင်းကတော့ တစ်ချီတည်းနဲ့ ကံကောင်းတာပဲ လူမွန်၊
ကွန်ကယက်ကျူလိတ်ကွာ”

အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က သူ့ကိုဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်၏။ သူပြီးကာ
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း

“အစ်ကိုကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ဟား ဟား မင်းကတော့ ဒီစကားပဲပြောနေတယ်၊ ကဲ
လာ ဟိုမှာ အန်တီနွယ်လာပြီ”

သည်နေ့အထူးပွဲမို့ ဒေါ်နေနီနွယ်က ခေတ်မီကျောရှင်းစွာ
ပို့ပြင်လာ၏။ စိန်ရောင်ရွှေရောင် တဖျပ်ဖျပ်နှင့်။

ဒေါ်နေနီနွယ်၏ဘေးတွင် လိုက်လာသူလေးကို ကြည့်
လိုက်တော့

“ဟင် မိုး”

“မောင်”

ခရမ်းပျော့ရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် နက်မှောင်ပျော့ပျောင်း
သော ဆံပင်လေးများကို ဖြန့်ချထားသည့် ဖြူရှင်းမွတ်စွာ လှပနေ
တဲ့ မိုး။

“အန်တီရောက်လာတာ အတော်ပဲ၊ အခမ်းအနား မကြာ
ခင်စတော့မယ်၊ ဪ မိုးလည်းပါလာတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ”

အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် မိုးတို့ကို ကြိုဆို၏။

ထို့နောက် သူ့ဘက်လှည့်ကာ

“လူမွန်... နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး၊ ဒါ အန်တီနွယ်ရဲ့သမီး မိုးတဲ့”

“ဗျာ”

ကြည့်စမ်း လောကကြီးဟာ အတော်အံ့သြစရာကောင်းပါ လား။ သူချစ်တဲ့ မိုးဟာ ဒေါ်နေနီနွယ်၏ သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့ပေ။

“သမီး... ဒါ မာမီတို့တိုက်ကထုတ်တဲ့ စာရေးဆရာ လူမွန်”

“ရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်လုံး ဟန်မဆောင်တတ်သူများမို့ မျက်နှာပေါ်ရှိ အံ့သြရိပ်တို့က အထင်းသား။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က သိနေကြတာလား”

အကင်းပါးသော ဒေါ်နေနီနွယ်က သူတို့ကိုအကဲခတ် လျက် မေးသည်။

သူနှင့်မိုး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိ၏။

“မိုး... မိုးနဲ့ကျွန်တော်တို့က ကလပ်စ်မိတ်ပါ အန်တီ”

“ဟင် ဟုတ်လားသမီး”

ဒေါ်နေနီနွယ်က အံ့သြသလို မိုးကိုလှည့်မေး၏။ မိုး ခေါင်းလေးညိတ်ကာ

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် မာမီ”

“ဪ”

ချက်ချင်းပင် နေနီနွယ်မျက်နှာတွင် မကြိုက်နှစ်သက်သော အရိပ်တို့ ပေါ်လာ၏။

သူတို့ကုမ္ပဏီက စာရေးဆရာကို ဝတ္ထုထုတ်ပေးပေးမယ့် မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးကို ဒီလိုလူမျိုးနှင့် မခင်စေချင်ပေ။

“လူမွန်နဲ့မိုးက သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပိုကောင်းတာ ပေါ့ဗျာ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေလည်း ဖြစ်နေပြီ”

လှိုင်းသစ်က အနေရမခက်အောင် ကြားထဲမှဝင်ပြောပေ မယ့်

“ဒေါက်တာ အခမ်းအနားစလိုက်ကြရအောင်”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနွယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ် စကားစဝင်ဖြတ်လေ၏။ မကြာခင် အခမ်း အနား စလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မိုး”

“မသိဘူးမောင်၊ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမှာ အခမ်းအနားတစ်ခုရှိ တယ်ဆိုပြီး မာမီခေါ်လို့ မိုးလိုက်လာတာ”

လူတွေအလစ်မှာ နှစ်လောက်သား တိုးကြိတ်စွာ မေးမိ၏။

“မောင်ကကော”

“မောင့်ကို စာအုပ်ထုတ်ပေးတာ ဒီကုမ္ပဏီလေ”

“ဟင် မာမီထုတ်ပေးတာပေါ့၊ အို တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

မိုးလည်း မမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေကြောင့် အံ့သြနေ၏။

အခမ်းအနားတွင် ဒေါ်နေနီနွယ်က စာအုပ်ထုတ်ဝေရခြင်း အကြောင်း ရှင်းပြပြီး သူ့ကို စာမူခပေးအပ်သည်။

သူက စာမူခကို လက်ခံရယူပြီး စာအုပ်ထုတ်ပေးသော ကုမ္ပဏီအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြော၏။

စာနယ်ဇင်းသမားများ၏ ဓာတ်ပုံကင်မရာမီးတွေက တစ်ဖျပ်ဖျပ်။

မိုးက ချစ်သူ၏ဘင်မြင်မှုကို ကြည်နူးစွာငေးကြည့် သည်။ သူ၏မျက်လုံးတွေကလည်း မိုးထဲ မကြာခဏ

“အဲဒီလူနဲ့သမီး အတော်ခင်လား”

“ရှင် မာမီ”

မိုးနားသို့ မာမီ ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး မေးခြင်း။

မညာတတ်သောမိုးသည် ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမှန်းမသိ။

“မာမီကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း၊ သမီးတို့နှစ်ယောက် သာမန် မဟုတ်ဘူးမို့လား”

မထူးတော့ပြီမို့ နောင်လည်း ဒီကိစ္စဖွင့်ပြောရမည့်အတူတူ မို့ သဘောထားလျက် မိုး ဝန်ခံ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီ၊ မောင်နဲ့မိုးတို့က ချစ်သူတွေပါ”

“ဘာ”

စိန်ရွှေငွေတွေကြားမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားခဲ့သော သမီးက ယခုလို စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် မေတ္တာမျှနေတယ် ဆိုတာ ဒေါ်နေနီနွယ်အတွက် မယုံချင်စရာ။

သမီးအတွက် ဒေါ်နေနီနွယ် မျှော်လင့်ထားတာ အများကြီး လေ။

“အမှန်တော့ မောင့်ကို မာမီနဲ့တွေ့ပေးဖို့ သမီးစဉ်းစား တာ ကြာပါပြီ”

“ဒီမှာသမီး ဒီလူ မာမီကုမ္ပဏီကိုရောက်အောင် သမီး လမ်းညွှန်ပေးလိုက်တာမဟုတ်လား”

အထင်လွဲစွာမေးလာသော မာမီကြောင့် မိုး ခေါင်းအမြန်

ခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ မိုးတောင် ဒီနေ့မှ မောင့်စာအုပ်ကို မာမီကုမ္ပဏီက ထုတ်တယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ လူမွန်ကို မိတ်ဆက် ပေးခဲ့တာ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ပဲ။

“စာရေးဆရာတွေဟာ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိဘူး”

“မာမီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

မိုး နားမလည်သလိုမေး၏။ ဒေါ်နေနီနွယ်က တောက်ပ သောမျက်ဝန်းများဖြင့်

“ခုချိန်ကစပြီး သမီး သူ့ကိုဖြတ်ရမယ်”

“ရှင်”

“မာမီ သမီးကို ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝသဘော မတူနိုင်ဘူး”

ပြတ်သားစွာ ဒေါ်နေနီနွယ် ပြောသည်။ မိုး မျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

“မောင်က ရိုးသားပါတယ် မာမီ”

ချစ်သူဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်သည်။ ဒေါ်နေနီနွယ်မျက်လုံး တွေ စူးခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရိုးသားတယ်ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တိုင် စာအုပ်မထုတ်နိုင် လို့ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ကို အပိုင်ကပ်တာ ရိုးသားတာတဲ့ လား သမီး”

“အို.မောင်က သမီးကို မာမီသမီးမှန်း ခုမှသိတာပါ”

တကယ်လည်း မာမီအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်းကာ မိုး ကြံပြီး မောင့်ကိုပြောပြမထားပါ။

“တော်စမ်း သမီး၊ မာမီရှိသမျှ စည်းစိမ်အားလုံးဟာ သမီးအတွက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် မာမီရဲ့သမီးကို ဂုဏ်ရည်တူထဲကလူနဲ့ ပဲ စဉ်းစားမယ်”

“မာမီ”

သို့သော် ဒေါ်နေနီနွယ်က နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်လေ ပါ။ မာမီရဲ့ ကုမ္ပဏီက မောင်၏ဝတ္ထု ထွက်လာခြင်းက သူမတို့ အချစ်အတွက် မှားနေလေပြီ။

“ဒါဆို မင်းရဲ့ချစ်သူဟာ မိုးပေါ့ လူမွန်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အန်တီနယ်သမီးဟာ မိုးဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး”

ပွဲပြီးသွားချိန်မှာ ဒေါ်နေနီနယ်က မိုးကိုခေါ်၍ပြန်၏။ မိုးသည် သူ့ထံ မျက်နှာမကောင်းစွာ လှမ်းကြည့်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။

မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် သူ့ကျန်ခဲ့စဉ် အစ်ကိုလှိုင်းသစ် ရောက်လာတာပါပဲ။ မိုးနှင့် သူ၏အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြမိ၏။

“အင်း...ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ရှားပါးတဲ့ အဖြစ်ပဲ လူမွန်”

“အန်တီနယ်က ကျွန်တော်တို့အခြေအနေကို ရိပ်မိပုံပဲ အစ်ကို၊ ဒါကြောင့် မိုးကိုပြန်ခေါ်သွားတာ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကို”

အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာတော့ အားကိုးရာမဲ့သူတစ်ယောက်လို အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကို မေးမိ၏။

“ဒီလိုပဲ အခြေအနေကြည့်ကြတာပေါ့ လူမွန်၊ ငါလည်း အန်တီနယ်ကို နားချပါ့မယ်”

“အန်တီနယ်မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးနေပုံပဲ အစ်ကို၊ အေးလေ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ဘာဂုဏ်ဓနမှ မရှိတဲ့ကောင်ပဲ”

သူ့ဘာသာ အားငယ်စွာပြောမိ၏။ အစ်ကိုလှိုင်းသစ်က ပခုံးပုတ်အားပေးသည်။

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေကွာ၊ မင်းဟာ ခုဆိုအောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ”

“အဟွန်း...ဒါက အန်တီနယ်ထုတ်ပေးလို့ စာရေးဆရာဖြစ်သွားရတဲ့ဘဝပါ အစ်ကို၊ ဒီလိုလူမျိုး အန်တီနယ်အထင်မကြီးတာ မဆန်းပါဘူးလေ”

လှိုင်းသစ် သက်ပြင်းချ၏။ မိုး၏ချစ်သူဟာ လူမွန်ဖြစ်နေလိမ့်မည်လို့ သူဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပေ။

“ငါ့ကောင်က တယ်အားငယ်တတ်တာကိုး၊ အန်တီနယ် ဘယ်လောက်ပဲ တင်ပေးပါစေ မင်းမှာ အရည်အချင်းမရှိရင် ခုလို

အောင်မြင်ဖို့ ဖြစ်မလာပါဘူးကွာ”

“ခုလို ကျွန်တော့်ကို အားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် မိုးနဲ့တွေ့ရပါ့မလားပဲ”

ဒေါ်နေနီနွယ်၏ ပုံစံအရဆိုလျှင် သူနှင့်မိုးကိုခွဲဖို့ သေချာ သည်။

“ဘာကြောင့်မတွေ့ရမှာလဲ၊ မိုးက အမြဲတန်း ကလပ်စ် မှန်တာပဲ လူမွန်”

“ဒါပေမယ့် ခုချိန်က ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူးလေ၊ ပြန်သွားတဲ့ မိုးမျက်နှာလေးက သိပ်ပျက်တာပဲ၊ မိုး စိတ်ဆင်းရဲမှာ ကျွန်တော် အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ”

ယခုနေ့ မိုးတစ်ယောက် ငိုနေမည်လားဟု သူတွေးကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

“မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ အန်တီနွယ်က သူ့သမီးကို သိပ်ချစ် တာပါ၊ ကဲ တစ်ခုခုသွားစားစို့ လူမွန်”

“ကျွန်တော် ဒကာခံပါ့မယ်အစ်ကို”

အမှန်တော့ ဒီလိုအချိန် တစ်ယောက်တည်းသာနေချင်၏။

သို့သော် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကို အားနာတာကြောင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။

တစ်ယောက်တည်းနေလျှင် မိုးအကြောင်းတွေးကာ ပိုဆွေး

ရမည်။

ထိုအချိန်

“မနက်ဖြန်ကစပြီး သမီး ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူး”

“ရှင်”

ဒေါ်နေနီနွယ် မျက်ဝန်းတို့က အေးစက်နေ၏။ တစ်စုံ တစ်ရာ ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလို။

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးကို နိုင်ငံခြားပို့ပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်း မယ်”

“အို”

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးမို့ မခွဲရက်၍ ဒီမှာပဲ တက္ကသိုလ်ထားမိတာ မှားပြီဟု ဒေါ်နေနီနွယ် တွေးမိ၏။

မိုးကတော့ မိခင်အမိန့်ချသမျှ အံ့သြနေသည်။ မောင်နှင့် မတွေ့ရတော့ဘူးဆို၍ ပိုတုန်လှုပ်မိ၏။

“သမီး မာမိုစကားနားထောင်ပါ”

ပြောပြီး နေရာမှ ဒေါ်နေနီနွယ်ထသည်။ မိုး ခေါင်းခါယမ်း ကာ

“ဟင့်အင်း မာမီ၊ သမီး နိုင်ငံခြားမသွားချင်ဘူး”

“ဘာ ဘာပြောတယ် သမီး”

ရပ်နေသော ဒေါ်နေနီနွယ်တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသလိုပါပဲ။ မိုးက မိခင်ဖြစ်သူ ခြေထောက်ကို ပြေးဖက်၏။

“သမီး မောင်နဲ့မခွဲပါရစေနဲ့ မာမီ”

“ဟင်”

တစ်သက်လုံး အေးချမ်းစွာနေလာသော သမီးက ဘာမဟုတ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်ဖြစ်နေပါလားဟု ဒေါ်နေနီနွယ် ရင်နာသွား၏။

“သမီးကို သနားပါနော် မာမီ”

“ထစမ်း သမီး၊ သမီးကိုသနားလို့ ချစ်လို့ မာမီ ဒီလိုစီစဉ်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မောင်နဲ့မခွဲပါနဲ့”

လှပသော မျက်ဝန်းမှာ အရည်ကြည်တို့ ရစ်ဝိုင်းလျက် မိုး တောင်းဆို၏။ ဒေါ်နေနီနွယ် ရင်နာသွားသည်။

“အဲဒီလူမှာ ဘာတွေအထင်ကြီးစရာများ ရှိလို့လဲသမီးရယ်”

“မောင်ဟာ အောင်မြင်နေတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ မာမီ”

မိုးကိုကြည့်ပြီး မာမီ သနားသလိုပြုံးသည်။

“သမီး...သမီး မာမီရွှေလိုဥထားတဲ့သမီးလေးဟာ တစ်သက်လုံး အေးမြတဲ့အရိပ်အောက်မှာ နေပြီး ဘာမှမသိပါလား၊ သူ့ရဲ့အောင်မြင်မှုဆိုတာ မာမီလုပ်ပေးထားတာပါ၊ သူ့စာအုပ်တွေ ထုတ်တာကို မာမီရပ်ပစ်မယ်”

“ရှင်”

အေးစက်မာကျောသော မျက်နှာဖြင့် မာမီဆက်ပြောသည်။

“ဒါဆို သူ့ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ သမီးသိရဲ့လားဟင်၊ မာမီ သမီးက တစ်သက်လုံး ရွှေဇွန်းကိုက်လာတာ”

“မောင်ဟာ ရိုးသားကြီးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ မာမီ၊ မောင်မှာ အရည်အချင်းတွေရှိပါတယ်”

ကြည့်စမ်း ချစ်သူကို ယုံကြည်နေလိုက်တာ။ ဒေါ်နေနီနွယ် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ မာမီကတော့ သမီးကို သူနဲ့လုံးဝသဘောမတူဘူး”

“ဒီလိုဆို သမီးအပေါ် မာမီရက်စက်ရာကျမှာပေါ့၊ မောင်မရှိရင် သမီးဘဝ ပျော်ရွှင်မှာမဟုတ်ဘူး”

မိခင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အတိုက်အခံမရပဲခံခဲ့ဖူးသော

မိုး ပထမဆုံးအကြိမ် အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြန်ပြောခြင်းပါ။

“ရက်စက်တယ် ဟုတ်လား၊ ခုနေခါမှာ မာမီဟာ သမီးအတွက် ရက်စက်တဲ့သူဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သေချာတာကတော့ နောင်တစ်ချိန် မာမီစေတနာကို သမီးနားလည်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို မာမီက မာမီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း သမီးကို နိုင်ငံခြားပို့မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

နှစ်လုံးတည်း ပြတ်သားစွာ ဒေါ်နေနီနွယ် ပြောလိုက်၏။

မိုးမှာ မျက်ရည်တို့ကျဆင်းလျက်

“သမီးကို မသနားတော့ဘူးလား မာမီ”

“ဪ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ သမီးရယ်၊ သမီးကို သနားလို့၊ ချစ်လို့ မာမီ ခုလိုလုပ်တာပေါ့”

မိုးရှေ့ ခူးထောက်ထိုင်ကာ ဒေါ်နေနီနွယ် ညင်သာစွာ ဖက်လိုက်၏။

“တကယ်တော့ သမီးဘဝဟာ မာမီဘဝပါ၊ သမီးတစ်ခု ခုဖြစ်ရင် မာမီတစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

“မောင့်ကို အဆက်ဖြတ်ဆို ဖြတ်ပါ့မယ်၊ သမီးကို နိုင်ငံခြားတော့ မပို့ပါနဲ့မာမီ”

မိခင်ရင်ခွင်မှ တိုးလျှိုးတောင်းပန်စွာ မိုး ပြောသည်။

ဒေါ်နေနီနွယ် ညင်သာစွာ ခေါင်းခါရမ်း၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာဆိုရင် သမီးစိတ်ပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တကယ်လို့ သမီးမသွားဘူးဆိုရင်ကော”

မာမီကို သွေးတိုးစမ်းလိုက်ခြင်း။ မာမီ မဲ့ခနဲပြုံး၏။

“လွယ်ပါတယ်၊ လူမွန်ကို စာအုပ်ထုတ်မပေးရုံပဲ၊ သူက ခုမှအောင်မြင်မှုစရတာလေ”

“အို”

မာမီ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုက ထိရောက်လှသည်။ ချစ်သော မောင့်ကို မိုးကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါ။ မောင့်ကို အောင်မြင်သော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်၏။

သည့်အတွက်

“သမီး...သမီး သွားပါ့မယ်မာမီ”

“ဒါမှပေါ့သမီးရယ်၊ မာမီသမီးလေး သိပ်လိမ္မာတယ်”

နောက်ထပ် ဝေါခနဲကျဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့ကို မာမီမမြင်အောင် မိုး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။

မောင်ရယ်။

ဒေါ်နေနီနွယ်၏ ပြတ်သားသော အမိန့်ဖြင့် နောက်နေ့မှ စကာ မိုး ကျောင်းမတက်ရတော့ပေ။

မိုးကိုမတွေ့ရ၍ နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်ရသူက လူမွန်။

“မိုး...မိုးရယ် မောင့်ကြောင့် မင်းစိတ်ဆင်းရဲနေရပြီလား”

သူနှင့် တစ်နေ့မတွေ့လျှင် မျက်နှာလေးမကောင်းဖြစ်တတ်တဲ့ မိုး ခုနေခါ ဘယ်လိုနေပါလိမ့်။

တစ်ပတ်ကြာသွားတော့ သူဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘဲ အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ထံ ရောက်သည်။

“ဟော...လူမွန် မင်းလာတာအတော်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်ကို”

သေချာကြည့်မိတော့မှ အစ်ကိုလှိုင်းသစ် မျက်နှာမကောင်းတာ သတိပြုမိ၏။

“ဒီနေ့ပဲ မိုး နိုင်ငံခြားကို သွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ခဏနေရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ရမယ် လူမွန်”

“ဗျာ...မိုး နိုင်ငံခြားကိုသွားတော့မယ် ဟုတ်လား”

သူ မယုံနိုင်သလို မေး၏။ လှိုင်းသစ် သက်ပြင်းချခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အန်တီနွယ်က မိုးကို နိုင်ငံခြားသွားပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းတာ”

“ဒါ ဒါ ကျွန်တော်နဲ့ မိုးကိုခွဲတာပဲ အစ်ကို၊ မိုးကကော သဘောတူတာပဲလား”

ကြေကွဲသလို သူမေးတော့ လှိုင်းသစ် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မိုးကတော့ ဘယ်သွားချင်ပါ့မလဲကွာ၊ ဒါပေမယ့် မိုးဟာ အန်တီနွယ်ကို လွန်ဆန်နိုင်တဲ့သမီးမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ မင်းအတွက်”

“အစ်ကို ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဟုတ်လား”

သူ နားမလည်သလို မေး၏။ တကယ်တမ်း သူ့အတွက် သာဆိုလျှင် မိုးသည် ဒီလိုစဉ်းစားလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သူ ခေါင်းခါ

ယမ်း၏။

“ရုတ်တရက်တော့ မင်းဘယ်နားလည်လိမ့်မလဲ လူမွန်၊ အမှန်တော့ အန်တီနွယ်က မိုးကို ခြိမ်းခြောက်ထားတာ၊ မင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်မဖြတ်ရင် နိုင်ငံခြားကို မသွားရင် မင်းရဲ့စာအုပ်တွေ ထုတ်ဝေခြင်းကို ရပ်ပစ်မယ်လို့”

“ဟာ...အစ်ကိုရယ်၊ မိုးကို ဒီလိုမလုပ်သင့်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နားလည်ပြီ၊ မိုးဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ ကျွန်တော်ရှေ့ရေး ပိတ်မှာမျိုး မလိုလားဘူး၊ ဒါကြောင့် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ လက်ခံတာဖြစ်မယ်”

သူ စိတ်ထိခိုက်စွာ ရေရွတ်မိ၏။ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်း သူသာအသိဆုံး မဟုတ်လား။

“မိုးအကြောင်း မင်းပဲအသိဆုံးဖြစ်မှာပါ လူမွန်”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် နဲ့ မိုး သွားစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်တော် မိုးကိုတွေ့ချင်တယ် အစ်ကို”

“ဒါဆို ငါနဲ့လိုက်ခဲ့လေ၊ ခဏနေ သွားတော့မှာလူမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

မည်သို့နည်းနှင့်ဖြစ်စေ မိုးကိုတွေ့ဖို့ရာ အဓိကမို့ အစ်ကို လှိုင်းသစ်ခေါ်ရာ လိုက်ခဲ့၏။

“အန်တီနွယ်တို့ မကြာခင်လာမှာ၊ တို့ဒီကစောင့်မယ် လူမွန်”

လေဆိပ်ထဲ မဝင်ဘဲ အနီးရှိဆိုင်တစ်ခုမှာ စောင့်နေသည်။

“အန်တီနွယ်ကတော့ မင်းလိုက်လာတာကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး လူမွန်၊ မင်းအခြေအနေကြည့်ပြီး မိုးကိုတွေ့”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို”

မကြာခင် ဒေါ်နေနီနွယ်တို့ကား ရောက်လာ၏။ ကားနောက်ခန်းထဲမှ မိုးသည် မျက်နှာမကောင်းစွာ။

ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ချစ်သူကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူစိတ်ထိခိုက်ရ၏။

လှိုင်းသစ်က နေရာမှထပြီး ဒေါ်နေနီနွယ်ဆီ သွား နှုတ်ဆက်သည်။

“အန်တီနွယ်”

“ဪ...ဒေါက်တာတောင် ရောက်နေပြီကိုး၊ သမီးရေဒီမှာ သမီးအစ်ကိုကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး”

ကားပေါ်မှ လေးလံစွာဆင်းလာသော မိုးကို ဒေါ်နေနီနွယ် လှည့်ပြော၏။

မိုးက လှိုင်းသစ်ကို ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးပြသည်။ လှိုင်းသစ်

ပြန်ပြီးပြရင်း

“ကျောင်းသွားတက်မယ့်မိုးကို ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ”

ပြောရင်း မိုးကို လှိုင်းသစ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၏။ အမှတ်
တမူပေမယ့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီးချိန်မှာ မိုးလက်ထဲ စာရွက်ခေါက်
လေးတစ်ခု ကျန်နေခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

မိုးက အပြုံးမပျက် ပြန်ပြောသည်။ လှိုင်းသစ်က

“ရပါတယ်ကွာ၊ မိုးသာ ဟိုရောက်ရင် အဆင်ပြေပါစေ
လို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ ကဲ အန်တီနွယ် ကျွန်တော်တို့
အထဲဝင်စို့”

“အေးကွယ်”

လှိုင်းသစ်က ရှေ့မှဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ မိုးနောက်တွင်
ချန်ရစ်ပြီး လက်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

“မိုး ကော်ဖီဆိုင်မှာ လူမွန်ရှိနေတယ်”

စာဖတ်ပြီး မိုးရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မောင်ရောက်နေ
တယ်ဆိုပါလား။

“မာမီ သမီး သန့်စင်ခန်း ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး”

စိုးမိုး - စာပေ

သည်အချိန်ထိ စကားနားထောင်လာသော မိုးကို ဆီနေနီ
နွယ် ယုံကြည်တာမို့ လွယ်ကူစွာ ခွင့်ပြု၏။

မိုး အမြန်ထွက်ခဲ့သည်။

စောစောက ကားရပ်တဲနားမှာ ကော်ဖီဆိုင်ရှိတာပဲ။ မိုး
ခြေလှမ်းတို့ အတတ်နိုင်ဆုံးသွက်လို့။

“မိုး”

“ဟင် မောင်”

ချစ်သူနှစ်ဦး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး ပြေးဖက်သည်။

“မောင် မောင် ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲဟင်”

အတန်ကြာမှ မိုး သတိရကာမေးသည်။

“မိုးကကော မောင့်ကို တကယ်ပဲ ထားခဲ့မလို့လား”

“မောင်ရယ် မိုးသွားတာဟာ”

“မောင့်အတွက် ပြောမလို့မဟုတ်လား၊ မလိုဘူး မိုး
မောင့်ဘဝမှာ ဘာအောင်မြင်မှုမှ မရှိရင်နေပါစေ မိုးရှိရင် အားလုံး
ပြည့်စုံတယ်”

မိုးမျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ သူပြောသည်။
မိုး ခေါင်းခါယမ်း၏။

စိုးမိုး - စာပေ

“မိုးကြောင့် မောင့်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေ အနှောင့်အယှက်”

“တော်ပါ မိုး၊ မိုးမရှိဘဲနဲ့ ဒီအောင်မြင်မှုတွေကို မောင်မက်
မောမယ် ထင်နေလားဟင်၊ မောင်တို့ အခုအချိန်ရှိပါသေးတယ်
မိုး”

သူက မိုးလက်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“ဘာ...ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင်”

“မောင်တို့ ထွက်ပြေးမယ်လေ၊ ဘာလဲဟင် မိုး သတ္တိ
မရှိဘူးလား”

“အို...မ...မဟုတ်ပါဘူးမောင်၊ မာမီက”

ထိုစဉ်

“သမီး”

“ဟင် မာမီ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါ်နေနီနွယ် ရောက်လာတာကြောင့် လူမွန်
နှင့် မိုးတို့မျက်နှာပျက်သွား၏။

“သွားစို့ မိုး”

“အို”

နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် သေချာပေါက် သူတို့နှစ်ယောက်
ခွဲရမည်မို့ မောင်ခေါ်ရာ မိုးလိုက်မိ၏။

“သမီးမပြေးနဲ့၊ လူမွန် ရပ်စမ်း”

ဒေါ်နေနီနွယ်က သူတို့နောက်မှ လိုက်၏။

“မောင် မောင် မိုးကြောက်တယ်”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့မိုး၊ မောင်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်”

အချစ်စောဖြင့် ဘာကိုမှမမြင်သော ချစ်သူနှစ်ဦး လမ်း
အပြတ်ကူးမှာ လူမွန်လက်ထဲမှ မိုးလက်တို့ လွတ်ထွက်သွားစဉ်

“မာမီ”

“လာစမ်း သမီး”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း သမီး မောင့်နောက်လိုက်မယ်”

“သမီး”

သည်တစ်ခါ ဒေါ်နေနီနွယ် တားပေမယ့် မိုး လှည့်မကြည့်

စတမ်း။

“မိုး”

“မောင်”

“ကား...ကား”

“ဂျီ”

“ဝုန်း”

“အား”

“သမီး”

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းစွာနှင့် လမ်းကို အစော
တလျင် ဖြတ်ကူးသော မိုးတစ်ယောက် တစ်ဖက်မှလာသော ကား
တစ်စီးနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့သောအခါ။

“ဖျန်း ဖျန်း”

ဒေါ်နေနီနွယ်၏ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးချက်က လူမွန်
ဆီသို့ ဆက်တိုက်ကျရောက်လာသည်။

“ထွက်သွား မင်းကို နောင်ဘယ်တော့မှ ငါမမြင်ချင်
ဘူး”

အပေါက်ဝကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် တင်းမာခက်ထန်သော
မျက်နှာဖြင့် ဒေါ်နေနီနွယ်ပြော၏။

“အန်တီနွယ် သတိထားပါဦး”

လှိုင်းသစ်က ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် လူမွန်ကြားဝင်ရပ်သည်။
ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို ငြိမ်သက်နေသော လူမွန်ကို စိတ်မကောင်း
စွာကြည့်မိတာက လှိုင်းသစ်။

“ဒီမှာဒေါက်တာ ဒီလူမျက်နှာကို အန်တီ ဘယ်တော့မှ
မမြင်ချင်ဘူး၊ သမီးကိုသတ်တာသူပဲ၊ သူတရားခံ၊ သူ့ကို အန်တီ

သိပ်မှန်းတယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ်ပြောရင်း အသံတွေ အက်ကွဲတုန်လာလျက် မျက်ရည်တို့ ခေါ်ခနဲကျဆင်းလာ၏။ အချစ်ရဆုံးသမီးက ဒေါ်နေနီ နွယ် မျက်စိအောက်မှာပင် ဆုံးပါးသွားရတဲ့အဖြစ်။

“အန်တီရဲ့သောကကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ မိုး အတွက် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထိခိုက်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူမွန် ဟာလည်း ချစ်သူဆုံးရှုံးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ အန်တီ”

ယောက်ျားမို့ မငိုမိအောင် အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည့် ကြားမှ လူမွန် မျက်ဝန်းတွေ နီရဲနေ၏။ လူမွန် ဘယ်လောက် ခံစားနေရသလဲဆိုတာ လှိုင်းသစ်သိသည်။

“ဘာ သူက ချစ်သူဆုံးရှုံးတာဟုတ်လား၊ ဒေါက်တာ တကယ်တော့ အဲဒီလူပဲ သူချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို သတ်လိုက် တာ”

“မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်နေနီနွယ်၏ ပြင်းထန်သော စွပ်စွဲချက်ကို သူငြင်းဆိုဖို့ ကြိုးစားသည်။ တကယ်တော့ မိုး နိုင်ငံခြားသွားမည့်နေ့က အစ်ကို လှိုင်းသစ်နှင့် သူ လိုက်မသွားခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

“မငြင်းနဲ့ မင်းဟာ လူသတ်တရားခံ၊ ခုချက်ချင်း

မင်းထွက်သွား”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မိုးမျက်နှာ လေးကို ကြည့်ပါရစေ”

အားတင်းပြီး သူတောင်းဆို၏။ ဒေါ်နေနီနွယ် မျက်နှာနီရဲ သွားသည်။

“ဒေါက်တာ မင်း သူ သူ့ကို နှင်မထုတ်ဘူးလား”

“ဟာ အန်တီနွယ်”

သမီးအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသော ဒေါ်နေနီနွယ်မှာ လူမွန် အပေါ် အမုန်းလွန်းကာ ခံစားချက်နှစ်မျိုးဖြင့် နေရာမှာလဲသွား၏။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် အမြန်ပြုစုသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်ကို”

လှိုင်းသစ် သက်ပြင်းချ၏။ လူမွန်ကို စိတ်မကောင်းစွာ

ကြည့်ပြီး

“အကောင်းဆုံးကတော့ မင်းဒီက ခဏထွက်သွားပေး လိုက်ပါ လူမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ အစ်ကို”

ချစ်သူ၏ ရပ်ကလပ်ကို ကျောခိုင်းလျက် လေးလံဖြည်း နှေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူထွက်ခဲ့သည်။

“မိုးရယ် မင်းကို မောင်တာဝရ ထားခဲ့ပြီလား”

ကျောအခိုင်းမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေါခနဲကျလျက် အံကို သူတင်းတင်းကြိတ်မိ၏။

မောင်နဲ့မိုးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒီလိုနည်းနဲ့ ခွဲရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ပါလား အချစ်ရယ်။ သွားဆို ဤ သွားပါသည်။

မိုးဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မြေတွင် သူနေတယ်မရှိဘဲ ခရီးတွေဆက်တိုက်ထွက်၏။

ရင်ထဲက အပူမီးကို ကြိုးစားဖြေဖျောက်သည်။ ခြောက်လ ကြာပြီး ပြန်ရောက်ချိန်

“မင်းကိုမိဖို့ မနည်းဖမ်းရတာပါလား လူမွန်”

အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကိုမြင်တော့ သူ အတိတ်ကိုသတိရလျက် မျက်နှာပျက်၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အစ်ကို”

“မင်းစကားက စိမ်းလှချည်လား လူမွန်၊ ဘာလဲ မိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းခုထိ ခံစားတုန်းပဲလားဟင်”

“ပြောရက်လိုက်တာအစ်ကိုရယ်၊ မိုးဟာ ကျွန်တော်ရင် ထဲမှာ အမြဲတန်းရှိနေမှာပါ”

သူ့အသံကို တိုးပျော့ပေမယ့် လေးနက်လှသည်။ ချစ်သော မိုးကို သူဘယ်လိုမေ့နိုင်မှာလဲလေ။

“အင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီနွယ်လည်း မင်းလိုပဲ မိုးကို မမေ့နိုင်လို့ ခုချိန်ထိ အိပ်ရာမှာလဲနေတုန်းပဲလေ”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကို၊ လူမှုရေးအရ အန်တီနွယ်ကို ကျွန်တော်မေးသင့်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ငါနားလည်ပါတယ် လူမွန်၊ မိုးကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက် မင်းစာအုပ်တွေကို အန်တီနွယ် ဆက်မထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ငါကတော့ ဆက်ထုတ်ခဲ့တယ်၊ အန်တီနွယ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ”

သူ့ဝါသနာပါရာအကြောင်း ပြောနေတာကိုတောင် လူမွန်က စိတ်မဝင်စားသလို။ မိုးမရှိတဲ့နောက် လူမွန်ဘဝဟာ အရာရာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သလို ခံစားရတာမဆန်း။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်ကို”

“အေး အဲဒါငါပြောမလိုဘဲ လူမွန်၊ မင်းရဲ့စာအုပ်တွေဟာ ဆက်တိုက်အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို လိုက်သင့်တဲ့စာမူပေးရင်း၊ မင်းစာတွေဆက်ရေးဖို့ ငါတိုက်တွန်းချင်တာပဲ”

လူမွန်”

အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကပြောရင်း သူရသင့်သော စာမူခွေတွ
ထုတ်ပေး၏။

“တချို့တစ်ဝက်ကိုတော့ မင်းမရှိတဲ့အတွက် ကြီးကြီးကို
ပေးထားဇာယံ၊ ဒီမှာစာရင်း”

သူခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။ အစ်ကိုလှိုင်းသစ်နှင့် သူကြား
မှာ မယုံစရာမရှိပါ။

“ဒါတွေ ကျွန်တော်ကြည့်စရာမလိုပါဘူး အစ်ကို၊
ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေ ဆက်ထုတ်ပေးတဲ့ အစ်ကိုကိုပဲ ကျေးဇူးတင်
ရမယ်၊ အစ်ကိုကြောင့် ကြီးကြီးလည်း စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ
သွားတာ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ဒီငွေတွေက မင်းရသင့်ရထိုက်တာ
ပါ၊ ဒါနဲ့ မင်းစာဆက်ရေးမယ်မဟုတ်လား လူမွန်”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ် အစ်ကို”

“အေးကွာ ငါ့ခုလို့ပြောတာ ခံစားချက်မရှိလို့တော့
မထင်နဲ့၊ သေတဲ့လူက သေသွားပြီးနောက် အသက်ရှင်ကျန်နေတဲ့
သူက ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ရမှာပဲလေ၊ ဒီတော့ မင်းကြိုးစားပါ
လူမွန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ပြန်သွားပြီးနောက် စဉ်းစားစရာများနှင့်
သူကျန်ခဲ့၏။

“မောင်လှိုင်းသစ်ပြောတာမှန်တယ် ငါ့တူ၊ မင်း ဒီလို
ဆက်နေသွားရင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ဘဝအတွက် ထည့်စဉ်းစား
ပါကွယ်”

မှတ်ဆိတ်နှုတ်ခမ်းမွှေး မရိတ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်
ကျနေသော သူ့ကို ကြီးကြီးက စိတ်မချမ်းသာစွာကြည့်ရင်း နားချ
သည်။

သူ့ခုလိုနေတာအတွက် ကြီးကြီး စိတ်သောက ဘယ်
လောက်ရောက်လိုက်မလဲ။

“ဒီရှေ့လျှောက် ကြီးကြီးစိတ်ဆင်းရဲအောင် ကျွန်တော်
မလုပ်တော့ပါဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

သူ့စိတ်ကိုထိန်း၍ အတတ်နိုင်ဆုံးပြင်ခဲ့၏။ ထိုနောက်
နယ်တွေဘက် ခရီးထွက်ရင်း စာရေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကို တစ်လတစ်ခါမဟုတ်တိုင် မှီလက်
စာမူတစ်ပုဒ်အပ်နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။

သည်လိုဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားနိုင်စွာမှာ "မိုး" နှင့်တူသော
မိကို သူတွေ့ခဲ့ရခြင်းပါ။

"မိုး မိုးနဲ့တူလိုက်တာ"

သေချာတာက ဒီလောကမှာ မိုးမရှိတော့ခြင်းပါပဲ။

ထို့ကြောင့် "မိ" ကို သူအတတ်နိုင်ဆုံးရှောင်ခဲ့၏။

"မိဟာ မိုးဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ မိုးပဲရှိတယ်"

မိကိုတွေ့ချင်စိတ်အား မျှသိပ်လျှက် စိမ်းကားချင်ယောင်
ဆောင်ခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ "မိ" တစ်ယောက် သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာ
တော့ အနေနီးစပ်မှုနှင့် "မိ" ကိုတွေ့နေက မိုးကို ပြန်တွေ့ရသလို
ခံစားရတာကြောင့်

"ကြာရင်ခက်မယ် ခပ်ဝေးဝေးနေမှပဲ"

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ဆုံးမခဲ့သည်။
ထိုအချိန်ကြပါမှ မမျှော်လင့်သော တိုက်ဆိုင်မှုနှင့် ပေါက်ကွဲမှုတွေ
ဖြစ်ကာ သူ့စိတ်ကို လွှတ်ပေးခဲ့တာလေ။

ယခုတော့ မိုးနှင့်ပတ်သက်တဲ့အတိတ်ကို မိက သိချင်
တယ်ဆိုလာလေတယ် မဟုတ်လား။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဆရာရယ်၊ ဆရာစိတ်ထိခိုက်ရတဲ့
အကြောင်းတွေ ကျွန်မမေးမိပြီပဲ"

အစက သိချင်လှ၍မေးမိသော သူ့ဇာတ်လမ်း၏အဆုံးမှာ
တော့ ကာယကံရှင်မဟုတ်တဲ့ သူမကိုယ်တိုင် ကြားထဲမှ စိတ်ထိခိုက်
ရလေ၏။

သူမ စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့်ပြောတော့ ကြေကွဲ
သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူ မချီသလိုပြုံးသည်။

"ရပါတယ် မိ၊ တကယ်တော့ ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်း
သိထားသင့်ပါတယ်၊ နောက်တစ်ခါထပ်ပြောရရင် ကိုယ်ဟာ မင်း
ကို မိုးနဲ့တူလို့ ချစ်တာလားဆိုရင် ဟုတ်တယ် ဝန်ခံရမယ်၊ နေ့စဉ်
မိုးကို ပြန်တွေ့နေရသလိုပဲလေ"

သည်တစ်ခါတော့ သူ၏မျက်ဝန်းတွေက အထူးမှည့်
ကြည်လင်နေ၏။ သူ့အကြောင်းကို ကြားသိရပြီးတဲ့နောက် ထိုစကား

ကို သူမ စိတ်မဆိုးနိုင်ပါ။

“ကျွန်မကတော့ ဆရာဆီက ဘယ်လိုအချစ်ပဲရရ ပျော်ပါတယ်”

“တကယ်လား မိ၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မသာ မမမိုးနဲ့မတူရင် ဆရာမချစ်ဘူးမို့လားဟင်”

သူမမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ပြီး သူမမေးသည်။ သူသက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“ဒါကတော့”

“မပြောပါနဲ့ဆရာ၊ ခုလို ဆရာနဲ့နေရတာကိုပဲ ကျွန်မ ပျော်ပါတယ်”

သူမ အမြန်တားလိုက်၏။ တကယ်တော့ သူ့ဆီက တစ်စုံတရာကြားရမှာကို သူမ မဝံ့အောင်ဖြစ်နေသည်။

“မင်းသာ မိုးနဲ့မတူခဲ့ရင် ကိုယ်ချစ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားသာပြောလိုက်ပါက သူမ ဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်မည်နည်း။

“ကိုယ်နဲ့ ခုလိုနေရတာပျော်တယ် ဟုတ်လားမိ၊ ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ တစ်သက်လုံးနေမယ်ဆိုရင်ကော”

“ပျော်ပါတယ် ဆရာက ကျွန်မရဲ့”

ရုတ်တရက် သူမ ဆက်မပြောတာကြောင့် သူ့အသည်းယားသွား၏။

“ဟေ့ ဆက်ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း”

အပြုံးလေးဖြင့် သူမ ခေါင်းခါယမ်းသည်။ သူက သူလက်လေးကို တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မပြောရင် လူကြားထဲ ဖက်နန်းမယ်နော်”

“ဆရာနော်”

လှပသော သူမမျက်နှာဆင်းလေးက သူ့အတွက် ဖန်းလေးတစ်ပွင့်လို

“ပြောလေ”

“အင်း အဟင်း ဆရာသိလျက်နဲ့”

“ဟောဗျာ ကိုယ်က ဘာသိရမှာလဲ မိရဲ့”

တကယ်တော့ သူမမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ အဖြေရှိနေတာ သူသိ၏။ ဒါပေမယ့် သူမနှုတ်ဖျားက ပြောတာကြားချင်သည်။

“ကျွန်မ ဆရာဆီရောက်လာကတည်းက ဆရာသိဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“မသိပါဘူးဆိုကွာ”

သူ တမင်ညစ်နေမှန်း သူမသိ၏။ အချစ်စက္ကူတွေရေးတဲ့ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မသိဘဲနေမလား။

“ကျွန်မ ဆရာကို ချစ်ပါတယ်”

“ဟာ”

ဖွင့်ပြောတော့လည်း ရိုးရှင်းစွာ သူပင်အံ့သြဝမ်းသာသွား ရ၏။ သူမမျက်နှာလေးကြည့်တော့ ပန်းသီးတစ်လုံးလို ရဲလို့။

“ဆရာ”

“ဗျ”

“ကျွန်မကို အထင်သေးသွားပြီလားဟင်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မိရယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပြော တာ အထင်သေးစရာလား”

သူမလက်လေးတွေကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်သည်။ ကြည့်စမ်း သူမလက်လေးတွေ အေးလို့ပါလား။

“တစ်ခါတစ်ခါကြတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် ပွင့်လင်းတာဟာ မကောင်းဘူးမို့လား ဆရာ”

“ဘယ်သူကပြောလဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မကြိုက်ဘူး”

“အဟင်း ဆရာတကယ်ပြောတာလားဟင်”

“အင်း”

သူခေါင်းညိတ်တော့ သူမ အားပါးတရပြုံး၏။ နှစ်ယောက်သား လက်မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်မိသည်။

“ပျော်လားဟင်မိ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဘာ ဆရာဟုတ်လား၊ ဒီမှာမိန်းကလေး အခု မင်းနဲ့ ကိုယ်က ဘာလဲ”

“သိဘူးလေ”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် သူမပုံစံက တကယ်မသိနား ဟန် သူပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူမကို သစ်ပင် အောက်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။ အမှောင်အောက်ရောက်တော့ သူမပါးပြင် လေးကို ဖျက်ခနဲနှမ်းမိ၏။

“အို”

“ကဲ အခု ကိုယ်တို့ဘာလဲဆိုတာ သိပြီလား”

“သွား ဆရာမကောင်းဘူး”

သူရင်ဘတ်ကို တွန်းဖယ်သည်။

“နေဦး ကိုယ့်ကို အဲဒီလို ဆရာပဲခေါ်နေတာမှလား”

ဟင်”

သူမမျက်လုံးလေးတွေကို စိုက်ကြည့်ကာမေးသည်။ သူမ
ပါးပြင်လေး ရဲသွားလျက်

“အို ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“တစ်ခုပေါ့၊ သူများချစ်သူတွေ ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မမသိဘူး”

ယခုမှ သူနှင့်ပထမဆုံးချစ်မိသည်။ တကယ်ကို နားမ
လည်ပါ။ ဖြူစင်ရိုးသားသော တောသူမလေးမဟုတ်လား။

“ကိုကိုလို့ခေါ်”

“အင်း”

“ဘာလဲ မခေါ်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ပါးစပ်ထဲခေါ်ရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

အခုန်အတိုင်း သူမပြောသည်။ ချွံ့နွဲ့စွာခေါ်ဖို့ သူမ
ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။

“ဒါဆို ခုပဲစမ်းကြည့်မယ်၊ ခေါ်ကြည့် မိ”

“ကို ကို”

“ဘယ် ဘယ်နယ်လေးလေးကြီး ဖြစ်နေတာလဲ မိရယ်၊
ကိုကိုခေါ်တာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပေါ့”

သူမခေါ်ပုံက ရယ်ချင်စရာမို့ သူနှုတ်ခမ်းဝိတ်ပြုံးမိ၏။

“မခေါ်ရဲပါဘူးဆို”

“အစမို့ပါ မိရယ်၊ နောက်တော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“ကြီးကြီးရှေ့ကော ကိုကိုလို့ခေါ်ရမှာလား ဆရာ”

ကြည့် မေးပုံက ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းလဲ။ သူ
တစ်ချက်စဉ်းစားကာ

“ခေါ်လေ ကိုကိုလို့ခေါ်ရင် ကြီးကြီးရိပ်မိမှာပဲ”

“ဟင် ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကြီးကြီးက ကျွန်မကို
အိမ်ပြန်ပို့မှာပေါ့”

သူနှင့်မခွဲလိုဟန်လေးဖြင့် သူမပြောသည်။ သူမ ပခုံးလေး
ကို ကြင်နာစွာဖက်ကာ

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်”

“ကြီးကြီးမေးလာရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုကို”

“ဘာ ကိုကို ဟုတ်လား အံ့ဟွန်း”

“အယ် ခေါ်မိပြီ”

ရှက်သလိုဟန်လေးနှင့် လျှာလေးထုတ်၍ သူမပြောပုံက
ချစ်စရာ။ သူ အားပါးတရပြုံးသည်။

“ကြီးကြီးမေးရင် ကိုကိုနဲ့ မိ ချစ်နေကြတာပါလို့ပြော

လိုက်”

“ကြီးကြီး စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ဒီကောင်မလေး သိပ်အတာပဲ၊ ကြီးကြီးက ခင်ဗျားလေးကို ဒီလောက်သဘောကျတာ၊ ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးမှာလဲ၊ ဝမ်းတောင်သာဦးမယ် မိ”

သူမနဖူးလေးကို ဖွဖွထုကာ သူ အပြုံးဖြင့်ပြောသည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကြီးကြီးက ကျွန်မကိုချစ်တာ”

“သိပြီလား”

“အင်း”

သည်ညလေးက ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် အာယာလှပလွန်းလှ၏။ လမင်းကြီးနှင့်အတူ ကြယ်လေးတွေက သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ငုံ့ကြည့်လို့လေ။

“အန်တီနွယ် အခြေအနေ အတော်စိုးရိမ်နေရတယ်လူမွန်”

သည်မနက် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ရောက်လာပြီး မျက်နှာမကောင်းစွာပြော၏။ မိုး၏မိခင်မို့

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အစ်ကို၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အန်တီနွယ်အတွက် ကျွန်တော်ကူညီချင်ပါတယ်၊ မိုးကိုယ်စားပေါ့”

သူ့စကားအဆုံး လှိုင်းသစ် မျက်ဝန်းတွေ လက်ခံနေဖြစ်သွား၏။

“ဒါဆို မင်းကူညီနိုင်တယ် လူမွန်”

“ဗျာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ အစ်ကို”

လှိုင်းသစ်မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာ၏။

“မင်းသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် မိကို အန်တီနွယ်ဆီ ငါ

ခဏခေါ်သွားချင်တယ် လူမွန်”

“ဟင်”

“မင်းလည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ လူမွန်၊ မိဟာ မိုးမဟုတ်ပေမယ့် မိုးနဲ့တူတယ်ဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် မိုးကိစ္စနဲ့ စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ အန်တီနွယ်ဟာ ‘မိ’ကိုတွေ့ရင် နည်းနည်းဖြင့် သက်သာလာနိုင်တယ် လူမွန်”

သူဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မာန်မာနကြီးသည့် ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် ‘မိ’ကို မပတ်သက်စေပြီပါ။

သို့သော် တစ်ဖက်ကကြည့်တော့ သေဆုံးသွားတဲ့ ချစ်သူဟောင်းရဲ့မိခင်။ မိုးမျက်နှာကို ထောက်သင့်၏။

“ရောဂါသည်းနေတဲ့ လူမမာတစ်ယောက်ကို ကူညီကောင်းပါတယ် လူမွန်”

“ကောင်းပြီလေ၊ မိုးမျက်နှာထောက်ပြီး ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်၊ ဪ ကျွန်တော့်သဘောထားထက် ကာယကံရှင်‘မိ’ရဲ့ သဘောထားက ပိုအရေးကြီးပါတယ် အစ်ကို”

မိက အိမ်တွင်ရှိမနေပါ။ ကြီးကြီးနှင့် ဈေးလိုက်သွား၏။

“ဒါပေါ့ လူမွန်၊ သေချာတာက မင်းတိုက်တွန်းရင် မိကူညီမှာပါ”

“ကျွန်တော် ပြောကြည့်ပါ့မယ်”

မကြာခင်မှာဘဲ ကြီးကြီးနှင့်မိတို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဟော့ မောင်လှိုင်းသစ်ရောက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ကြီးကြီး ဘာဟင်းတွေဝယ်လာတာလဲ”

“အခုပဲ မောင်လှိုင်းသစ်ရေ၊ အချိန်ရရင် ဒီမှာ ထမင်းစားသွားပါလားကွယ်”

သဘောကောင်းသော ကြီးကြီးက အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို သဘောထားကာ အိမ်လာတိုင်း ထမင်းကျွေး၏။

မိက လှိုင်းသစ်ကို မဝံ့မရဲပြီးပြသည်။ လှိုင်းသစ် ပြန်ပြီးပြရင်း

“မိလည်း ဒီမှာပျော်နေပြီလား”

“အဟင်း ဒီလိုပါပဲ”

မိက ပြန်ဖြေရင်း လူမွန်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဟင် ကိုကိုဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။

မျက်နှာက မပြုံးမရယ်နဲ့ မိကိုကြည့်နေလိုက်တာ။

ကြီးကြီးက မီးဖိုထဲရောက်ပြီဖို့ မိလိုက်သွား၏။ စိတ်ထဲမှာ

မတင်မကျနှင့်

“ဗွ”

“ရှင်”

“ရှေ့ကို ခံလာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကို မတွေ့ရပေ။ လူမွန်ခေါ်ရာနောက်

မိလိုက်ခဲ့၏။

“မိကို ကိုယ့်ရဲ့အတိတ် ပြောပြဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

မိက သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် “ကိုကို”ဟုခေါ်

တတ်ပြီး ကြီးကြီးရှေ့မှာတော့ “ဆရာ”ပဲခေါ်၏။

“အဲဒါ မိုးရဲ့မာမီ ဒေါ်နေနီနွယ်ဟာ အခု အတော်လေး

မမာဖြစ်နေတဲ့ မိ”

“ဪ”

သမီးတစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ဒေါ်နေနီနွယ်

ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ “မိ”နားလည်ပါ၏။

“ကိုယ် သူ့ကို ကူညီချင်တယ် မိ”

“ဟုတ်ကဲ့ မိ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်၊ အန်တီနွယ်စားနို့

စွပ်ပြုတ်လုပ်ပေးရမလား”

ကလေးဆန်ဆန်အမေးကြောင့် သူ လှစ်ခနဲပြုံးမိ၏။ မိ
ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ကာ

“မိ တကယ်ကူညီမယ်ဆိုရင် အန်တီနွယ်အတွက် စွပ်
ပြုတ်သောက်တာထက် ပိုအားရှိမှာပါကွယ်”

“ကိုကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

နားမလည်သော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် “မိ”မေးသည်။
သူသက်ပြင်းချကာ

“အန်တီနွယ်ကို တစ်ခေါက်လောက် လိုက်တွေ့ပေးပါ
ဗွ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ်မိ ကိုယ့်ကိုယ်စားပေါ့၊ အန်တီနွယ်သာ “မိ”
ကိုတွေ့ရင် တစ်ခုခုထူးခြားလာမယ် ထင်ပါတယ်”

သူနှုတ်မှ တိုက်တွန်းနေရပေမယ့် စိတ်ကတော့ ထိုအသိုင်း
အဝိုင်းနှင့် မပတ်သက်စေချင်ပါ။

သို့သော် အစ်ကိုလှိုင်းသစ်ကို ကတိပေးထားပြီမို့

“ကိုကိုပြောချင်တဲ့အခါပွါယ်က”

“မိက ဉာဏ်ထက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ ကိုကိုတွေ့စက
မရှိမြင်တော့ “မိုး”လို့ ထင်ခဲ့ရသလိုပေါ့ကွယ်”

“မိ သဘောပေါက်ပါပြီကိုကို၊ ကိုကိုသွားတွေ့စေချင်ရင်
မိ သွားတွေ့ပါ့မယ်”

ကြည့်စမ်း လိမ္မာလိုက်တဲ့ ချစ်သူလေး။ သူပြုံး၍ သူမ
လက်လေးအား ဆုပ်ကိုင်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိရယ်”

“ဟင့်အင်း ကိုကို စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်၊
ဒါနဲ့ မိက အခုလိုက်သွားရမှာလားဟင်”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

“အစ်ကိုလှိုင်းသစ် ခြံထဲမှာစောင့်နေတယ်”

“ကြီးကြီးကိုကော”

“ကိုယ်ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ မိသွားပြင်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လိမ္မာစွာပင် “မိ” ထွက်သွားသည်။ ‘မနက်ထဲမှ ရေချိုး
ပြီးသော’ “မိ” က အဝတ်အစားလဲရုံပါ။ ကိုကိုလိုက်သွားဆို၍ “မိ”
မငြင်းတပါ။ တကယ်တော့ ဒေါ်နေနီနွယ်ကို “မိ” မတွေ့ချင်ပေ။

ဒေါ်နေနီနွယ်ကြောင့် ကိုကိုနှင့် မိုးတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲရတာ
မဟုတ်လား။

“လူမမာတစ်ယောက်ကို ကူညီတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်

မိရယ်”

ထိုသို့ပဲ ပြောသိမ့်ပြီး ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်နှင့်အတူ ဒေါ်နေနီ
နွယ်ဆီ “မိ” လိုက်ခဲ့၏။

“အန်တီနွယ်တော့ မင်းကိုတွေ့ရရင် ဝမ်းသာမှာပဲ မိ”
ကားမောင်းရင်း မိဘက်လှည့်ကြည့်ကာ လှိုင်းသစ်ပြော
သည်။

“ကျွန်မက အန်တီနွယ်သမီး ‘မိုး’ နဲ့တူနေလို့လား
ဒေါက်တာ”

“ဪ လူမွန်က ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကို ပြောပြထား
ခဲ့ပြီကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုသနားလို့ ကျွန်မလိုက်လာတာ
ပါ ဒေါက်တာ၊ တကယ်တော့ ဒေါ်နေနီနွယ်ကို ကျွန်မ မတွေ့
ချင်ပါဘူး”

မျက်နှာထားလေးတည်တည်ဖြင့် သူမပြောတာကြောင့်
လှိုင်းသစ် အံ့ဩသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိ”

“အို ဒေါက်တာစဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ ဒေါ်နေနီနွယ်
ကြောင့် ဆရာနဲ့မိုး ကွဲကြရသလို မမမိုးလည်း ဆုံးရတာပဲလေ”

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် 'မိ'က အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခံစားချက်ပြင်းလွန်း၏။ ချစ်တဲ့သူတွေကို ဘာကြောင့်ခွဲရမှာလဲ။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးမိ၊ အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာကြောင့်ပါကွယ်”

“မိတော့ ဆရာနဲ့ မမမိုးကိုသနားတယ်”

ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့လည်း ထိုကဲ့သို့ အပြစ်မြင်တာ မဆန်းပေ။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကတော့ မမြင်ဘူးသေးသော ဒေါ်နေနီနွယ်ကို ‘မိ’အနေဖြင့် မုန်းမနေစေချင်ပါ။

“အန်တီနွယ်ကလည်း သနားစရာကောင်းပါတယ် မိရယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်မပြောလိုတာမို့ သူမ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြမည့်အစား အစကတည်းက လိုက်လျောညီထွေပြုလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ကြီးမားခန့်ညားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ကုန်းမော့မော့ပေါ်တွင်ရှိ စတီးလ်နှင့် အလူမီနီယံများကိုသာ အသုံးပြုလျက် လေသာဆောင် အပြိုင်ပြိုင်နှင့် လှပဝင့်ထည်စွာရှိနေသည့် ဒေါ်နေနီနွယ်၏ အဖြူရောင်တိုက်ကြီးဆီသို့ သူမ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

ဆင်ဝင်အောက် ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က သူမအတွက် ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း

“ဆင်း မိ၊ အန်တီနွယ်ဆီရောက်ပြီ”

ဟု အသိပေးလာ၏။ သူမကားပေါ်မှဆင်းရင်း လှပခန့်ညားထည်ဝါသော တိုက်ကြီးနှင့်တကွ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးကို ဆန်းသစ်စွာ ဝေးမောကြည့်မိရ၏။

“ဒါ ဒေါ်နေနီနွယ်အိမ်ဟုတ်လား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်တယ် မိ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ဖြေသည်။

သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းရင်း

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သိပ်လှလို့ပါ”

“အင်း အန်တီနွယ်ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဒီလောက်ချမ်းသာပေမယ့် လူကတော့ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရပါဘူးမိရယ်၊ ဒါကြောင့် ‘မိ’ကတွေ့ရင် အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံပေးပါ”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က သူမကို ကြိုတင်နားချ၏။
ရောက်ပြီးမှတော့ သူမလုပ်ရမည့်တာဝန်က ဒါပဲရှိတာမို့

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်မျက်နှာပြုံးသွားလျက်

“ဒါဆို သွားစို့”

တိုက်ကြီးထဲသို့ သူမကို ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ခေါ်ခဲ့သည်။
တိုက်ကြီးက ပြင်ပတွင်သာ လှပခန့်ညားတာမဟုတ် အထဲမှာလည်း ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းကြီးထဲ၌ နောက်နှင့်ဆင်ယင်ဖွဲ့စည်းထားပုံက သူမအတွက် နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုထဲ ရောက်နေသလိုလို။

“ဟော ဒေါက်တာလာပြီ”

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အဝတ်အစားတစ်ပတ်နွမ်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဒီနေ့ကော အန်တီနွယ် အခြေအနေဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ကြီး”

“စောစောကတော့ စွပ်ဖြုတ်နည်းနည်းသောက်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား ဒါဆိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဪ ဒီမှာ ကျွန်တော်စဉ်းသည်ခေါ်လာတယ်၊ အန်တီနွယ် အခန်းထဲကို တစ်ခုခု စားစရာပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း သူမကို အံ့သြသလို ကြည့်၏။

“မိ လာ၊ အန်တီနွယ်က အပေါ်ထပ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောင်လက်နေသော ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း သူမတို့ တက်ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း လောကမှာ ဒီလောက်ချမ်းသာတဲ့လူတွေလည်း ရှိသားပဲ။ မှန်တာပြောရလျှင် သူမတို့ဘဝတွင် ဒီလိုချမ်း

သာကြွယ်ဝမှုမျိုးကို အိပ်မက်ထဲမှာပင် မသိမြင်တတ်ပါ။

အပေါ်ထပ်မှာလည်း အောက်ထပ်နည်းတူ လှပခန့်ညားမှုတွေနှင့် ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က သူမကို အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ ခေါ်လာ၏။

“အန်တီနွယ်”

အခန်းထဲဝင်လိုက်တာနှင့် သင်းပျံ့လတ်ဆတ်ဖျော့တော့သော ရနံ့တစ်ခုက သူမနှာခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာ၏။

အိပ်ပျက်သော မွေးပွဲကော်စောကြီးများကို နင်းဖြတ်ပြီး လှပသော ခုတင်ကြီးထက်၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် တိုးလျှော့ ခေါ်လိုက်ခြင်း။

“ဒေါက်တာ ရောက်လာပြီကိုး”

“ဒီမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်သူပါလဲဆိုတာ ကြည့်ပါဦးအန်တီနွယ်”

ခုတင်ထက်မှ အမျိုးသမီးအသံက ခြောက်သွေ့ပေမယ့် အတော်လေး ကြည်လင်နားထောင်လို့ကောင်း၏။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ပြောတော့ အမျိုးသမီးက အိပ်ရာထက်မှ တဖြည်းဖြည်း ထလျက် သူမထံ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟင် ဒါ”

“အို”

အမျိုးသမီးသည် လမ်းခုလတ်မှာပင် သူမကိုတွေ့ကာ အံ့အားသင့် ငြိမ်သက်သွားစဉ် ရုတ်တရက် သူမမှာလည်း နေမကောင်းသည့်ကြားမှ တောက်ပဆဲရှိသော မျက်လုံးများနှင့် အမျိုးသမီး၏ လှပချောမောမှုတို့ကိုကြည့်ကာ စိတ်ထဲမှ တစ်ချိန်ချိန် တစ်နေရာရာတွင် ရင်းနှီးခဲ့သယောင်မို့ “အို” ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“အန်တီနွယ်”

“အို ဒေါက် ဒေါက်တာ၊ သူ သူ ဘယ်သူလဲဟင်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် အသံကြားမှ ဒေါ်နေနီနွယ် အံ့သလို ရွတ်ဆိုမေးလာ၏။ သူမထံမှ အကြည့်တို့ကိုမခွာ။

“သူ့မှာမည်က မိတ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါ အန်တီနွယ်”

“ဘာ နာမည်က မိဟုတ်လား၊ အို မိုး မိုးနဲ့တူလိုက်တာ”

ဒေါ်နေနီနွယ်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ရင်း သူမကို စိုက်ကြည့်လျက် ကြေကွဲသလိုပြော၏။

သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး

“နေကောင်းပါသလား အန်တီ”

“ဟင် အသံ အသံလေးကအစ တူလိုက်တာ၊ လာပါဦး”

ကလေးရယ် အန်တီနားကို”

လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဒေါ်နေနီနွယ်ခေါ်သည်။
သူမက ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကိုကြည့်လိုက်၏။ ဒေါက်တာ ခေါင်း
ညိတ်ပြတာမို့ ဒေါ်နေနီနွယ်နား သူမသွားလိုက်သည်။

“မင်းနားမည်က မိနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဒေါ်နေနီနွယ်က သူမလက်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာ
ကို ဖော့ဖော့ကြည့်သည်။

“သူ့ကို ဘယ်ကတွေ့လာတာလဲ - ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကပါ”

“သူက အဲဒီမှာနေတာလား”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က မဖြေတတ်သလို သူမကိုလှမ်း
ကြည့်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ခဏလာနေတာပါ အန်တီ”

“ဟင် ခဏလာနေတာဆိုတော့ ကလေးက ဘယ်မှာနေ
လို့လဲကွယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ် စိတ်ဝင်စားစွာမေးသည်။ လူနာစိတ်ချမ်းသာ

ပါစေဟု ဒေါက်တာပြောထားတာကြောင့် သူမ အလိုက်သင့်ဖြေ
လိုက်၏။

“ကြာအိုင်ရွာကပါ”

“ဘာ ကြာအိုင်ရွာဟုတ်လား ကလေး”

“မိ မင်း မင်းက ကြာအိုင်ရွာကဟုတ်လား”

ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်တို့ နှစ်ယောက်အတူ
တစ်ပြိုင်တည်း အံ့သြစွာမေးသည်။

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မအမေက ကြာအိုင်ရွာကမို့ပါ”

“ဟင် ကြာအိုင်ရွာက၊ ပြော ပြောစမ်းပါဦး ကလေးရဲ့၊
အမေမှာမည်က ဒေါ်ရင်မေလားဟင်”

သူမပခုံးလေးကိုလှုပ်၍ ဒေါ်နေနီနွယ်မေးတော့

“ရှင် အန်တီ အန်တီက အမေကိုသိတယ်”

“အို တကယ်ပဲ တကယ်ပဲ ဟုတ်နေပါကောလား၊ မင်းရဲ့
ညာဘက်လက်မောင်းကို အန်တီကြည့်ပါရစေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်နေနီနွယ်က သူမအင်္ကျီညာဘက်လက်
မောင်းကိုပင့်ကြည့်၏။

“ဒီ ဒီမှာ အမှတ် အမှတ်တကယ်ရှိနေတာ၊ အမယ်လေး

ကံကောင်းလို့ မာမီသမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရတာပါလားကွယ်”

“ဟင်”

“အို”

သူမ ညာဘက်လက်မောင်းမှ အမှတ်ကိုကြည့်ပြီးနောက်
ဒေါ်နေနီနွယ်သည် သူမကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးဖက်၍ ငိုရှိုက်ရင်း
ပြောသည်။

ရုတ်တရက် ဒေါ်နေနီနွယ် အပြုအမူကြောင့် ဒေါက်တာ
လှိုင်းသစ်နှင့်သူမတို့ အံ့သြသွားရ၏။

“အန်တီနွယ် သတိထားပါဦး”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က သတိပေးမှ ဒေါ်နေနီနွယ် အင်
ရပ်ကာ

“ဒေါက်တာ အန်တီရှာအေတဲ့ သမီးလေးဟာ သူလေး
ပဲလေ”

“ဗျာ”

“အို”

ဒေါ်နေနီနွယ်က သူမမျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်
ညှပ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာပြောသည်။

သူမက ဘာမှနားမလည်ဟန်ဖြင့်

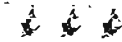
“အန်တီ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ကျွန်မရဲ့အမေက
ကြာအိုင်ရွာမှာပါ”

ထိုသို့ဆိုလိုက်တာနှင့် ဒေါ်နေနီနွယ်သည် မျက်ရည်ဖြူဖြူ
ကျလျက် ခေါင်းခါယမ်း၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ကြာအိုင်ရွာမှာရှိနေတာ သမီးရဲ့
အမေရင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမီက သမီးရဲ့အမေရင်းပါကွယ်”

“ရှင်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကို အားကိုးစွာကြည့်မိတော့ ‘သူမ’
ကို မမြင်ဘူးသလို စိုက်ကြည့်နေတာကြောင့် ပို၍အံ့သြသွားရ၏။

“ကျွန်မဝန်ခံပါတယ် မမနွယ်၊ အဲဒီညက မမနွယ်ရဲ့ သမီးငယ်ဟာ ပြန်ရှင်သန်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကလေးပေါ် သံယောဇဉ် ရှိတဲ့ ကျွန်မဟာ မမနွယ်တို့ကလည်း သေပြီးအထင်နဲ့ ပစ်ခဲ့ပြီမို့ ကြာအိုင်ရွာကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့မိပါတယ်ရှင်”

အမှားကိုသိပေမယ့် နောက်ကျခဲ့သော ဒေါ်ရင်မေသည် ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ဝန်ခံခဲ့လေ ပြီ။

“ရက်စက်လိုက်တာ မရင်မေရယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မ သမီးလေးကို ခုလိုမထားခဲ့သင့်ပါဘူး”

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မျက်ရည်တွေနှင့် ခံစားရင်နှင့်စွာ ဆိုမိကြ ပြီ။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်နှင့်အတူ နားထောင်နေသော ‘မိ’သည် ကြားရသမျှအားလုံး မယုံနိုင်စွာဖြင့်

“အမေ အမေဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ မိက အမေ

သမီးလေ”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ အမေအတွက် ကြောင့် သမီးခုလို ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ နေလာရတာပါ၊ တကယ်တော့ သမီးဟာ ဟောဒီက မမနွယ်ရဲ့သမီးပါ”

ဒေါ်ရင်မေသည် မျက်ရည်များကျဆင်းရင်း သူမကို အဖြစ်မှန် ပြောပြလိုက်သော်လည်း

“အို ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ သမီးအတွက်တော့ အမေဟာ အမေပဲ”

“တော်ပါတော့ကွယ်၊ သမီးဆီက ဒီလိုစကားကြားရတာ အမေ သေရကျိုးနပ်ပါပြီ၊ ခုချိန်ကစပြီး သမီးရဲ့အမေရင်းနဲ့ အေးအေး ချမ်းချမ်းနေပါတော့ ကလေးရယ်”

“အမှန်တရားကို လက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ မိရယ်”

တစ်သက်လုံးနေခဲ့သော အမေက သူမကို စိမ်းကားတဲ့ စကားတွေ ပြောနေပါလား။

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က နားချ၏။ ကံ၏အလှည့်အပြောင်းကို သူမ ဘယ်လိုလက်ခံရမှာလဲ။

“သမီးလေး”

ဒေါ်နေနီနွယ်က သူမကိုဖက်၍ခေါ်၏။ ဒေါ်နေနီနွယ်ကို

မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်လုံးတို့နှင့် ကြည့်မိသည်။

အို သူမရဲ့ အမေရင်းဟာ သိပ်ကိုချမ်းသာပြီး သိပ်ကိုလှသော မိန်းမတစ်ယောက်။

သို့သော် သူမအဝကတော့ ငယ်စဉ်ကထဲက ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ ဒါတွေဟာ သူမကံလား။

“မာမီသမီးလေး သိပ်ကိုဒုက္ခရောက်ခဲ့မှာပဲကွယ်၊ ခုချိန်ကစပြီး သမီးဘဝမှာ ဘာဒုက္ခမှ မရှိစေရတော့ဘူးနော်”

ကြင်နာနွေးထွေးသောလက်များဖြင့် ထွေးပိုက်ကာ ဒေါ်နေနီနွယ်ပြောသည်။ သူမ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ရင်း

“ဒါဆို မမမိုးဟာ ကျွန်မရဲ့အစ်မပေါ့နော်”

“အို ဟုတ်တာပေါ့ သမီးလေးရယ်၊ မိုးသာရှိရင် ခုလို သမီးကို ပြန်တွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာမလဲ၊ ခုတော့ အဟင့်ဟင့်”

ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ဖက်ကာသိမိကြ၏။ မြင်နေရသူတွေပင် စိတ်မကောင်း။

“ခုချိန်ဟာ မိကိုပြန်တွေ့လို့ ဝမ်းသာရမယ့်အချိန်ပါ အနီတိနွယ်၊ မိကလည်း ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မိခင်ရင်းကိုတွေ့လို့ ဝမ်းသာရမှာပါကွယ်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်၏ သတိပေးနှစ်သိမ့်စကားကြားမှ သားအမိနှစ်ယောက် အငိုရပ်သွားလျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့်သည်။

“မာမီ”

“သမီး”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်မိပြန်၏။ အားလုံး အပြုံးကိုယ်စီနှင့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ်ရဲ့သမီးကို ဒီအချိန်ထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်လာတဲ့ မရင်မေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီငွေကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ လက်ခံပေးပါ”

ဒေါ်နေနီနွယ်က လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ အနှစ်စက်စက် ထောင်တန်ငါးအုပ်ကိုထုတ်၍ ဒေါ်ရင်မေကိုပေးသည်။

ဒေါ်ရင်မေမှာ ဒီလောက်များပြားသော ငွေတွေကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းမသားနိုင်ဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျွန်မ ကျွန်မ ဒီငွေတွေကို လက်မခံပါရစေနဲ့ မမရယ်၊ သမီးလေးနဲ့မတို့ ပြန်ဆုံကြတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“အို မဟုတ်တာရှင်၊ သမီး ဒီငွေတွေနဲ့ မရင်မေကို ကန်တော့လိုက်ပါကွယ်”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

အမေသစ်နှင့် အမေဟောင်းတို့ကြားတွင် ‘မိ’သည် မျက်နှာလေးမကောင်းစွာဖြင့်

“အမေ သ သမီး ကန်တော့တာကို လက်ခံပါနော်”

တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲလာသော အမေဟောင်း ဒေါ်ရင်မေ အား ဒေါ်နေနီနွယ်ပေးလာသည့် ငွေများနှင့် ထိုင်ကန်တော့လိုက်၏။

ဒေါ်ရင်မေ မျက်ရည်များကျလေသည်။

သမီးလေးရယ်။ တကယ်တော့ အမေအတွက် ဒီငွေ တွေဟာ မလိုဘူးဆိုတာ သမီးသိပါတယ်။

အမေတကယ်လိုအပ်တာက အမေသမီးလေးပါ။

ဒါလဲ ဒေါ်ရင်မေ၏ ရင်တွင်းစကားများ။

တကယ်တမ်း နှုတ်ဖျားမှာတော့

“သာဓု သာဓု သာဓုပါကွယ်၊ အမေသမီးလေး ဒီအချိန် ဒီရက်ကစလို့ ဘဝကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေနိုင်ပါစေကွယ်”

ဘယ်လိုမှ မခွဲရက်သောသမီးအား ကောင်းစားစေချင် သောဆန္ဒဖြင့် ဒေါ်ရင်မေသည် ဒေါ်နေနီနွယ်အား ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ခြင်း ပါ။

“မာမီ”

“ပြောလေ သမီး”

“အမေ့ကို သမီးနဲ့အတူ မြို့ကိုခေါ်ခဲ့ပါရစေအောင်”

တကယ်တမ်းခွဲရမည်ဆိုတော့ ဒေါ်နေနီနွယ်ထံ သူမ တောင်းဆို၏။ ဒေါ်နေနီနွယ်က ဒေါ်ရင်မေကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

ဒေါ်ရင်မေ ခေါင်းခါယမီးကား

“အို မ မဟုတ်တာကွယ်၊ အမေ အမေ မြို့ကို မလိုက်နိုင် ပါဘူး သမီးရယ်၊ အမေရဲ့ ဒီဇာတိမှာပဲ အမေခေါင်းချပါရစေ”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးလေးရယ်၊ မရင်မေက သူကဇာတိ မြေကိုမှ မခွဲနိုင်တာ၊ ပြီးတော့ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာလည်း အဝေးကြီးမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ်က နှစ်သိမ့်၏။ မိ မျက်နှာလေးမကောင်း စွာဖြင့် ဒေါ်ရင်မေကိုကြည့်သည်။

“ဒါဆို အမေ့ဆီကို သမီးမကြာခဏ ပြန်လာမယ်နော်”

“မလာပါနဲ့သမီးရယ် အမေနေကောင်းတာပဲ၊ လိုအပ်ရင် သမီးကိုခေါ်ပါ့မယ်”

တစ်ခါတည်း သံဃာတော်ပြတ်စေရန် ဒေါ်ရင်မေက ရင်မှာ စွာဆိုနေရခြင်းပါ။

“မရင်မေအတွက် မာမီလည်း လူလွတ်ကြည့်ခိုင်းပါ့မယ်

သမီးရယ်၊ ကဲ မိုးချုပ်မယ်သမီး သွားစို့ကွယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ်က ‘မိ’ကို လက်ဆွဲ၍ ကားဆီခေါ်သည်။

“အမေ”

“သမီး”

“ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါနော် အမေ”

“အေးပါကွယ်”

ဒေါ်ရင်မေထံ လည်ပြန်ကြည့်ပြီး ‘မိ’မှာသည်။ ခြံဝထိ
ဒေါ်နေနီနွယ်လိုက်ပို့၏။ ကားများထွက်သွားချိန်မှာတော့ ဒေါ်ရင်မေ
တစ်ယောက် သည်းအူလှိုက်ဖို့ ငိုကျန်ရစ်လေသည်။

“သမီး သမီး အမေသမီးလေးရယ်”

ထိုအချိန်

အဲကွန်းအပြည့်ဖွင့်ထားသော ကားကြီးထဲမှာ ဒေါ်နေနီနွယ်
နှင့်အတူ ငိုဝင်နေသည့် ‘မိ’စိတ်တွေက ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ အမေ
ဟောင်း ဒေါ်ရင်မေဆီ

“အမေတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာ သနားစရာပါ
လား”

အတွေးများဖြင့် မျက်ရည်များကျလာ၏။

“ဘာလို့ငိုနေတာလဲ သမီးလေးရယ်၊ ခုဆို သမီးလေး

ဘဝမှာ ဘာလိုချင်လဲ၊ မာမီကိုကြိုက်တာပြော အားလုံးရစေမယ်
ဟုတ်လား”

‘မိ’၏ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာစွာ သုတ်
ပေးရင်း ဒေါ်နေနီနွယ်ပြောသည်။ မျက်ရည်ကြားမှ ‘မိ’ကြိုးစား
ပြီးလိုက်ရင်း

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့မာမီ”

ဟု ခေါင်းလေးညိတ်ပြုရာ၏။

“သမီးလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲကွယ်၊ မာမီတော့လေ
သမီးကိုတွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး နေကောင်းသွားလိုက်တာ၊ သမီးဟာ
မာမီရဲ့အသက်ပဲ”

“အို မာမီရယ်”

အပြုံးများဖြင့်ပြောရင်း ‘မိ’ကိုယ်လေးကို ဒေါ်နေနီနွယ်က
ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့လေ၏။

ကြည့်စမ်း ဒါဟာ မိခင်ရင်းတစ်ယောက်မို့ နွေးထွေးတဲ့
ရင်ငွေ့ပါလားဟု ‘မိ’တွေးကာ မျက်ဝန်းလေး မှိတ်လိုက်မိလေ၏။

“ဘာပြောတယ် သမီး၊ လူမွန်ဆိုသွားရမယ် ဟုတ်လား”

ဆရာ လူမွန်ဆိုသော အသံကြားလိုက်တာနှင့် မာမီ တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်လေ၏။ သူမက ဒေါက်တာ လှိုင်းသစ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မိကိုခေါ်လာတဲ့ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေဆိုတာ လူမွန်ပါပဲ အန်တီနွယ်”

“ဟင်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်နေနီနွယ်သည် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားလျက်

“သ သမီးလေး ‘မိ’က လူမွန်ဆိုနေတယ်ဟုတ်လား မောင်လှိုင်းသစ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီနွယ်၊ မိကို ကျွန်တော်တွေ့တာ

လူမွန်အိမ်မှာပါ”

“ဘုရား ဘုရား၊ ဒီလူနဲ့ ငါ့သမီးလေး ဘာကြောင့်ပတ်သက်ရတာလဲ၊ မဖြစ်ဘူး သမီးလေးနဲ့ဒီလူ လုံးဝမပတ်သက်ရဘူး”

ဒေါ်နေနီနွယ်က လုံးဝလက်မခံနိုင်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြောသည်။ “မိ” မျက်နှာပျက်လျက်

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မာမီ၊ သူခေါ်ထားလို့ သမီး မာမီနဲ့တွေ့ရတာပါ”

“အေး ဟုတ်ပြီလေ၊ အဲဒါ မာမီနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းကပဲ၊ အခု သမီးက မာမီနဲ့တွေ့ပြီ၊ ဒီတော့ ဒီလူနဲ့ဆက်ပြီး ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

မာမီမျက်လုံးထဲတွင် သူ့အပေါ် မုန်းတီးရိပ်တွေအပြည့်။ ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူမသိ၍ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သမီးကို ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့မာမီ၊ အခု သူ့ဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရမယ်”

“အို သမီးက ဘာသွားပြောစရာလိုလဲ၊ မောင်လှိုင်းသစ်နဲ့ ပြောခိုင်းလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ”

မမျှော်လင့်ဘဲ မာမီနှင့်သူမတို့ သဘောထားဆန့်ကျင်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေရ၏။

“မိပြောတာမှန်ပါတယ် အန်တီနွယ်၊ မိကို လူမွန်ဆီ သွားခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“မောင်လှိုင်းသစ် မင်း”

“ကျွန်တော် အန်တီနွယ်ခံစားချက်ကိုသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် “မိ”ကို လူမွန်ဆီက ခေါ်လာတာပါ၊ ဒါကြောင့် ပြန်ပို့ရပါမယ်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် တရားမျှတစွာ ဝင်ပြောတာကြောင့် သူမ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒါဆို အန်တီလည်းလိုက်မယ် မောင်လှိုင်းသစ်၊ သမီးကို အန်တီကိုယ်တိုင် စောင့်ခေါ်မယ်”

“မာမီ”

“ဘာလဲ သမီးက ဟိုလူဆီမှာပဲ နေမလို့လား”

“အို ဒီလိုလည်းမဟုတ်”

“အေး ဒါဆို ဘာမှမပြောနဲ့၊ မာမီလိုက်မယ်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကို သူမလှမ်းကြည့်တော့ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘော။

“အန်တီလိုက်တာလည်းကောင်းပါတယ် မိ၊ ကိစ္စတွေရှင်းလင်းသွားတာပေါ့”

“ဒါ ဒါပေမယ့် ဆရာက”

“လူမွန် နားလည်မှုရှိမှာပါ မိ”

မာမီလိုက်မည်ကို သူမလည်း မတားနိုင်တော့ပေ။ မာမီကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူမရင်ထဲ ဆရာနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့် စကားတွေ စဉ်းစားနေ၏။

“သိပ်ကို အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ၊ ငါ့သမီးနှစ်ယောက်လုံး ဒီလူနဲ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင် လာဆုံကြရတယ်လို့”

မာမီက မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးရွတ်ဆိုနေ၏။

“ဆရာက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ မာမီ”

ထိုစကားကြောင့် မာမီမျက်လုံးများ ပွင့်လာ၍ သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။

“သမီးက ဒီလူအကြောင်း မသိသေးပါဘူးကွယ်”

“ဒါပေမယ့် သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ် မာမီ”

ဆရာနှင့် အရင်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြတာ သူမမို့ ထိုစကားကို လွှတ်ခနဲပြောမိခြင်း။ မာမီခေါင်းခါယမ်း၏။

“သမီးအစ်မ ဘယ်သူကြောင့် သေရတယ်ဆိုတာ သိလား”

“ဆရာကြောင့်လို့ မာမိပြောမလို့လားဟင်”

“ဪ သမီးကို သူက ဒီအကြောင်းတွေပါ ပြောထားတာပါလား၊ ဟုတ်တယ် သူ့ကြောင့် သမီးအစ်မသေရတာ”

ပြောရင်း မာမိမျက်နှာက စိတ်နာဟန်ဖြင့် နီရဲလာ၏။ သူမခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ မာမိသာ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူတို့ကို မတားခဲ့ရင်”

“ဘာ ဘယ်လို ဒီလူက မာမိအပြစ်ကြောင့်လို့ သမီးကို ပြောထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိ၊ ဆရာက အဲဒီအကြောင်းတွေ သမီးမေးလို့ပြောတာပါ။ မာမိကို အပြစ်တင်တာ တစ်ခွန်းမှမပါခဲ့ဘူး”

ယောက်ျားပီသသော ဆရာ၏ စိတ်ဓာတ်ကို သူမက လေးစားစွာပြောသည်။ မာမိခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးကာ

“သူက မာမိကို အပြစ်တင်လို့ဘယ်ရမလဲ၊ အားလုံး သူ့အပြစ်တွေပဲလေ”

“မမမိုးကို သမီးလည်းသနားပါတယ် မာမိ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက သူတို့ကို မာမိသဘောတူခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်မလား

ဟင်”

မာမိမျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်ကာ သူမမေးလိုက်၏။ မာမိမျက်လုံးတွေ စူးနေဖြစ်သွားသည်။

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ မာမိက သူတို့ကို သဘောတူရမယ် ဟုတ်လား၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိုးဟာ ငယ်ငယ်လေးထဲက ရွှေလိုဥကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ယူရင် ဘယ်လောက်ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်မလဲဟင်”

“လောကမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ အတူနေရရင် အရာရာဟာ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ မာမိ”

ယခုမှတွေ့သော မိခင်ကို သူမကြောက်နေခြင်းမရှိပါ။ အမှန်တော့ ‘မိခင်’ ဟူ၍သာ လက်ခံလိုက်ရ၏။ မာမိ၏ ဂုဏ်နေဆန်လွန်းသော စိတ်ဓာတ်ကို သူမမကြိုက်ပေ။

“ငါ့သမီးလေးက တယ်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်တာကိုး၊ လောကမှာ အချစ်ထက်အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးပါကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး မာမိ၊ လောကမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုဟာ အရေးကြီးဆုံးပါ၊ အခု မမမိုးဟာ လောကထဲက စိတ်ချမ်းသာနဲ့ ထွက်သွားရပြီလေ”

“အေး အဲဒါ မိတစကားနားမထောင်လို့ သမီးအလှည့်

ကြရင် မိဘစကားနားထောင်ရမယ်နော်”

သူမက ‘ဟုတ်ကဲ့’ဟု ခေါင်းမညိတ်ပါ။ တိတ်ဆိတ်သွားသော သူမကို မာမိဆက်မပြော။ မကြာခင် ဆရာအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

“အို ဒါ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်”

မာမိကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူမကို ကြီးကြီးက အံ့သြနားမလည်သလိုမေး၏။

မာမိက တစ်အိမ်လုံးကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မကြိုက်နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာမသိမသာမဲ့၏။ နောက်ဆုံးပေါ် ပစ္စည်းတွေအပြည့်ဖြင့် အဖိုးတန်လှပလွန်းသော မာမိအိမ်ထက် စာလျှင် ဆရာအိမ်လေးဟာ စုတ်ချာနေမှာပါ။

“ဒီအိမ်လေးမှာ အေးချမ်းမှုတွေအပြည့်ရှိတယ်ဟု သူမယုံကြည်၏။

“ကြီးကြီး ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် သေချာရှင်းပြပါမယ် လူမွန်ကော”

“ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဟောဟိုမှာ”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဆရာကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာတိုက်လေးက ဗာစ်ထပ်ခွဲပို့ အပေါ်ထပ်မှာ ဆရာနေသည်။

“ဆရာ”

“ဗွ”

ဆရာကိုတွေ့တော့ သူမ ခပ်သွက်သွက်လေး နှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြလိုက်၏။ သူမသိသွားမည့် ခြေလှမ်းတွေကို မာမိမျက်လုံးတွေက တားဆီးဟန့်ထား၏။

“လူမွန်”

“အစ်ကိုလှိုင်းသစ်၊ ဟင် အန်တီနွယ်”

သူက မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါ်နေနီနွယ်ကိုပါ တွေ့ရတာကြောင့် အံ့သြသွားစဉ်

“ဘယ်လိုလဲ လူမွန်၊ မင်းက ငါ့သမီးနှစ်ယောက်လုံးနဲ့ ဘာကြောင့် ပတ်သက်နေရတာလဲ”

“ဗျာ အန်တီနွယ်သမီးနှစ်ယောက် ဟုတ်လား”

သူနားမလည်သလိုမေးရင်း သူမကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ မိုးအပြင် ဟောဒ်က ‘မိ’ဟာ ငါ့သမီးအငယ်ပဲ လူမွန်”

“ဗျာ”

“အားလုံး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကြပါ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်”

လှိုင်းသစ်ဝင်ပြောသည်။ ကြီးကြီးနှင့် လူမွန်တို့မှာ အံ့သြ
နားမလည်ဟန်များဖြင့် ဒေါ်နေနီနှင့် 'မိ'ကိုကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူးဗျာ”

“အေးကွယ် ဘာတွေဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

ကြီးကြီးနှင့် လူမွန်တို့နားလည်အောင် ခေါက်တာလှိုင်းသစ်
က ဒေါ်နေနီနှင့် 'မိ'တို့၏ ပတ်သက်မှု အစအဆုံးကို ရှင်းပြ
လိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်၏ ရှင်းပြမှုအဆုံးတွင် အားလုံး
တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ အထူးသဖြင့် လူမွန်တစ်ယောက်
ခေါင်းစိုက်ကျသွားရခြင်း။

“ကဲ မောင်လှိုင်းသစ်ရှင်းပြလို အားလုံးသိကြပြီ မဟုတ်
လား၊ ဟောဒီက သမီးလေး 'မိ'နဲ့ တို့ဘယ်လိုတော်တယ်ဆိုတာ”

ဒေါ်နေနီနှင့် လူမွန်ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်ခြင်း။ လူမွန်
သည် မျက်နှာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောလာပြီး 'မိ'ကိုကြည့်၏။

“ကြာအိုင်ရွာက 'မိ'ဟာ အန်တီနှင့်ရဲ့ သမီးဖြစ်နေလိမ့်
မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမထင်ခဲ့မိပါဘူး”

“အေးလေကွယ်၊ ကြီးကြီးတို့က 'မိ'ကို တောက ရိုးသား
ဖြူစင်တဲ့ ကလေးမဆိုပြီး ချစ်ခင်နေကြတာပါ”

ကြီးကြီးလည်းဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်နေနီနှင့် လူမွန်
၏။

“ဟုတ်ပြီလေ ခုဆို ‘မိ’ဟာ ကျွန်မသမီးမို့ ဒီမှာ ဆက်ခေါ်ထားစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။ သမီးက နှုတ်ဆက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မလိုက်ပို့တာပါ။ ကဲ သမီး နှုတ်ဆက်လိုက် သွားကြရအောင်”

မာမိက တိုက်တွန်းနေ၏။ “မိ” နေရာမှထကာ ကြီးကြီးနှင့် သူရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာနဲ့ကြီးကြီးကို ‘မိ’ ကန်တော့ပါတယ်။ ဒီမှာနေခဲ့တဲ့ ရက်တွေအတွင်း ‘မိ’ ဘက်က မှားတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောရင်း “မိ” ကန်တော့လိုက်သည်။

ဆရာက ဘာမှမပြောပေမယ့် ကြီးကြီးက လူကြီးပိသစွာ

“အေးကွယ် သာဓု သာဓု သာဓု၊ မိ ဒီလိုကောင်းစား သွားတာ ကြီးကြီးတို့ ဝမ်းသာပါတယ်”

မျက်ရည်လည်ကာပြော၏။ တကယ်တမ်း ခွဲရမည်ဆိုတော့ “မိ” ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငိုချင်ချင်။

“အန်တီ ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ကစောင့်နေရအောင်”

“ဟင် အင်း”

လှိုင်းသစ်က အလိုက်သိစွာဖြင့် ဒေါ်နေနီနွယ်ကို ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ လူမွန်နှင့် မိနှစ်ယောက်တည်း။ ကြီးကြီးက

လည်း အိမ်ထဲဝင်သွားပြီ။

“ဆရာ”

“ဗွ”

“မိ မိ မာမိနဲ့လိုက်သွားရမလားဟင်”

ယခုချိန် သူသာလိုက်မသွားနဲ့ဟုပြောလျှင် သူမနေခဲ့မှာ သေချာသည်။

တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခကြုံလာသော သူမဘဝလေး ယခုမှစ၍ ကောင်းစားများကို မတားဆီးရက်ပါ။

“လိုက်သွားရမှာပေါ့ကလေးရယ် အန်တီနွယ်က မင်းရဲ့ အမေရင်းပဲ”

“ဒါပေမယ့် မိက ဆရာနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

“ကလေးရယ်”

ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့်ပြောလာသော ချစ်သူလေးကို သူ သနားကရုဏာနှင့်ကြည့်၏။ တကယ်တော့ ယခုမှချစ်ကာစ သူမကို ဘယ်မှာခွဲနိုင်မည်နည်း။

သို့သော် သူမထက်စာလျှင် သူသည် လူကြီးတစ်ယောက်။ အစစအရာရာအသိနှင့် ဆင်ခြင်သင့်၏။

“ကိုယ်လည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မိက

အန်တီနယ်နဲ့မှ ပြန်တွေ့တာလေ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ရိပ်
ဟာ ဘယ်လောက်အေးချမ်းတယ်ဆိုတာ 'မိ' ခိုလှုံကြည့်ပါဦး။ ကိုယ်နဲ့
မိက အချိန်မရွေး တွေ့လို့ရတာပဲ။

သူနှစ်သိမ့်လိုက်မှ သူမမျက်နှာလေး ကြည်လင်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ မာမီဆိုမှာနေပေမယ့် ကိုကိုနဲ့မိ တွေ့လို့
ရတာပဲ။ မိ ကိုကိုဆီလာခဲ့မယ်နော်”

“အင်း”

သူခေါင်းညိတ်သည်။ လောလောဆယ် သူမစိတ်ချမ်းသာ
ရန် ကတိပေးခြင်း။

“အို ကိုကိုလည်း ‘မိ’ ဆီလာရမှာပေါ့၊ လာမယ် မဟုတ်
လား ကိုကို”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွယ်”

ထိုစဉ် ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံပေးလေ၏။ သူသက်ပြင်းကြိတ်
ချသည်။

“ဟော့ မာမီတို့ခေါ်နေပြီ ကိုကို၊ မိသွားတော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

မိက ယူစရာရှိသော ပစ္စည်းတချို့နှင့် ကြီးကြီးကို နှုတ်
ဆက်ပြီးထွက်ခဲ့သည်။

“ကြာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို သမီးပစ္စည်းလေးတွေ ယူနေလို့ပါ မာမီ”

“အင်း ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ မောင်လှိုင်းသစ်မောင်းတော့”

“ကောင်းပါပြီ အန်တီနယ်”

မိကားပေါ်ရောက်ပြီမို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာမကောင်း
စွာကျန်ခဲ့သော ‘ဆရာ’ ကိုမြင်လျက် ‘မိ’ ကားပေါ်မှာ တိတ်ဆိတ်
နေ၏။

“သမီးလေး”

“ရှင် မာမီ”

“မနက်ဖြန် မာမီနဲ့သမီး အဝတ်အစားထွက်ဝယ်ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ စိတ်မပါစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ယခုချိန်မှာ သူမ
ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ကိုကိုကိုသာ သတိရနေ၏။

“သမီး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့လည်း မာမီလုပ်ပေး
မယ်၊ အို သမီးလေးလိုချင်တာရှိလည်း မာမီကိုပြောနော်”

“ဘာမှမလိုသေးပါဘူး မာမီ”

ဒေါ်နေနီနွယ်က 'မိ'ကို အရပ်လေးတစ်ရပ် လက်ထဲ
ရောက်လာသလို သူစိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်းဖို့ စဉ်းစားသည်။

“မောင်လှိုင်းသစ်”

“ဗျာ အန်တီနွယ်”

“သမီး တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ဖို့ မင်းပဲ စီစဉ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကားမောင်းနေရင်း လှိုင်းသစ် ခေါင်းညိတ်၏။

မိကို ပြန်တွေ့သည့်အချိန်မှာကား ဒေါ်နေနီနွယ်တစ်ယောက်
လုံးဝနေကောင်းသွားတာ အံ့သြစရာ။

အိမ်သို့ရောက်တာနှင့် 'မိ'အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခိုင်း
ခဲ့သောအခန်းကို ဒေါ်နေနီနွယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့၏။

“ဒေါ်ကြီးကို သမီးအတွက် မာမီကိုယ်တိုင် အခန်းပြင်
ခိုင်းထားတာ”

အပြာနုရောင်တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးနေသော လှပလွန်းသည့်
အခန်းကြီးကို သူမငေးကြည့်မိ၏။

ကြည့်စမ်း သူမတစ်သက်တာမှာ ဒီလိုလှပလွန်းသော
အခန်းတစ်ခု ရရှိလိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့။ ခုတင်ပေါ်ရှိ မွေ့ရာကြီး
ကလည်း ထူအိစ္စာ ထိုမွေ့ရာပေါ်မှာ လှပသော အတွန်များစွာ

နှင့် အိပ်ရာခင်းကြီး

“သမီး ကြိုက်ရဲ့လားဟင်”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့ ကြိုက်ပါတယ် မာမီ”

သူမကြိုက်တယ်ဆိုတော့ မာမီမျက်နှာတစ်ခုလုံး အပြုံး
တွေဝေသွား၏။

“ဟောဒါက သမီးအတွက် ဗီရို၊ မနက်ဖြန် သမီး
စိတ်ကြိုက် အဝတ်အစားတွေ သွားဝယ်မယ်”

မတ်ရပ်ဗီရိုကအမြင်ကြီး စာကြည့်စားပွဲ မှန်တင်ခုံတို့ဖြင့်
လိုသေးမရှိပါ။

“ဒီမှာ ရေချိုးခန်း၊ ဒါကသန့်စင်ခန်း အားလုံးတွဲလျက်ပဲ
သမီး”

အိပ်ခန်းနှင့်တွဲလျက် ကြွေပြားများဖြင့် သီးသန့်အခန်းဖို့
ထားသော ရေချိုးခန်းက လင်းလက်နေ၏။ ကြွေလုံကြီးက အခန့်
သား။ အားလုံး သစ်လွင်တောက်ပလျက်။

“ဪ မနက်ဖြန်မှာ သမီးကို အလှပြင်ဆိုင်ပါ ဒေါ်
သွားရမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မာမီ”

သူမမေးတော့ မာမီပြုံးသည်။ သူမဆံပင်လေးများကို

ဖွဖွသပ်တင်ပေးကာ

“သမီးကို အလှပြင်ပေးဖို့ပေါ့ကွယ်၊ မာမီ သမီးက
မကြာခင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးဖြစ်တော့မှာလေ”

“သမီး မာမီဆီ ခွင့်တောင်းစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲ သမီး”

မာမီက သူမကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူမ တစ်ချက်
အားယူပြီးမှ

“သမီးကို ဆရာဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးပါ မာမီ”

“ဘာ သမီးက လူမွန်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မယ် ဟုတ်
လား”

မာမီအံ့သြသလိုမေတော့ သူမခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဆို တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ကကော သမီး”

“သမီး သမီး အဆေးသင်တက်မယ် မာမီ”

“ဘာ လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ဘာကြောင့် သမီးက အဆေး
သင်တက်ရမှာလဲဟင်၊ ဟိုလူဆီမှာလည်း သမီးကို အလုပ်လုပ်ခွင့်
မပြုနိုင်ဘူး ဒါပဲ”

စောစောက ပြီးခွင့်နေသော မာမီမျက်နှာ ချက်ချင်းတည်
သွားလျက် စကားကို ပြတ်သားစွာပြောပြီး သူမနားမှ ထွက်သွား

လေ၏။

အခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေသည်။
အရာအားလုံး ပြည့်စုံပေမယ့် ကိုကိုက အနားမှာမရှိလေတော့ သူမ
အတွက် အဓိပ္ပါယ်မဲ့နေသလိုပါပဲ။
ကိုကိုရယ်။

“မိကိုသတိရလိုက်တာကွယ်”

ညစာထမင်းဝိုင်းတွင် ကြီးကြီးက လွတ်နေသော ထိုင်ခုံကိုကြည့်၍ သူမကို တမ်းတသည်။ တကယ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြီးမပြောခင်ကထဲက မိကို သတိရနေတာ။

ကြီးကြီးပြောလိုက်တော့ သတိရစိတ်က ပို၍ပြင်းထန်သွား၏။

“ဒီအချိန်ဆို သူက အကောင်းစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ကို မေ့နေလောက်ပါပြီကြီးကြီး”

“အင်း ဒီကလေးမ ကုသိုလ်ကံက တကယ်ဆန်းတယ်၊ တောရွာမှာနေလာခဲ့ပြီး ခုတော့ ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီသူဌေးမကြီးရဲ့ သမီးလာဖြစ်နေတာ”

“သူကပေါ့ ကြီးကြီး”

“မိ”ကို သူစတွေ့ချိန်မှာ “မိ” နှင့်တူ၍ သတိပြုမိခဲ့ခြင်း

ပါ။ သို့သော် မိုးနှင့်ညီမတော်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ။

စောစောကစကားမှာ ကြီးကြီးစိတ်ပျက်အောင် သူတမင်ပြောလိုက်ခြင်းပါ။ တကယ်တမ်း သူမ၏ စိတ်အမှန်သည် ထိုသို့မဟုတ်နိုင်ဟု သူသိသည်။

မိက ရိုးသားဖြူစင်သော မိန်းကလေးမို့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဒီလောက်မက်မောမည်မဟုတ်ပေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘဝလေး ကောင်းစားသွားတာ ကြီးကြီးတော့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာတာပါပဲ ကြီးကြီး၊ ဪ ခါနဲ့ ကြီးကြီးအတွက် ကျွန်တော် အိမ်အကူတစ်ယောက်ရှာပေးပါဗယ်”

သည်အိမ်မှာ “မိ” နေခဲ့တာ ဘာမျှမကြာသေးပေမယ့် တစ်အိမ်လုံး သူလက်ရာ သူမပုံရိပ်တွေနှင့် ပြည့်နေသယောင်။

သူမမရှိတော့ သူတို့အိမ်လေးသည် ပိုပြီး ခြောက်သွေ့သယောင်ခံစားရ၏။

“မိလောက်အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“ဪ ကြီးကြီးရယ်၊ အခု ကြီးကြီးရဲ့မိက သူဌေးသမီး

ဖြစ်သွားပြီခင်ဗျ”

အရင်က အိမ်မှာခိုင်းခဲ့တာကိုတောင် လွန်လှပြီဟု သူထင်၏။ အန်တီနွယ်သာသီလျှင် ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်လိုက်မလဲ။

“အေးပါကွယ် ကြီးကြီးက မိဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ ထက် သူ့ရဲ့ ချစ်စရာ ခင်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားလေးကို သဘောကျလို့ပါ”

“ကြီးကြီးတောင် ဒီလောက်သဘောကျနေရင် မိရဲ့အမေရင်းဖြစ်တဲ့ အန်တီနွယ်က ‘မိ’ကို ဘယ်လောက်ချစ်လိုက်မလဲ”

“အင်းလေ ဟုတ်တာပဲ”

မိုး ဆုံးပြီးချိန်မှစကာ အိပ်ရာထဲလဲခဲ့သော အန်တီနွယ်သည် ယခုနေခါ လန်းဆန်းအားပြည့်နေတာ သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရပြီ။

ဒါဟာ ‘မိ’ကြောင့်မဟုတ်လား။ အန်တီနွယ်အတွက် ဝမ်းသာမိပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ‘မိ’ကို ကြိတ်ကာသတိရတမ်းတ စိတ်အား မျှိုသိပ်ခဲ့ရသည်။

“ကြီးကြီးတို့ မိကိုသတိရတဲ့အခါ သွားတွေကြရအောင် မောင်လူမွန်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကြီးကြီးရယ်”

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အန်တီနွယ်၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိနေတာမို့ ကြီးကြီးကို နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

ထမင်းကို ဟန်ဆောင်စားနေသည့်တိုင် အရသာ ဘာမှန်းမသိ။

“ဆရာ ဒါ မိကိုယ်တိုင်ချက်ထားတဲ့ ဟင်းလေ၊ ကောင်းရဲ့လားဟင်”

သူမရှိစဉ်က စိုပြေသော ထမင်းပိုင်းလေးကို သတိရမိ၏။ ယခုတော့ ဒီလိုရက်တွေ ပြန်မရနိုင်တော့ပြီ။

“ထမင်းစားမကောင်းဘူးလား မောင်လူမွန်”

“ဗျာ မ မဟုတ်ပါဘူးကြီးကြီး၊ နေလည်က လက်ဖက်ရည်သောက်ထားလို့ ရင်ခံနေတာနဲ့”

ကြီးကြီးပြုံးသည်။ သူ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ လူကြီးဖြစ်တဲ့ကြီးကြီးက ခိုပ်မိပုံ။

“ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ လူမွန်ရယ်၊ မင်းလည်း မိကို သတိရနေတာမဟုတ်လား”

ပွင့်လင်းစွာ ကြီးကြီးမေးတော့ သူသက်ပြင်းချ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မိကို သတိမရသင့်ဘူးထင်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မောင်လူမွန်၊ မိဟာ တိုခင်
နေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

မကြိုက်သလို ကြီးကြီးပြောသည်။ အခြေအနေမတူသော
‘မိ’ကို သတိရခြင်းသည် သူတို့အတွက် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသလို
မဟုတ်လား။

“ဒါပေမယ့် မိဟာ ကျွန်တော်တို့ခင်ခဲ့တဲ့ သာမန်မိန်း
ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး ကြီးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘဝခြင်းခြားနား
သွားပြီ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကွယ်၊ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ခင်တွယ်တာ ပိုက်ဆံနဲ့သက်ဆိုင်လို့လား မောင်လူမွန်”

လူကြီးဖြစ်သော ကြီးကြီးကတော့ ယခု သူလက်ရှိခံစား
နေရသည့် ဝေဒနာကို နားလည်မည်မဟုတ်။ ပိုက်ဆံကြောင့် သူနဲ့
မိုး ဂုဏ်ရည်မတူ၍ ကွဲခဲ့ရ၏။

“မိကိုမမေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်
ကြီးကြီး”

“အို ဘာဒုက္ခရောက်စရာလိုလဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် သတိရတာပဲ”

“ကျွန်တော်မပြောတတ်တော့ဘူး ကြီးကြီး”

သူနေရာမှထလာခဲ့သည်။ ခြံထဲဆင်းခဲ့၏။ ကြီးကြီးကိုပြော
ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ‘မိ’ကိုမမေ့နိုင်။

မေ့နိုင်စရာ အကြောင်းလဲမရှိ။ သူ၏အချစ်တွေက သူမနှင့်
ဒုတိယအကြိမ်ပါသွားခဲ့ပြီ။

မိရယ်

စောစောကသာ မင်းဟာ အန်တီနွယ်သမီးမှန်းသိခဲ့ရင်
ကိုယ်ရဲ့အချစ်တွေ မျှီသိပ်ခဲ့ပါရဲ့။

ခုတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမလဲမိ။

ထိုအချိန်

“စားနော် သမီးလေး၊ မာမိက သမီးလေး ဘာကြိုက်
တတ်မှန်းမသိလို့ ဟင်းတွေစုံအောင်ချက်ခိုင်းထားတယ်၊ ရော ဟော
တာက ပုစွန်ထုပ်ကြီးဆီပြန်”

မီးရောင်တွေထိန်လင်းနေသော ထမင်းစားခန်းကြီး၏
အလယ် လူလေးငါးယောက် အသာလေးထိုင်စားနိုင်သည့် ဆုံလည်
စားပွဲကြီးပေါ်တွင် အကောင်းစား အပျံ့စားဟင်းတွေ ငါးခွက်ထက်
မက။

အသီးအရွက်ကြော် ဟင်းရည်နှင့် တစ်ခြားဟင်းရုံတွေ
က သုံးလေးခွက်။ အို သူမအတွက် တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ

မမြင်ဘူးတဲ့ ထမင်းပွဲကြီး။

ကြည့်စမ်း ဒီဟင်းတွေအားလုံးကို ထိုင်စားမည့်လူက မာမီ နဲ့သူမ နှစ်ယောက်တည်း။

“သမီးအတွက် ဟင်းတွေ ဒီလောက်အများကြီး မချက် ခိုင်းပါနဲ့ မာမီ၊ သမီး ဟင်းမရွေးပါဘူး”

မာမီကြင်နာစွာထည့်ပေးသော ပုစွန်ထုပ်ကြီးကို ကျွေ့နှပ် အောင် သူမစားလိုက်သည်။

အား လျှာထဲကိုစိမ့်သွားတာပါပဲလား။

“အိုကွယ် မာမီမှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ မာမီအကြိုက် ဟင်းကောင်းကောင်းလေးတွေ ချက်ကျွေးရမှာပဲ၊ အဟင်း မာမီလည်း သမီးရောက်လာမှ ထမင်းစားဝင်လာတယ်”

တကယ်လည်း ဒေါ်နေနီနွယ် ထံမင်းတစ်ပန်းကန်ကုန် လေ၏။

“ထမင်းများများစားပါမာမီ၊ ဒါမှ မာမီကျန်းမာမှာ”

“အေးပါကွယ် သမီးလေးရှိနေတော့ မာမီ ကျန်းမာပါ ဖြ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ရသော အမေရင်းမို့ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သူမ ခင်တွယ်ပါ၏။ သည်အမေက သူမကိုမွေးခဲ့တာပဲ။

ထမင်းစားပြီးတော့ အချို့ပွဲဆက်သည်။ အသီးအနှံမျိုးစုံ ဖြစ်၏။

“အသီးအနှံများများစားသမီး၊ အသားအရေကောင်း တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

သူဌေးအိမ်ဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိစားစရာတွေက အလွှဲပယ်။ ရွာကအမေနှင့် ကြီးကြီးတို့ကို သတိရ၏။

ကိုကို

ကိုကိုနှင့်သာ ဒီလိုစားပွဲမှာ စားလိုက်ရလျှင် သူမအတွက် ပိုဖြည့်စုံမည်ထင်ပါရဲ့။

ယခုတော့

လွမ်းလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

ထမင်းစားပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း ခြံထဲဆင်းလာ၏။

လှပစိမ်းစိုသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးက သူမစိတ်ကို ကြည်နူး လန်းဆန်းစေ၏။ သည်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကိုကိုနှင့်အတူ လက်တွဲလမ်း လျှောက်လျှင် - ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

“သမီး”

“ဪ မာမီ”

“အေးတယ်သမီးရဲ့ ဒါလေးခြုံထား”

မာမိရောက်လာပြီး သူမပရုံးပေါ် နိုင်ငံခြားဖြစ် ခြုံစောင်

အပါးလေး လွှမ်းပေး၏။

“သမီးကို ပေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ မာမိ”

“ဟောဒါ သမီးသုံးဖို့ လက်ကိုင်ဖုန်း”

“အို သမီးဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိ”

အနီရောက်လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကိုကြည့်ကာ အပြုံးဖြင့် သူမ ပြောမိ၏။

“သမီးကြိုက်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို မာမိကျေနပ်ပြီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မာမိ”

သူမ၏ ရှိုးသားမှုကို မာမိက သဘောကျစွာရယ်သည်။

ထိုနောက် သူမနဖူးကို ဖွဖွနမ်းလေ၏။

“တိ တိ”

“ဟင် ဘယ်ကဖုန်းပါလိမ့်”

အိပ်ရာဝင်တော့မည့်စစ် ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် သူ ကိုင်လိုက်သည်။

နံပါတ်သစ်။

သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော ဖုန်းနံပါတ်မို့ ဘယ်သူများပါ လိမ့်ဟုတွေးကာ နားထောင်လိုက်တော့

“ဟဲလို”

“ကိုကို”

“ဟင် မိ”

ကြည်လင်သော အသံတိုးတိုးလေးကြောင့် သူရင်ခုန်သွား ရ၏။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီကျော်ပြီ။

“ကိုကို အိပ်ပြီလားဟင်”

“ဟင် ဟင်အင်း မိကော”

“အဟင်း မိလည်း အိပ်မပျော်ဘူးကိုကို၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“အင်း ပြောပါဦး”

“ကိုကိုကို သတိရလို့”

“မိရယ်”

သည်လိုချွတ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး ယခုနေ အနားမှာရှိ လျှင် သူဘာလုပ်မိမလဲမသိပေ။

“ကိုကိုကော မိကို သတိမရဘူးလား”

သူ့ချစ်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အမှန်တော့ ဒီတစ်ညနေလုံး သတိရနေတာ။

“ဟင်အင်း”

“ဟင် ကိုကို တကယ်သတိမရဘူးလား”

“အင်း”

“ဪ”

သူမ စိတ်မကောင်းသံလေး ဖြစ်သွားတာကြားရတော့ အစလွန်သွားပြီဟု သတိရ၏။ သူမ အသံတော်တော်နှင့် ပေါ်မ လာ။

“ဗွ”

မထူးပေ။ သူ့နောက်တစ်ခါထပ်ခေါ်သည်။

“ဗွ ဗွ”

“ပြောပါ ကိုကို၊ မိ နားထောင်နေပါတယ်”

“ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“စိတ်မဆိုးရဲပါဘူး ကိုကိုရယ်”

ပြောပုံလေးက သနားစရာ။ ချစ်စရာ။ သူ့စားချက် အမှန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီတစ်နေ့လုံး မိ မရှိတဲ့အိမ်မှာ ကိုကိုအတွက် ခြောက် ဆွေနေပါတယ်ကွယ်”

“ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ကိုကို”

ကြည့် ကောင်မလေးညစ်ပြီ။

အဓိပ္ပါယ်ကိုသိလျက်နဲ့ မေးနေတာ။

“ကိုကို မိကို လွမ်းနေတာ”

“ဟင် စောစောက သတိမရဘူးဆို”

“မိကယုံလား”

“ဒါတော့ ကိုကိုပြောတာပဲ”

“ကိုကိုပြောတိုင်း ယုံတာပဲလား”

“အင်း”

အနားမှာ သူမရှိနေလျှင် ခေါင်းလေးကို ဖွဖွထုဖြစ်မည် ထင်၏။

“ဒါနဲ့ ဒီဖုန်းက”

“မာမိ မိကိုလက်ဆောင်ပေးတာလေ”

“ဪ”

ယခုမှ သူမ၏ ဘဝမှန်ကို သူသတိရသွားသည်။ သူ့ဌေး သမီးလေး ‘မိ’ အခုဘယ်နေရာက ပြောနေတာပါလိမ့်။

“အန်တီနွယ်နဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား မိ”

“အင်း”

“ဟေ့ လူကြီးကို အင်းလို့ပြောစရာလား”

သူ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ငေါက်သလိုပြောသည်။ သို့သော် မိ၏ တုန့်ပြန်မှုကြောင့် ပြုံးမိသွား၏။

“အဲဒီလူကြီးက မိရဲ့ချစ်သူပဲ”

“အဟွန်း ဟုတ်လို့လား”

“အင်း”

သူမကြိုက်မှန်းသိ၍ သူမက တမင်တကာ ‘အင်း’ လိုက် ခြင်း။ ချစ်သူတွေကြားမှာတော့ ရင်းနှီးစွာ တုန့်ပြန်ခွင့်ရှိတာပဲ။

“မိ ခုပျော်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေထိုင်ရတာ အားလုံးပြည့်စုံ အဆင်ပြေပါတယ် ကိုကို”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် မပျော်ရတာလဲ”

“ကိုကိုမရှိလို့ပေါ့”

“ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး သိပ်ချွဲနေပါလား”

သူမ၏ စကားတစ်ခွန်းတိုင်းက အေးစက်နေသော သူရင် ကို ခုန်စေသည်။

“ခွဲတာမဟုတ်ဘူး တကယ်ပြောတာ၊ ကိုကိုသိပ်သတိ ရတယ်”

“အခု မိဘယ်နေရာက ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“မိအခန်းထဲကပေါ့ ကိုကို”

တော်သေးတာပေါ့ဟု သူတွေးလိုက်၏။ အန်တီနွယ်သာ ကြားလျှင် သူမကို ဒီလိုဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုမည်မဟုတ်ပေ။

“မိ”

“ရှင်”

“အန်တီနွယ်က ဘာပြောသေးလဲ”

“မာမိက မိကို တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရမယ်ဘူး မိ စတက်ချင်ဘူးကိုကို၊ မိ ကိုကိုဆီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူမပြောနေ၏။ သူတစ်ယောက်
တည်း ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“အခု မိက အလုပ်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊ အန်တီ
နွယ်ပြောသလို တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပေါ့ကွယ်”

“ကိုကိုက တက်စေချင်တာလား”

စိတ်ကောက်သလို သူမမေးတော့ သူသက်ပြင်းချ၏။

“ဒါပေါ့ ကလေးရယ်၊ မင်းကငယ်သေးတာပဲ
တက္ကသိုလ်ရဲ့ အရသာကို ခံစားကြည့်သင့်တာပေါ့”

“မိတော့ ပျော်မယ်မထင်ပါဘူး ကိုကို”

“ပျော်အောင်နေရမှာပေါ့၊ အခု မိဘဝက အစစပြည့်စုံပြီး
ပျော်စရာကောင်းနေပြီလေ”

“ဘာလဲဟင် မိ၊ ဓာမီသမီးဖြစ်လို့ ချမ်းသာသွားတာကို
ပြောတာလား ကိုကို”

သူဘာမှမပြောဘဲ တိတ်နေလိုက်၏။ သူမအသံလေး
ဆက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုကိုနဲ့ မိ တွေ့ချင်တယ်”

“ဒီရက်ပိုင်း ကိုကိုမအားဘူး”

“ရတယ်လေ ကိုကိုဆီ မိလာခဲ့မယ်”

“ဟင် ဘယ်တော့လဲ”

“တစ်ရက်ရက်ပေါ့ ကိုကို ဘိုင်”

ကောင်မလေး ဖုန်းချသွား၏။ သူပြီးကာ ခေါင်းခါယမ်း
သည်။

မိ တဖွတ်ထိုးနိုင်တာ သူသိ၏။

သူမလာမယ့်နေ့ကိုသာ သူရင်ခုန်စွာစောင့်နေရဲ့။

“မိရယ် လမင်းကြီးကတစ်ဆင့် ကိုကိုနဲ့ မင်းတွေ့နေရ
ပါတယ်”

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ပိုင်းစက်သော လမင်းကြီးကို
ကြည့်ရင်း သူတမ်းတစွာ ရေရွတ်မိ၏။

တစ်ဖက်မှ “မိ”သည်လည်း

“ကိုကိုရယ် မိဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုအားလုံးဟာ ကိုကိုပါ”

အိစက်သော မွေ့ယာကြီးထက်ဝယ် ချစ်သောကိုကိုကို
သူမ တမ်းတနေမိ၏။

ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် ကိုကိုအသံလေးကြားလိုက်ရမှ သူမ
နေသာမလိုရှိသွားတာ။

သိပ်ကိုပြည့်စုံတဲ့ ဘဝမှာ သူမပျော်နေမယ်လို့များ ကိုကို
ထင်နေသလား။

မိ မပျော်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

ဝတ်စုံလေးဖြင့် ကျောလယ်ရှိ ဆံပင်လေးများကို ဒစ်ဂျစ်တယ်ဖြင့်
ခပ်ဖွဖွလေး တွန့်ထားသော အစွမ်းကုန်လှဝနေသည့် မိန်းကလေး
က သူမတုလား။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် မယုံနိုင်သလိုမေးတော့ အားလုံးပြီးကြ
သည်။

“ဒါပေါ့ သမီးလေးရယ်၊ မှန်ထဲက သိပ်လှတဲ့ မိန်းက
လေးဟာ မာမီသမီးလေး အစစ်ပါကွယ်”

“အို မာမီရယ်”

မာမီက ကျေနပ်ပြီးဖြင့် သူမကိုယ်လေးကို ခပ်ဖွဖွဖက်
ကာ နဖူးလေးရွိုက်နမ်း။

“ခုချိန်ကစပြီး သမီးဟာ သူဌေးမကြီး ဒေါ်နေနီနွယ်ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး မိမိနွယ်ဖြစ်သွားပြီ”

“မမလေးအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးကအစ သူမကို လေးစားစွာ ဆက်ဆံ
လာ၏။ မာမီက သူမကို အစားအသောက် အနေအထိုင်မှစကာ
အဆင့်မြင့်မြင့်ဖြစ်စေရန် အားလုံးသွန်သင်ပေးသည်။

“ကိုယ်က သူဌေးသမီး ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ဆိုတော့ အရင်အချိန်တွေလို သာမန်နေလို့မဖြစ်ဘူး။

“ကြည့်စမ်း မာမီသမီးလေးက လှလိုက်တာကွယ်”

“ဟုတ်တယ်နော် နဂိုအလှပေါ်မှာ ခုလိုထပ်ပြီး မွမ်းမံ
ပြင်ဆင်လိုက်တော့ နည်းနည်းလေးမှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင်ဘဲ”

လှပကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားများနှင့် အဖိုးတန်
လက်ဝတ်ရတနာများကို မိခင်တစ်ယောက်၏ မေတ္တာဖြင့် မာမီက
သူမအပေါ် ရက်ရောစွာ ပေးအပ်ခဲ့၏။

သူမကို လှစေချင်သော မာမီက အကောင်းဆုံး အလှပြင်
ဆိုင်သို့ခေါ်လာ၍ ဆံပင်ကအစ ပြုပြင်စေသည်။

အလှပြင်ပြီးနောက် အဖိုးတန် အဝတ်အစားများနှင့် သူမ
သည် နတ်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်သလို ချက်ချင်း အသွင်ပြောင်း
လဲသွားရ၏။

“ဒါ ဒါ မိ မိပါနော် မာမီ”

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရိပ်ထဲတွင် ပေါ်နေသော ပန်းရောင်နုနု

အမြဲတမ်း အဆင့်မြင့်မြင့်ဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိထားနေရမယ်နော် သမီး”

ထမင်းစားလျှင် ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်း ကိုင်တာကအစ တစ်နေ့ကို ရေနစ်ခါချိုးပြီး အဝတ်အစားနှစ်ခါလဲရ၏။

မာမိမိတ်ဆွေတွေလာလျှင် ဟန်ဆောင်ပြီးပြ၍ လူမှုရေးအရ နှုတ်ဆက်စဉ်ခံရတာတွေ စကားကို ခပ်တိုးတိုးနှင့်ရယ်လျှင် သွားမပေါ်စေတာကအစ။

လူကုန် အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်ရတာ မလွယ်ပါလား။

“လောလောဆယ်တော့ သမီးစိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်နေမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ အကျင့်ပါသွားပါလိမ့်မယ်”

သူမကတော့ ကြာအိုင်ရွာမှ လွပ်လပ်သော ဘဝကိုပဲ တမ်းတ၏။ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်စရာမရှိ။ ပကတိရိုးသားမှုနှင့် ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။

“သမီးအတွက် အထူးစဉ်းစဉ်းလုပ်ပေးရမယ်”

မာမိပြောတာတွေ သူမ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူမသည် မာမိအလစ်တွင် ကိုကိုယ်ပြေးသွားခဲ့၏။

သည်အချိန် ကိုကိုရှိနေတာ သူ့ရုံးခန်းမှာ

“ကိုကို”

“ဟင် မိ”

ပြောင်းလဲခြင်းများစွာနှင့် သူမကိုတွေ့လိုက်ရတော့ သူအံ့သြသွားပုံ။ သူမ ကိုကိုကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကိုကို မိလေ မိကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ကြည့်စမ်း ရက်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ မင်းပုံစံတွေ ပြောင်းသွားပါလားမိ”

ကိုကိုနှင့် သူမမျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ကိုကိုပြောသည်။

“ကိုကို သဘောမကျဘူးလားဟင်၊ တကယ်တော့ ဒီပုံစံတွေအားလုံး မာမိဖန်တီးပေးတာပါ”

သူခေါင်းခါယမ်း၏။ ဒေါ်နေနီနယ်၏အကြောင်းကို သူသိနေတာပဲ။

“မင်းက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပုံဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ မိ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ ကြာအိုင်ရွာက မင်းပုံစံလေးပဲ စွဲမြဲနေတယ်”

“မိလည်း အဲဒီအချိန်ကို အမြဲသတိရပါတယ် ကိုကို၊ ကိုကို ကိုကိုရယ် မိလွမ်းလိုက်တာ”

“ဟင်”

မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ကိုကိုကို သူမရင်ခွင်ထဲ တိုးကာ
ဖက်လိုက်၏။

“ကိုကို ကိုကို မိကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”

“လွမ်းတာပေါ့ ကလေးရယ်”

သူ၏ မောင့်စည်းထိန်းချုပ်မှုတို့ပေါက်ကွဲကာ သူမမျက်နှာ
လေးကို တစ်စိုက်မက်မက် နှမ်းမိလေ၏။

“ကိုကို”

“ခွ”

“ကိုကိုဆီ မိပြန်လာချင်တယ်”

“ဟင် မဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

သူငြင်းတော့ သူမမျက်နှာလေးပျက်လေ၏။ သူမကတော့
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့နေချင်တာလေ။

“သိပါတယ် ကိုကိုက မိကို မချစ်ဘူးဆိုတာ”

ရင်ခွင်ထက်မှာခွာ၍ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာပြောသည်။ သူ
သက်ပြင်းချကာ

“ဘာလို့ စကားနာထိုးရတာလဲမိ၊ ကိုယ် ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်မသိတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်လည်း

မိကို ခေါ်ထားချင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်ဘာဖြစ်လဲ ကိုကို”

မျှော်လင့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမမေး၏။

“အန်တီနွယ်နဲ့နေရတာ မိ မပျော်ဘူးလား”

“မာမီလား မာမီနဲ့နေရတာကောင်းပါတယ်၊ မိကို အဖိုး
တန် အဝတ်အစားတွေဝယ်ပေးတယ်၊ တန်ဖိုးကြီး ရတနာတွေဆင်
ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိ မပျော်ဘူးကိုကို”

အပေါ်ယံ ရုပ်ဝတ္ထုတွေအားလုံး ပြည့်စုံနေသည့်တိုင် သူမ
ရင်ထဲက လိုအပ်ချက်ဟာ ကိုကိုအချစ်လေ

ကိုကိုသာ အနားမှာရှိနေလျှင် သူမအတွက် ဘာမှမလို
အပ်ဟုထင်၏။

“ပျော်အောင်နေပေါ့မိရယ်၊ အန်တီနွယ်က မိရောက်လာလို့
ဝမ်းသာနေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ခုလည်း မိအတွက် ခည့်ခဲပဲလုပ်
ပေးဦးမှာတဲ့”

ထိုစကားကြောင့် သူရတ်တရက် ငေးငိုင်သွားပြီးမှ ပြီးကာ

“ကောင်းတာပေါ့မိရယ်၊ အန်တီနွယ်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း
ကြားမှ မိ တရားဝင်သမီးအဖြစ် သိသွားတာပေါ့”

“ဟင် မိတော့ ဒါတွေနားမလည်ပါဘူးကိုကို၊ မိသိတာက ကိုကိုအချစ်ပဲ၊ ကိုကိုသာ အနားမှာရှိနေရင် မိဘဝအားလုံး ပြည့်စုံပြီ”

လွမ်းမောဟန်လေးနှင့်ပြောနေသော သူမကြောင့် ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်ရ၏။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို သူလည်း ဘယ်ခွဲခြင်ပါ့မလဲ။

“မိရယ်”

ချစ်စဖွယ်ပြောတတ်သော နူးညံ့သည့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေအား အတန်ကြာတိတ်စေ၏။

ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ မိကြည့်လိုက်တော့

“မာမီခေါ်နေပြီ ကိုကို”

“ဟင် အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာပဲလေ”

သူမကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှ အသာခွာလိုက်၏။

“ပြန်တော့မယ်နော် မိ”

“အဲဒီနေ့ကြရင် ကိုကိုလာရမယ်နော်”

“ဧည့်ခံပွဲကိုလား မိ”

“အင်း”

သူမက သူထံမှ အဖြေမျှော်လင့်နေ၏။ သည်လိုပွဲမျိုး

သူမတက်တာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ချစ်သူလေး စိတ်ချမ်းသာစေရန် ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကိုယ်လာခဲ့ပါ့မယ် မိ”

“တကယ်နော် ကိုကို”

လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို သေချာစေရန် သူမ ထပ်မေးသည်။ သူဖြိုးကာ

“တကယ်ပေါ့ကွ ကိုယ်ကတိတည်တာ မိသိတယ် မဟုတ်လား”

“အဟင်း ဒါဆို မိပျော်သွားပြီ၊ ဘိုင် ကိုကို”

“ဘိုင်”

အပျော်လေးနှင့် ပြေးထွက်သွားသော သူမ ကျောပြင်လေးကို ဝေးကြည့်မိသည်။

“မိ မိရယ်၊ မင်းလေးကြောင့် ကိုကိုဘဝ အသစ်က ပြန်စသလို ဖြစ်နေပါလား”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဘာသာခပ်တိုးတိုး ဂျိတ်ဆိုညည်းညူလိုက်မိ၏။

လူကဲ့သို့ကင်းပသော ဧည့်ခံပွဲခွဲ ညနေဆည်းသာအောက်
မှာ အထူးပင် စည်ကားနေ၏။ မိကိုးပေးထားသော ကတိရှိတာ
ကြောင့် ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ သူရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်

“ကြွပါရှင် ကြွပါ။ ဒါ ကျွန်မသမီးလေး မိမိနွယ်ပါ”

“သမီးရေ အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ
ဦး”

ကြွရောက်လာသော လူကြီးမင်းအပေါင်းကို ဒေါ်နေနီနွယ်
နှင့်အတူ ‘မိ’က ကြိုဆိုနေ၏။ ရောင်စုံမီးသီးများအောက်တွင်
အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် ‘မိ’သည် ခေတ်စီဆံထုံးလေးဖြင့် စိန်နား
ဆွဲတစ်ဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် အထူးတင့်တယ်လှပနေ၏။

“ဟော ဒေစီစိုချောက်ကျတယ်နော်၊ ဒါ မမသမီးလေး
မိမိနွယ်”

“အို သမီးလေးက ချောလိုက်တာ၊ နိုင်ငံခြားမှာနေတာ
လား”

ဒေါ်နေနီနွယ်၏ အသိုင်းအဝိုင်းက ‘မိ’ကို ချီးမွမ်းလို့မဆုံး
ပေ။ မိက အားလုံးကို အလိုက်သင့် ပြုံးပြနုတ်ဆက်နေရင်း တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေမိ၏။

“ဟော ကိုကို”

တွေ့ပါပြီ။ စတစ်ကော်လံအဖြူနှင့် နက်ဖြာရောင်ကွက်
စိပ်လုံချည်ကို တွဲဝတ်ထားသည့် ကိုကိုက သူမမျက်လုံးထဲတွင်
ခန့်ညားနေ၏။

သူမက သူ့ထံ သွက်သွက်လေးလျှောက်ကာ

“ကိုကိုလာလေ”

ဟု လက်ဆွဲမတတ်ခေါ်လေ၏။ ဒေါ်နေနီနွယ်မျက်လုံး
တွေက သူ့ထံရောက်လာသည်။

“ဪ မင်းလည်းလာတယ်ကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းတယ်နော် အန်တီ”

“အင်း”

တစ်ခြားသူတွေအပေါ် ရယ်မောနှုတ်ဆက်သောဟန်
သူနှင့်တွေ့တော့ ဒေါ်နေနီနွယ်မျက်နှာ မရယ်မပြုံးပေ။

“မာမိ ဆရာကို သမီးဖိတ်ထားတာ”

“ဪ အင်း”

ထိုအချိန် ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ရောက်လာသည်။

“ဟာ လူမွန်၊ ရောက်လာတာကောင်းတယ်ကွာ လာ”

“ကျွန်တော်ခဏပဲနေမှာပါ အစ်ကို”

“ရောက်မှတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်သားပဲ ဆရာကလဲ”

သူချက်ချင်းပြန်မည်ဆိုတာကြောင့် သူမကိုယ်တိုင် သဘောမကျဟန်ဖြင့် ဝင်ပြော၏။ ဒေါ်နေနီနွယ်က

“သမီးရေ ဧည့်သည်တွေလာနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့မာမိ၊ ကိုကိုခဏနော်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူမစိတ်မချဟန်ဖြင့် ခေါင်းလည်း မကြာခဏငဲ့ကြည့်ရင်း ထွက်သွားသည်။

“ဒီနေ့ အန်တီနွယ်က ‘မိ’ကို သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တရားဝင်သမီးဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာမှာ လူမွန်”

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကို”

“မင်း မိကိုကြည့်စမ်း၊ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဘယ်လောက်ပုံစံပြောင်းသွားလဲဆိုတာ၊ ဟိုမှာ မိ စင်ပေါ်တက်နေ

ပြီ လူမွန်”

သူကြည့်လိုက်တော့ ‘မိ’သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် စင်ထက်မှာ ဝင့်ကြားစွာရပ်နေပြီ။

“ကြရောက်လာသော လူကြီးမင်းအပေါင်းတို့ရှင်၊ သမီးကတော့ နေနီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒေါ်နေနီနွယ်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး မိမိနွယ်ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုသို့ ပရိသတ်များက မိကို စိတ်ဝင်စားနေစဉ်

“မောင်လူမွန်ခဏ”

“ဪ အန်တီနွယ်”

အန်တီနွယ်ခေါ်ရာနောက် သူလိုက်ခဲ့သည်။ လူသူတိတ်ဆိတ်သော အခန်းထဲမှာ ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း။

“ကျွန်တော်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ အန်တီနွယ်”

“အေး မင်းက မေးလာတော့ ငါကလည်း ရှင်းရှင်းပြောရမှာပေါ့၊ ခုချိန်ကစပြီး မိဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တရားဝင် သမီးအဖြစ် ကြေငြာလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် မိဟာ အရင်က ကြာအိုင်ရွာသူမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီသူဌေးမလေးအဖြစ် အမွေဆက်ခံတော့မှာ၊ ဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ ငါ့သမီးကို လုံးဝမဆက်သွယ် မဆက်ဆံပါနဲ့၊ မင်းကြောင့် မိုးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မိကို ငါအနားရှုံးမခံနိုင်

ဘူး မောင်လူမွန်”

သူသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဒေါ်နေနီနွယ်က သူနှင့်မိ
ကို ခွဲနေခြင်း။

“ကောင်းပါပြီ အန်တီနွယ်၊ မိသား အန်တီနွယ်သမီး
မဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီစကားကို နားထောင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်ကလည်း မိကို မိုးလို မဆုံးစေချင်လို့ ကတိပေးပါတယ်။
ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

မိကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ သူထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ
တော့ နာကျင်ခြင်း ကြေကွဲခြင်းတို့ကအပြည့်။

မိရယ် မင်းဘဝလေးမြင့်မားလှပသွားတာကိုပဲ ကိုယ်
ဝမ်းသာမိတယ် ကလေးရယ်။

သည်အချိန် ဗရိသတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီးသော မိက
စင်ဆောက်အပြေးအလွှားဆင်းလာသည်။

“ကိုကို ကိုကိုကော”

လူအုပ်ကြားထဲမှာ ချစ်သောကိုကိုကို ရှာ၏။ မတွေ့။
ကိုကို ဘယ်ရောက်သွားလဲ

ထိုစဉ်

“ဗွ”

စိုးမိုး - စာပေ

“ဟင် ဒေါက်တာ၊ သူ သူကော”

လှိုင်းသစ်ကိုတွေ့တာကြောင့် ကမန်းကတန်းလေး မေး
လိုက်၏။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့်

“လူမွန် ပြန်သွားပြီမိ”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်တောင်နှုတ်မဆက်သွားဘူး”

“အို ကိုကို ကိုကို မိကို စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်”
ပြောပြောဆိုဆို သူမက ကိုကိုနောက်လိုက်ဖို့ပြင်စဉ်

“သမီး”

“ဟင် မာမီ”

ဒေါ်နေနီနွယ်ရောက်လာတာကြောင့် သူမ ခြေလှမ်း
တန်သွား၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲသမီး၊ ဟိုမှာ အန်ကယ်ကြီးတို့ပြန်မှာ
နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

“ရှင် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

သူမ စိတ်မပါစွာဖြင့် လူတွေကို ပြေးပြန်ဆက်ရသည်။
မာမီက ဘေးမှာ ဧည့်သည်အားလုံး နှုတ်ဆက်ရတာကြောင့် ညမိုး
ချုပ်သွား၏။

စိုးမိုး - စာပေ

“ဟင်း ဟင်း ဒီနေ့တော့ မာမိသမီးလေးကို လူတွေသိပ်
ချီးကျူးတာပဲကွယ်”

အိမ်ရောက်တော့ ရေချိုးပြီးတာနှင့် မာမိက သူမအခန်း
ထဲရောက်လာ၏။

“ဧည့်သည်တွေကလည်း သိပ်များတာပဲ မာမိ”

“အဟင်း ဟင်း၊ ဒါတောင် ရင်းနှီးတဲ့လူလောက်ပဲ ဖိတ်
ထားတာသမီးရဲ့၊ ကဲ ကဲ သမီးလေး ပင်ပန်းနေပြီ၊ အနားယူတော့
နော်”

သူမနဖူးလေးကို တစ်ချက်နှမ်းပြီး မာမိထွက်သွား၏။
သူမတစ်ယောက်တည်းကျန်မှ ကိုကိုထံ ဖုန်းခေါ်သည်။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ဖုန်းနံပါတ်မှာ စက်ပိတ်ထားပါ
သဖြင့်၊ ဟင် ကိုကိုဘာကြောင့် ဖုန်းပိတ်ထားလဲ”

အချိန်သာနည်းနည်းရှိသေးလျှင် ယခုချက်ချင်းပင် ကိုကိုထံ
သူမလိုက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့

ဂျုံကိုရယ်။ ဒီည မိ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် လုပ်နေတာ

လား။

စိုးမိုး - စာပေ

“မင်းပြန်ပါ မိ”

“ရှင်”

စိမ်းကားစွာပြောလာသော သူကို သူမ နာကြည်းသလို
ကြည့်မိသည်။

“ဒီနေရာဟာ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး မိ”

“ဘယ်သူပြောလဲ ကိုကို၊ မိအတွက်တော့ ဒီနေရာဟာ
အသက်ဆိုင်ဆုံးပဲ”

အေးစက်နေသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ
သူမပြောလိုက်၏။

“တော်စမ်း မိ ခုချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကို မင်းမေ့လိုက်ပါ”

“ဘာ ဘာပြောလိုက်တယ်ကိုကို၊ မိက ကိုကိုကိုမေ့ရ
မယ်ဟုတ်လား”

ကြေကွဲသလိုမေးသည်။ သူမ မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ သူ

စိုးမိုး - စာပေ

ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် မင်းနေပစ်ပြီး မင်းနေရာကို မင်းပြန်ပါမိ”

“ဪ”

နာကျင်လိုက်တာ။ သူမကတော့ သတိရတမ်းတခြင်းများ
စွာနဲ့ အစောကြီးရောက်လာခဲ့တာ။ ယခုတော့ သူမက အမှန်းလက်
နက်တွေနဲ့ ပစ်ပေါက်လို့နေပါလား။

တစ်ခဏမျှ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား အသံတိတ်ဆိတ်သွား
၏။ ခဏ၌ သူမသည် နာကြည်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်

“ကောင်းပြီလေ ကျွန်မပြန်ပါ့မယ်”

သည်လိုကတိပေးတော့လည်း သူ့ကိုယ် ဆတ်ခနဲတောင့်
သွား၏။ သူ့နား တောက်တဲ့မလေးလို အမြဲကပ်တတ်တဲ့ ကောင်
မလေးက ယခုတော့ စိမ်းကားနိုင်ပြီပေါ့။

သူ မချီသလိုပြီးလိုက်၏။ ထိုနောက် သူမထဲကြည့်သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် မိ၊ အဲဒါဟာ မင်းရဲ့ဘဝအမှန်ပါ”

“အဟင်း ဘဝမှန်တယ်မလား ဆရာ၊ ကောင်းပါပြီ
အဲဒီဘဝမှန်ကိုပဲ ကျွန်မပြန်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့သိထားပါ
ဆရာ၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ကျွန်မရင်ထဲက တစ်စုံ
တစ်ယောက်သော သူကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး။

ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

နှုတ်ဆက်ပြီး သူမက ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွား၏။ မင်း
တစ်ယောက် စိမ်းကားသွားပြီပေါ့ မိရယ်။

သူရင်ထဲ တစ်ဆစ်ဆစ်နာကျင် ခံစားလိုက်ရတာ။

“ဗွ”

ဟုခေါ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မနည်းမျိုးသိပ်လိုက်မိ၏။

ကိုယ်က နှင်ထုတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကာပေါ်ပြေးတက်
သွားတဲ့ သူမကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ကြော
တွေနီလာသည်။

“ကဲကွာ”

“ခွမ်း”

အနီးရှိ ပန်းအိုးတစ်လုံး သူလက်ချက်ဖြင့် ကွဲကြေသွား
လေပြီ။

ထိုတစ်နေ့လုံး သူအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့။ တစ်ခါမျှ
မသောက်ဖူးသောအရက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သောက်မိပြီ။

“မိ မိရေ ကိုကိုကို မုန်းသွားပြီလားကွယ်”

တစ်ယောက်တည်း မူးရူးဆော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေလေ၏။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံပြင်းပြင်းပေါ်လာသည်။ မူးနေတဲ့ကြားက

သူတံခါးထဖွင့်ကာ

“ဘယ်သူလဲ မိလား”

“ဟိတ်ကောင် လူမွန်၊ မိ မဟုတ်ဘူး ငါ ငါပါကွ”

“ဟင် အစ်ကို”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူအံ့သြသွား

စဉ်

“မောင်လူမွန် မိ မိ ငါ့သမီးဘယ်မှာလဲ”

“အန်တီနွယ်”

မျက်စိမျက်နှာဖျက်နှင့် အန်တီနွယ်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ မှဲခနဲပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ယောက်ျားပါ အန်တီ၊ ပေးပြီးသားကတိကို မဖျက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆီလာတဲ့ မိကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို သမီးလေး ပြန်သွားပြီပေါ့ မောင်လူမွန်”

“ဘာလဲ အန်တီနွယ်က မယုံလို့လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော် အခန်းထဲ ဝင်ရှာဗျာ”

သူပြောရင်း တံခါးပေါက်က ဖယ်ပေးလိုက်၏။

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး လူမွန်၊ မိ အိမ်ကို ပြန်မရောက်လာလို့ အန်တီနွယ်က ငါ့ကိုခေါ်လိုက်တာ”

“ဗျာ ဒါဆို မိက ဘယ်သွားတာလဲ၊ သူ့ဖုန်းခေါ်လိုက် ပါ အစ်ကို”

“ခေါ်ပြီးပြီ ဖုန်းကိုလည်း စက်ပိတ်ထားတယ်”

“ဟင်”

ယခုမှ ‘မိ’အတွက် သူစိတ်ပူစိုးရိမ်သွား၏။ စောစောက အမူးတွေလည်း ပျောက်သွားကာ

“ဒါ ဒါဆို မိ၊ မိဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“အို အဲဒါကို စိတ်ပူလို့ ငါတို့ မင်းဆီရောက်လာတာ ပေါ့ မောင်လူမွန်”

ဒေါ်နေနီနွယ်ကိုယ်တိုင် သမီးအတွက် စိုးရိမ်နေပြီ။ ရင်ထဲ အပူမီးက မျက်နှာလာဟပ်နေ၏။

ထိုအချိန်

“လူမွန် မင်းဖုန်း”

“သမီးဆီက ထင်တယ်”

လူမွန်က ဖုန်းကို အားလုံးကြားစေရန် စပီကာဖွင့်၍ နား

ထောင်လိုက်၏။

“ကိုကို မိပါ”

“မိ မိ မင်းအခုဘယ်မှာလဲ၊ အန်တီနွယ်တို့လည်း စိုးရိမ်ပြီး ကိုကိုဆီရောက်နေကြတယ်”

“သမီးလေး သမီးဘယ်မှာလဲကွယ် မာမီရင်ပူလှပြီ”

ဒေါ်နေနီနွယ်က ဝင်ပြော၏။ မိအသံ တစ်ခဏတိတ်သွားပြီးမှ

“မာမီနဲ့ ကိုကို အားလုံးကို မိ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မိအခု ဇာတိမြေဖြစ်တဲ့ ကြာအိုင်ရွာကိုရောက်နေပါပြီ”

“ဟင်”

“အို”

“မိအတွက် ဘာမှစိတ်မပူကြပါနဲ့၊ မာမီက မိကို အကောင်းဆုံးတွေပေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း အဲဒီအဆောင်အယောင်တွေကို မိ မမက်မောပါဘူး၊ ရိုးစင်းတဲ့ ကြာအိုင်ရွာသူ ဘဝလေးကိုပဲ မိ နှစ်သက်ပါတယ်”

“အို သမီးရယ်”

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးခဲ့သော ဒေါ်နေနီနွယ်တစ်ယောက် မိ၏ ရင်ဖွင့်စကား ကြားရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်

သွားသည်။

“ကိုကို ကိုကိုက မိကို ပြန်စေချင်တဲ့အတိုင်း မိပြန်သွားပါပြီ၊ ကိုကိုကျေနပ်ပါတော့နော်”

“မိ မိ ကိုယ်ပြန်ခိုင်းတာက”

“ဟင်အင်း ကိုကို အဲဒီနေရာမှာ မိမပျော်ဘူး၊ တကယ်တမ်းမှာ မိဟာ သာမန်မိန်းကလေးအဖြစ် တစ်သက်လုံး တည်ရှိခဲ့တာပါ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကြောင့် မိနလုံးသား ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရပြီ၊ အားလုံး အားလုံးကို မိ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ငိုရှက်သံလေးဖြင့်ပြောရင်း ‘မိ’က ဖုန်းချသွားလေ၏။

“မိ မိ”

“သမီး”

သို့သော် သူမက ဖုန်းကို စက်ပိတ်လိုက်လေပြီ။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ် ဒေါ်နေနီနွယ်နှင့် လူငယ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၏။

“ကဲ ခုတော့ မိက သူ့ဆန္ဒအမှန်ကို ပြောသွားပါပြီ အန်တီနွယ်”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က တိတ်ဆိတ်နေရာမှ ပြောလာ

သည်။ ဒေါ်နေနီနွယ်သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များကျလာလျက်

“အန်တီ အန်တီ ဘယ်လိုလုပ်မှ အန်တီသမီးလေးကို မဆုံးရှုံးရမှာလဲဟင် မောင်လှိုင်းသစ်”

အားကိုးကြီးစွာကြည့်၍ မေးလာ၏။ ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က လူမွန်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါကတော့ အဖြေရှင်းပါတယ်၊ အန်တီနွယ်က လူမွန်ကို သဘောမကျပေမယ့် မိက လူမွန်ကိုချစ်နေတယ်၊ ဒါဟာ အန်တီနွယ်နဲ့ ပြန်မတွေ့ခင်ကတည်းကပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိုးလို မဆုံးရှုံးစေချင်တာကြောင့် ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်အားလုံးကိုမေ့ပြီး အန်တီနွယ်အနေနဲ့ မိ စိတ်ချမ်းသာဖို့ လိုက်လျောစေချင်ပါတယ်”

ဒေါ်နေနီနွယ် ခေါင်းညိတ်၏။ လူမွန်ကိုကြည့်သည်။

“အန်တီသမီးလေးအပေါ်မှာ မင်းတစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ ချစ်နိုင်ပါ့မလား မောင်လူမွန်”

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် အန်တီ၊ မိကို ‘မိုး’လို မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့လို့ အန်တီကို ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

လှိုင်းလှဲစွာဖြင့် လူမွန် ကတိပေးတာကြောင့် ဒေါ်နေနီနွယ် မျက်နှာကြည်လင်လာ၏။

“တကယ်တော့ အန်တီဟာ သမီးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မင်းအပေါ် အမြင်လွဲခဲ့တာပါကွယ်၊ သမီးသာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် အရာရာကို အန်တီလိုက်လျောစွန့်လွှတ်ပါ့မယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးကို မင်းကိုယ်တိုင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ မောင်လူမွန်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

ဒေါက်တာလှိုင်းသစ်က ပြေလည်သွားသော အခြေအနေကြောင့် ဝမ်းသာစွာပြုံး၏။

“မင်းနဲ့မိတို့အတွက် ကွန်ကယက်ကျူးလေးရှင်းပဲ လူမွန်”

သူတကယ် ကျေးဇူးတင်စွာပြောလိုက်သည်။ လှိုင်းသစ် ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဒါဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက် အချစ်စစ်မှန်လို့ပါကွာ၊ ကဲ နောက်ကျနေမယ်၊ မိဆီ အမြန်လိုက်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“မောင်လူမွန် သမီးလေးကို ရအောင်ခေါ်ခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ အန်တီ”

နားလည်မှုရှိသွားသော ဒေါ်နေနီနွယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူကားဖြင့် ‘မိ’ရှိရာ ကြာဆိုင်ရွာသို့ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့လေ၏။

သူစိတ်တို့သည် အိမ်အလား ပေါ့ပါးလွင့်လျက်။

ထိုအချိန် ညနေဆည်းဆာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လိမ္မော်
ရောင် နေလုံးနီနီကြီးက ဖြာထွက်လျက် အလွမ်းဓာတ်ခံပြည့်နေ
သော 'မိ'အဖို့ ကိုကိုကိုသာ သတိရနေတော့၏။

ကိုကိုရယ်

အခုတော့ ကမ္ဘာ့ပြန်စေချင်တဲ့နေရာကို 'မိ' ရောက်နေပါပြီ။
ကျေနပ်ပါတော့။

ရင်ထဲမှာ ချစ်သူကိုသာ တမ်းတလျက် အသည်းမခိုင်
သူမို့ မျက်ရည်စတို့ ရစ်ဝဲဝိုင်းလာရ၏။

"မိက ချစ်ရတဲ့သူဆိုတော့ စိမ်းကားနိုင်တဲ့ ကိုကိုကို
မမေ့နိုင်ဘူးရှင်၊ အဟင့် ဟင့်"

ကိုယ်ခန္ဓာလေး သိမ့်ခနဲ ရှိုက်ငိုမိစဉ်

"ဘယ်သူကကော စိမ်းကားနိုင်မှာလဲ မိရယ်"

"ဟင် ကိုကို"

မမျှော်လင့်ဘဲ သူမအနားသို့ရောက်လာသော ကိုကိုကြောင့်
မယုံနိုင်စွာ အံ့သြဝမ်းသာသွားရလေ၏။

"မိ မိရယ်၊ မင်းကို နှင်ထုတ်လိုက်ရပေမယ့် ကိုကိုနဲ့လုံး
သား ကြေကွဲနေရတာပါကွယ်"

"ဒါ ဒါဆို အခု ကိုကိုက ကိုကိုက"

"အဟွန်း အခု ကိုကိုက သိပ်ချစ်ဓာတ်တဲ့ ဒီကောင်
မလေးကို လာခေါ်တာလေ"

"ရှင်"

သူမကိုလာခေါ်တယ်ဆိုတာကြောင့် မျက်လုံးလေးများ
လက်ကာ တောက်ပသွားရလေ၏။ သူပြုံး၍ သူမပန်းလေးကို
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

"မိ"

"ကိုကို"

"ခုဆို အန်တီနွယ်က အားလုံးကို သဘောပေါက်နား
လည်ပြီး ကိုကိုနဲ့ မိကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီကွယ်"

"အို ကိုကိုရယ်၊ မိ မိ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်"

မာမိကပါ သဘောတူလိုက်ပြီဆိုတာကြောင့် နည်းနည်း
လေးမှ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်၏။ သူက
လည်း သူမကိုယ်လေးကို တင်းတင်းမက်မက်လျက် မျက်နှာလှလှ
လေးအား ညင်သာစွာ ရှိုက်နမ်းသည်။

"နောက်တစ်ခါ မိကို နှင်ထုတ်ဦးမှာလား၊ ဟင် ကိုကို"
သူရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းလေးမော့လျက် သူမမေးလာသည်။

သူအဖြိုးဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ရင်း

“ဘယ်တော့မှ နှင်မထုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းလေးက သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုကိုက နည်းနည်းလေးမှ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး အချစ်ရယ်”

“ကိုကိုရယ် မိကလည်း ကိုကိုရင်ခွင်ဆီက ဘယ်ကိုမှ မသွားပါဘူးရှင်”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန် ကတိစကားများကို အိပ်တန်းပြန်ငှက်ငယ်လေးတွေက ဩဘာပေးသည့်အလား ဝိုင်းဖွဲ့သီဆို၍ လှပသော တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ကောင်းကင်ထက်တွင် ဝဲယုံကာ လှည့်လည်တေးဆိုလျက်။

BURMESE
CLASSIC
.com

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းပါစေ၊
ဆုအခွယ်